

ДЖЕЙН Л. РОУЗЪН

Малката
черна
рокля

НАЙ-ВАЖНОТО В ЕДНА РОКЛЯ Е ЖЕНАТА, КОЯТО Я НОСИ

ДЖЕЙН Л. РОУЗЪН
МАЛКАТА ЧЕРНА РОКЛЯ

Превод: Николета Стойкова, Силвия Николова

chitanka.info

„Модерна приказка за рокли и мечти, за надежда и мъничко магия!“

„Роман с вкуса на опияняващата любов и на чаша хубаво мерло!“

„Сърцето ми спря за миг. Ето я на корицата на списанието! Тазгодишната малка черна рокля е моята! Сътворих я със собствените си ръце.

Горд съм, че ще помогна на хиляди жени да се почувстват щастливи. Защото съм забелязал как тя кара млади момичета да се гледат в огледалото и за първи път да виждат, че оттам ги гледа жена: зрели жени да се въртят и оглеждат с нея като момиченца; очите на млади и стари мъже да се обръщат след нея.

Обикновената жена се чувства необикновена в такава рокля, защото тя е вечна и носи мъничко магия.“

Традицията на „Блумингдейлс“ повелява всеки сезон да има една малка черна рокля — хита на сезона. Тя е върху кориците на списанията, по витрините на магазините, на червения килим. Това е *Роклята* — дискретна, елегантна, изискана. И всяка нюйоркчанка копнее да я има.

Очарователен и сърдечен роман за *Роклята* на сезона и за съдбите на жените, върху които тя оставя отпечатък — продавачка, частен детектив, секретарка, студентка... „Малката черна рокля“ преплита няколко истории и разказва за любовта, която може да те срещне на необичайно място, за втория шанс, за обидата от изневярата, за удовлетворението от работата, за житейската равностметка.

Джейн А. Роузън пише статии за *Huffington Post* и има вече една издадена книга *The Thread*. Работила е също така за филмови продукции, в телевизията и в компания за организиране на събития. Създател е на *Al Gravy* — уебсайт и апликация за подаръци. Живее в Ню Йорк със съпруга си и трите им дъщери и черпи вдъхновението си от града и от хората в него.

*Посвещава се на светлата памет на Рутелън
Левенбаум Холц.*

*Най-важното в една рокля е жената,
която я носи.*

Ив Сен Лоран

ПРЕДГОВОР

МОДНИЯТ ПОДИУМ

ОТ САЛИ АН ФЕНЪЛИ

ВЪЗРАСТ: САМО НА 18 ГОДИНИ

— Забоди я! Забоди я! — асистентите бяха изнервени.

Какво да забодат?, помислих си аз.

— Ау! — бе отговорът ми. *Мен да ме набодат.*

Тук цареше лудница. Бяха ми вземали мерки поне пет пъти по време на кастинга. Мислех си, че това ще е най-страшното — петдесет нетърпеливи модели, строени в редица, облечени в черни комбинезони и мечтаещи си за чийзбургери. Беше един по-различен кастинг от онези, на които бях свикнала в родната Алабама.

— Голяма ми е. Може би ще трябва да я дадете на някое по-едро момиче — бяха първите ми думи за деня.

— Няма по-едри момичета — измънка под носа си асистентът, който ме убоде с карфицата.

Огледах се, той наистина беше прав. Миналата седмица бях кльоцава, най-слабичкото момиче на юг от линията Мейсън-Диксън^[1]. Наричаха ме Сали Кльоцата и ме питаха дали трябва да танцувам, когато съм под душа, за да се намокрят. Сега обаче никой не ми се подиграва.

— Стройте се! — извика той и аз се подчиних.

Дишай, дишай, първо единият крак, после другият. Дишай. Дишай. Повтарях си мантрата наум, докато момичето зад мен не я прекъсна с най-силния нюйоркски акцент, който някога бях чувала.

— Мисля, че ти май си облечена с *Роклята* — каза тя по начин, който звучеше по-скоро като предупреждение, а не като твърдение.

— *Роклята?* — не разбирах какво имаше предвид. Все още се опитвах само да дишам. Приближавахме се все повече към подиума. А тя продължи:

— Всяка година има една *Рокля*. Хората от първия ред ето там определят коя да бъде. Виждаш ли ги? — и посочи към мястото, където двете огромни завеси се сливаха. В момента, в който се полюшнаха и разместиха, успях да хвърля бърз поглед към публиката. Искаше ми се да не го бях правила.

— Дойде ли есента, тези хора от предните редици ще сложат *Роклята* върху кориците на списанията си, ще я окачат на витрините на магазините си или ще я носят по червения килим. По принцип тя е малка черна рокля точно каквато е твоята — продължи тя.

Гласът ѝ не съответстваше на красотата ѝ. Тя беше като една от онези актриси в немите филми, за които баба ми не спираше да говори и които се оказаха разорени, когато на мода излязоха филмите с говор. Това момиче ми звучеше толкова чуждо. Мисля си, че ако ѝ бях заговорила с провлачения си южняшки акцент, тя щеше да си помисли същото за мен. Истината е, че откакто пристигнах в Ню Йорк, почти не съм си отваряла устата поради тази причина. Когато изобщо говоря, се старая да е кратко и отчетливо. Мога да се престоря на местна с едно-две изречения, но не е толкова лесно. Опитвам се да говоря тройно по-бързо от нормалното за мен, защото иначе изглежда, че хората все едно ми дърпат думите с ченгел. Трябва да мисля и да говоря едновременно, което не е чак толкова лесно. Ясно е, че както те не ме разбират, така и аз не ги разбирам. Може би ще си помислите, че това ще направи всички ни равни, но не е така. Не и тук.

Не само говоренето им, ами и ходенето им по улиците е също толкова дразнещо. Първия ми ден тук направих грешката да се спра, както си вървах, и да погледна нагоре към една сграда, когато — бам! — някакъв минувач се заби право в мен.

— Луда ли си, маце? — изкрещя ми той. Все едно яко бях набила спирачки по най-натоварената магистрала в Юга.

На следващия ден валеше. Движението в града беше ужасно в сухо време, а какво остава в такъв порой. Бях толкова смутена, че така и не посмях да изляза навън. Гледах как местните крачеха бодро и в двете посоки, като избягваха локвите и повдигаха и снишаваха чадърите си в пълен синхрон. Сякаш всички, освен мен знаеха хореографията предварително. Не помръднах от мястото си, докато не се покаже слънцето.

Момичето с неприятния глас продължаваше да говори за *Роклята*. Имаше около десетина момичета, които стояха между подиума и нас. Тя не спираше да бърбори:

— Има вероятност *Роклята* да е онази, която приятелката ми Аделайн представи на едно ревю вчера. Може тя да е била с *Роклята*. Аделайн каза, че светкавиците на фотоапаратите полудели, особено в края на подиума. Тя се надява, че нейната рокля е *Роклята*. Искам да бъда такава приятелка, която наистина се надява това да е така. Но не съм. Честно казано, не мисля, че бих могла да понеса да я видя на корицата на „Уиминс Уеър Дейли“^[2]. Всяка година *Роклята* е на корицата на това списание, а моделът, който я носи, понякога става известен заедно с нея. Чух, че момичето отпреди две години е получило роля във филм на Уди Алън. Това момиче е било ново лице, също като теб. Нали знаеш, може да си ново лице само веднъж. Обикновено дават *Роклята* на съвсем ново попълнение или на знаменитост. А Уди Алън направи това ново попълнение известно! Мислиш ли, че той е педофил? Тази мисъл не ми се нрави.

Тя изглежда изобщо не се замисляше за дишането, докато това беше всичко, върху което аз се бях концентрирала, и продължи да бърбори:

— Иска ми се да не трябва да мисля за толкова много неща. Ето например миналата седмица някой ми каза, че тези лимонови резенчета, които слагат в чашите с вода, са смъртоносни. Покрити са с микроби, че дори и с изпражнения, защото сервитьорите не си мият ръцете — това ми каза момичето. — Резенчето лимон във водата ми буквално е най-близкото до парче торта нещо, което съм яла от три години насам. Сега какво се очаква да правя? Имам чувството, че независимо кога ще умра, последните ми думи ще бъдат „Още съм гладна“. Иска ми се никога да не бях чувала историите за лимоните и за Уди Алън.

Лимон, зачудих се аз. Всичко, което бях виждала тези момичета да хапват за десерт, бе една цигара. Всички те са абсолютно еднакви. Вървяха по един и същи лек, ефирен начин. Бях убедена, че ще пърхат по подиума, докато аз ще приличам на ученичка, която носи каубойски ботуши. Дори говорят по един и същи начин. Добавяха думи в изреченията си, които според мен не носеха никакъв смисъл. Думи като „сериозно“, „буквално“ и „честно“. „Честно казано това“, „честно

казано онова“. Такива изказвания те карат да се чудиш дали всичко останало, което излиза от устата им, не е лъжа. Също така много от историите им започваха с „Не ме съди“. Като че ли това изказване им служеше като картата от „Монополи“ — „Свободен си. Излез от затвора“. „Не ме съди, преспях с приятеля ти“ или „Не ме съди, изядох цял пай с пекан снощи“. Честно казано, второто буквално няма шанс да ми се случи. Сериозно, този начин на говорене буквално е заразен.

Има шест момичета пред мен. Дори не знам как аз попаднах тук. Добре де, това не е съвсем вярно. Дойдох до тук с автобуса. Когато човек е роден с лице като моето и крака, които нямат край, спира да мисли за друг изход. Справях се добре в училище, но нямаше много смисъл. Когато с по-малката ми сестра носехме вкъщи бележниците си, майка ми старателно преглеждаше нейния и само хвърляше поглед на моя. Сестра ми е нисичка като всички от страната на майка ми. В началното училище бе най-високата, но в гимназията остана най-ниската. Тя е сравнително умна, не е гений или нещо от сорта. Не е по-умна от мен. Но майка ми едва поглеждала моите оценки. Тя обичаше да казва:

— С крака като тези, просто трябва да си намериш богат съпруг, около когото да ги обвиниш. Карли (сестра ми) трябва да се научи да се грижи сама за себе си.

Някъде около този момент спрях да се напъвам.

Не беше само заради краката ми. Имах лицето, кожата, косата — пълния набор от всичко необходимо. Притежавах този тип красота, който кара хората да се спират и да ме зяпат все едно се взират в картина. Много висока картина. Нямах нито един недостатък. Говоря за външния си вид, разбира се. Но вътрешно завиждах на Карли. Тя започваше да говори и хората или я харесваха, или не. С мен не беше така — аз само трябваше да вляза в стаята и всички момчета ме харесваха. Не обръщаха никакво внимание на това, което казвах. Беше ми толкова самотно, че най-накрая дойдох в Ню Йорк, където можех да стоя в редица с други момичета и да съм нормална. Чувството беше прекрасно — досега. Четири момичета, които също имаха пълния набор от всичко необходимо, бяха пред мен. Момент, вече са три. Притиснах ръцете си отстрани до тялото ми, за да не треперят.

Носовият глас се чу за кратко отново:

— И то не са само лимоните, нали знаеш. Онези ментови бонбонки в купичките на касата — тях също са ги изследвали и...

Надявах се, че аз съм облечена с *Роклята*. Изглеждаше толкова семпла. Смятам, че *Роклята* би трябвало да бъде нещо впечатляващо и крещящо, също като момичето, което ми надува главата сега. А тази рокля беше дискретна. Не че и аз разбирам много от мода, съвсем не. Не знам повече от онова, което съм чела по списанията, а пък тях съм ги преглеждала няколко пъти, когато майка ми ни водеше с Карли в Бейтсвил, за да ни направят маникюр и педикюр. Всъщност така се озовах в Ню Йорк. Имаше статия в едно от списанията — „*Имате ли всичко необходимо, за да станете модел за ревюта?*“ Пишеше, че трябва да си:

Висока между 175 см и 180 см — съм.

С бюст 80–85 см — съм.

С талия 56–60 см — съм.

С бедра 80–89 см — съм.

Даже в салона ми взеха мерките. За времето, което беше нужно да изсъхнат два слоя от лака „Черешката на тортата“, планът беше вече в действие. Така или иначе имаше спестени пари само за едната от нас да отиде в колеж, а и Карли беше „умната“.

— Давай! — И с едно побутване тръгнах. Беше като скачане с парашут. Не че разбирам и от скачане с парашут. Когато излязох на подиума, светлините блеснаха ослепително — точно както момичето ми каза, че ще стане.

За малко да припадна там. Честно, буквално и сериозно.

[1] Линията Мейсън-Диксън е символична културна граница между Севера и Юга. Резултат е от кървава вражда заземя между земевладелци от Пенсилвания и Мериленд преди САЩ да добие независимост от Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] *Womens Wear Daily* е специализирано модно списание, често определяно като „модна библия“. — Б.пр. ↑

1

СЕДМО АВЕНЮ

ОТ МОРИС СИЙГЪЛ, КРОЯЧ В МОДНО АТЕЛИЕ

ВЪЗРАСТ: ПОЧТИ НА 90 ГОДИНИ

Докато се качвах с асансьора към 16-ия етаж, си позволих да помечтая за вероятността да са ни сложили на корицата на „Уиминс Уеър Дейли“. Били сме на корицата им няколко пъти досега, но това бе последната ми възможност, преди да се пенсионирам. Имах добро предчувствие за една от роклите. Още от момента, в който дизайнерът ми връчи скицата, знаех, че си имам работа с необикновена рокля. През тежката стъклена врата видях сгънатия вестник, натъпкан в пощенската ни кутия както всяко друго утро. Взех го, погледнах... и сърцето ми спря за миг. Ето я! Тазгодишната малка черна рокля е моята! Ето я тук, представена по страхотен начин, върху перфектното тяло на модел с очи на кошута, на когото изглежда това е първото излизане на модния подиум. Сътворих тази рокля със собствените си ръце. *Роклята* на сезона. От август ще е по магазините, а когато и последните бройки се изкупят, вече ще е дошъл декември и аз ще се наслаждавам на пенсионирането си. Чувството да се изстрелваш към върха е много приятно.

Аз съм първият в ателието всеки ден в шест часа сутринта. Дори и днес, когато последната за годината снежна виелица се завихря по улиците на Манхатън, аз отново идвам навреме. Моето си навреме — никой друг няма да дойде тук в продължение на няколко часа. Отключвам тежката стъклена врата и я издърпвам, за да я отворя, което си е една от малките ми победи за деня — доста добре се справям за един деветдесетгодишен старец. Думите „Макс Хамър Лимитид“ са изписани напречно в златно. Там са от седемдесет и пет години. Толкова време съм отварял тази врата — в началото, доколкото си

спомням, само с показалец, а сега с двете си ръце и един победоносен възглас: „Ай!“.

Макс Хамър не е между нас от осем години. Преди той беше винаги първи. Понякога даже си мисля, че може би спеше там. Не и аз — бях там в 6 сутринта и си бях вкъщи в 6 вечерта. Никога не съм пропускал вечерята със съпругата ми Матилда и дъщеря ни Сара, която сега е на шейсет години и има двама синове, по-малкият от които се казва Лукас. Той е лекар в спешно отделение, а по-големият Хенри свири на чело в нюйоркската филхармония. Макс също има двама синове. По-малкият Андрю сега е начело на бизнеса, въпреки че е на около 50 и може би не е правилно да казвам „малък“. Умно момче е, а също и достатъчно интелигентен, за да осъзнае, че за разлика от родителите си, няма усет към модата. Въпреки това пожела да стане част от семейния бизнес. Той завърши Уортън^[1] и лека-полека пое работата в свои ръце, когато преди около двацет години родителите му се оттеглиха. Само година след пристигането му роклите на *Max Hammer* се превърнаха от *най-добрите реплики на Седмо Авеню* в *най-добрите рокли*, и то, без дори да се сменя табелата на вратата. И аз бях свидетел на всичко това.

Запознах се с Макс Хамър на кораба за Америка, тръгнал от пристанищния полски град Гдиня, през лятото на 1939 година. Заминаваше по-големият ми братовчед Морис и с баща ми го изпращахме. Беше седмица преди моя бар мицва и ми беше много мъчно, че той няма да присъства. Когато го взехме от тях онази сутрин, беше доста болен — изгаряше от температура. Колкото и да беше разтревожена, майка му настоя той да замине за Америка. С Морис много си приличахме, въпреки че той беше на 16 и дребничък, а аз на 12 и по-едър. Хората често ни мислеха за близнаци. Баща му беше починал отдавна и Морис често прекарваше време с моето семейство. Моят баща беше шивач и научи и двама ни на всичко, което знаеше: от това как да се направи кройка от скица, до това как да се направи илик без шевна машина.

Когато пристигнахме на пристанището, не позволиха на Морис да се качи на кораба, защото вече се беше изринал почти целият и можеше да се усети топлината, която тялото му излъчваше. Сега, като човек, видял почти всички детски болести, мога да предположа, че е имал розеола. Стюардите отказаха да го качат на борда, като крещяха,

че ще зарази целия кораб. Баща ми взе билета на Морис, чантата му, документите му и ни заведе до другото подвижно мостче. Помислих си, че просто ще опитаме да качим Морис от друго място, но в последния момент татко ми даде златната си венчална халка, всичките пари, които имаше в себе си, и всички пари от джоба на Морис. Целуна ме по челото и ми каза да се качвам на кораба. Плаках, молих, умолявах го. Заплаших го с картинката, която го очаква, когато се прибере вкъщи при майка ми — сам, без единствения им син, една седмица преди неговия бар мицва. Погледнах надолу, смутен от сълзите си, и когато отново вдигнах очи, тях вече ги нямаше. Никога повече не видях нито баща си, нито Морис. Макс Хамър, който беше с около шест години по-голям от мен, стана свидетел на всичко това. Той ме издърпа за ръкава на кораба и ми каза, че баща ми току-що е спасил живота ми.

Минаха три дена, преди да мога да обеля и дума, а дотогава Макс вече ми беше разказал целия си живот, дори частта, която все още не се бе случила. Първото нещо, което той каза, че ще направи, когато пристигнем в Америка, е да намери приятелката си Дороти, отишла там преди няколко месеца. След това щеше да я помоли да го чака. Всъщност и двамата доста вече бяха чакали. Каза ми, че е разбрал, че тя с неговото момиче от момента, когато му се усмихнала за първи път зад витрината на магазинчето за рокли на баща му в Краков. Тогава и двамата били едва на по дванайсет. Сподели ми, че ще започне да изкарва пари, за да гради състояние, после ще се ожени за нея и ще продължи да го трупа. Дори там, в най-евтината част на гъмжащия от плъхове кораб, почти без трошица хляб, аз вярвах на всяка негова дума. Светът сякаш беше в краката му.

Казах му, че в събота е трябвало да се състои моят бар мицва, и той направи така, че това наистина се случи. Издекламирах от Тората частта, която трябваше, а когато бяхме на половината път, германците бяха нахлули в Полша. Качих се на кораба като момче, а в Америка пристигнах като мъж и не само защото имах вече своя бар мицва, ами и защото взех името на братовчед си Морис Сийгъл, както и възрастта му — почти седемнайсет. Не познавах никого друго, освен Макс Хамър, но имах чувството, че това ще ми е достатъчно. Той ми помогна да стигна дотук и аз го следвах неотлъчно до смъртта му

преди осем години. Всичко, което той каза, че ще се случи, се случи. Но не точно в същата последователност.

След като слязохме от кораба в Америка, се отправихме към Бруклин, за да намерим Дороти. Снимката, която тя бе изпратила, беше направена пред улична табела на кръстовището между Кони Айлънд Авеню и Авеню Джей. Чакахме цял ден пред табелите от снимката. Той ми я беше показвал толкова много пъти по време на пътуването, че накрая аз бях този, който забеляза Дороти пръв. Тяхната среща не приличаше на нищо, което някога бях виждал — бях още твърде малък, за да си имам приятелка, и не можех да си представя, че човек може да изпитва такива чувства към момиче. Целувки и сълзи — и двамата се разплакаха. Никога дотогава не бях виждал мъж да плаче така. Сълзите не само бяха препълнили очите му, но и безмилостно се стичаха по страните му. Дороти ни заведе в едно ресторантче и се наядохме все едно не бяхме слагали нищо в уста цял месец, което не беше далеч от истината. Тези ресторантчета ми липсват — някога в старите еврейски квартали се срещаха толкова често, колкото „Старбък“ днес. Макс ѝ разказа за плана си да не бързат със сватбата, докато не започне бизнеса си. Тя пък му разказа своя — не я интересуваеше, че той е без пукнат долар, просто не искаше никога повече да се отделя от него. Ожениха се още същата седмица. И от самото начало тя беше тази, която определяше правилата.

Успях да се свържа с един далечен мой братовчед в Джърси Сити, който беше собственик на фабрика за облекло и започнах работа там. Кроячът ме взе под крилото си и се научих да кроя като него, въпреки че повече ми допадаше начинът на работа на баща ми. Но като чирак крояч, аз перфектно се вписвах във великия план на Макс и бях готов да заслужа мястото си в него. Освен това новините от къщи не бяха добри и да работя това, което правеше баща ми, ми помагаше да запазя връзката си с него. На следващата година Макс убеди братовчед ми да му помогне да отвори модна къща на Седмо Авеню. Освен че му зае пари, той му отдаде назаем и мен и за нула време ателието беше отворено и работеше с пълна пара.

Най-мили са ми първите дни. По това време вече можех да правя кройки за всякакви модели. Докато другите модни къщи около нас имаха именити дизайнери, които създаваха оригинални облекла, Макс имаше план. Изпращаше ме до будката за вестници всеки ден, за да

купувам броевете на холивудските списания: „Филм“, „Лайф“ и „Моушън Пикчър“. Ако Каръл Ломбард, Джоан Крофърд или Бети Дейвис бяха облечени в нещо — ние щяхме да му направим реплика! Той просто имаше невероятен усет към модата и можеше да определи кои рокли щяха да стоят добре на средностатистическата американка, като в същото време щяха да я карат да се чувства като филмова звезда. Докато на другите кройчи им трябваше роклята, на мен просто ми трябваше снимката.

Не сме се опитвали да заблуждаваме никого. По време на пазарната седмица^[2], когато идваха търговците, в шоурума ние оставяхме снимките на актрисите направо на масичките. Даже първата ни колекция носеше имената на филмовите звезди. Дороти имаше перфектни мерки и когато излизаше, облечена в „Грета Гарбо“ или в „Лорета Янг“, търговците казваха тежката си дума и поръчките започваха да ваят. Пожънахме голям успех и през следващия сезон останалите модни къщи започнаха да копират нашия начин на работа. Но ние бяхме първите и честно казано, най-добрите. Не след дълго Макс заедно с бременната си съпруга се премести от Кони Айлънд в Сентръл Парк Уест. Тогава вече никой от двамата нямаше вид на човек, който дори само е стъпвал в щетъл^[3] в Полша, камо ли на такъв, който е израснал там. Дороти пазаруваше в най-люксовите магазини на Пето Авеню и Лейдис Майл, откъдето си купуваше дрехи по последните модни тенденции от Париж и Милано. Това означаваше, че можех да работя със самите рокли. Разшивах ги, изучавах кройката им, копирах я и след това ги зашивах отново. Ние бяхме отбор мечта доста преди да се роди този термин.

Аз също открих любовта. Влюбих се в моята Матилда в секундата, когато я видях в метрото на път към къщи, в Бруклин. Тя носеше изрезки от плат, които шефът ѝ бил разрешил да си вземе вкъщи, и след 16 спирки най-накрая успях да я убедя да ми позволи да ги нося вместо нея. Беше почти първо поколение американка. Родила се на кораб, защото родителите ѝ емигрирали от Австрия, и обичаше да казва, че е отникъде, но и отвсякъде. Близките ѝ ме приеха радушно и усетих колко беше хубаво отново да имаш семейство. Беше лятото на 1945 година и войната най-накрая беше свършила. Бях получавал новини за близките си през годините от най-различни хора и надеждата, че ще мога да ги видя отново, се изпаряваше след всяка

една ужасяваща вест. Осъзнах, че за да почета паметта им по най-добрия начин, трябваше да изживея живота си пълноценно. Малко след това с Матилда се оженихме и ни се роди дете.

Имаше доста промени в модното ателие през годините, но аз малко или много си останах същият. Модата се изменяше драстично, но кройката си е кройка. Подплънките на рамото от 40-те и 50-те години бяха заменени от дрехите без презрамки от 60-те и 70-те. За разлика от мен, Макс се променяше заедно с времената. През 70-те той харчеше пари за дискотеки и заедно с Дороти танцуваха по цели нощи. Поне така си го представях, защото никога не съм стъпвал в дискотека. През 80-те си купиха състезателни коне и си правеха снимки в ложата на победителите. Те водеха бляскав живот. По-бляскав и от най-обемните подплънки за рамене, които отново се върнаха на мода през 80-те. Аз водех скромен живот и не бих го заменил за нищо друго на света.

В крайна сметка Макс се пенсионира и заедно с Дороти се преместиха в Палм Бийч. Тогава синът му Андрю пое бизнеса. Макс изживя живота си, както ми го беше начертал на кораба преди толкова много години. Постигна американската мечта. Единственият недостатък беше, че не понасяше Палм Бийч — казваше, че всички носели една и съща проклета рокля — на *Lily Pulitzer*. Беше накарал сина си да обещае, че никога няма да ѝ направи реплика, и се шегуваше, че не е достойна да носи етикет на *Max Hammer*. Но Андрю нямаше и намерение да копира *Lily Pulitzer* или изобщо, когато и да било. Също както баща си едно време, той имаше план. Искаше *Max Hammer* да достигне нови висоти, като наблягаше на майсторството и качеството, с които бяхме известни, и създаваше оригинални произведения. Той интервюира дизайнери от Модния технологичен институт и от Колежа по дизайн в Роуд Айлънд, докато най-накрая намери своя отбор мечта. Те ми предаваха скици, а аз моделирах визията им. Работехме добре заедно и мисля, че вълнението от създаването на истинска мода беше нещото, което ме спираше да се пенсионирам по-рано.

Кроячът, който ще наследи мястото ми, след като се пенсионирам, никога няма да работи като мен. Аз съм един от последните в бизнеса, който работи изцяло на ръка. Драпирам муслин на манекена и след това чертая кройката върху картон. С двете си ръце

и със собствения си труд вземам творението на дизайнера и му вдъхвам живот. В наше време кройките вече се правят от компютри. Повечето кройчи понякога не виждат самата роклята до пробите. Но когато я видят, се надявам, че се отнасят с нея, както подобава. Изпипаната рокля носи много магия в себе си. Истинският шивач е като вълшебник.

Предполагам, че онези подплънки за рамене ще се върнат отново на мода, но аз вече няма да съм тук, за да ги слагам. Това е последната ми есенна колекция. Погледнах отново снимката на *Роклята* ми върху корицата на „Уиминс Уеър Дейли“.

Имах вълнуващ живот.

[1] Бизнес училище към Университета на Пенсилвания, който е част от Бръшляновата лига. — Б.пр. ↑

[2] Пазарната седмица е, когато търговци от универсални магазини и бутици оглеждат всяка колекция, за да изберат най-доброто за своите магазини. — Б.пр. ↑

[3] Щетъл — общото наименование на малки градове със значително еврейско население в Централна и Източна Европа преди Холокоста. — Б.пр. ↑

2

ИЗВЕСТНИЯТ АКТЬОР

ОТ ТАБ ХЪНТЪР, ФИЛМОВА ЗВЕЗДА

ВЪЗРАСТ: 29 ГОДИНИ

Истината е, че не съм филмовата звезда Таб Хънтър, но днес мога и да бъда. Всъщност аз съм известният актьор Джеръми Мадисън. Добре де, и известният актьор Джеръми Мадисън не съм. Аз съм Стенли Трентън, тоест г-н Никой. Агентът ми измисли името Джеръми Мадисън, когато преди шест години започнахме да работим заедно, но през целия ден днес той не спря да ме нарича Таб Хънтър. Като че не беше достатъчно, че бях станал част от медиен скандал, който ме изкарваше гей, ами и той ме нарича с чуждо име. Трябваше да потърся името в гугъл, за да разбера шегата му.

Таб Хънтър е потаен филмов актьор от 50-те години на 20-ти век, чийто агент измисля фиктивна връзка между него и Натали Ууд, за да скрие факта, че Таб всъщност е гей. Не ми е ясно каква точно асоциация прави моят агент между мен и него, тъй като аз нито съм обратен, нито цялото това фиаско се нуждае от измислена връзка. Според маниакалния ум на напълно лудия ми агент обаче (без когото се опасявам, че всъщност не бих бил това, което съм днес) истината няма значение. И така, аз съм новият Таб Хънтър. Поне си признавам, че както при Таб Хънтър, така и при мен, успехът е тясно свързан с външния ни вид. За изминалите шест години съм се снимал в осем филма, което ме превърна в бързо изгряваща звезда и ми донесе много слава — нещо, за което съм мечтал през целия си живот. Изводът ми е — внимавайте какво си пожелавате.

Не съм бил дете актьор, въпреки че може и така да се погледне, защото получих първата си роля едва няколко дни, след като завърших гимназията за сценични и театрални изкуства в Лос Анджелис. На кастингите се оказа, че съм доста добър. Аз съм съседът от блока,

бунтарят в училище, задръстеният в клас. Мога да облека костюм на супергерой и за нула време да спася света от грозящите го опасности. Също така догодина ставам на трийсет. И затова ме е страх, че дните, в които играя роли като двайсинагодишен, са преброени и няма да има място за мен под холивудското слънце след няколко години. Заради това гледам да страня колкото се може повече от игрите за публичност, които са неизменна част в Холивуд — просто според мен това е най-добрият подход към по-трайна слава. Избягвам срещите с папараци и дори преди няколко години се преместих в Манхатън, където е полесно да се скриеш от общественото внимание. Но публично да бъдеш обявен за хомосексуалист, дори и да не е вярно, не може да се определи точно като избягване на общественото внимание.

В момента се возя в лимузина по Лексингтън Авеню в посока премиерата на последния ми филм в кино „Зийгфелд“. Агентът ми Ханк крещи по телефона и ме затруднява да мисля. Това е нормалният му начин на говорене, но днес е още по-мощно, все едно крещи по мегафон.

Фиаското, заради което той крещи сега, започна преди двацет и четири часа, когато заварих годеницата ми да прави секс с личния си треньор. Очевидно сценарият, в който гаджето ти изневерява с треньора си, вече е станал банален. Убийствената комбинация от невинни докосвания, пощипвания и ликра, прилепнала по тялото, често води до не толкова невинни докосвания, ощипвания и тела, прилепени едно в друго. След като първоначалният ми шок попремина, се обадох на агента си Ханк, който заклеими цялата ситуация като скучна:

— Тази история ме отегчава, а последното нещо, от което имам нужда, е 10% скука.

Освен това той заяви, че цялото това нещо ще злепостави не кого да е, а само мен. Можете ли да си представите? Тя ми изневерява, а аз ще съм лошият, ако историята излезе наяве. Ханк намекна, че ще изглежда така, все едно не съм успявал да я задоволя.

— Секс символите нямат годеници, които им изневеряват с треньорите си.

Според Ханк тази злощастна случка трябваше да си остане между нас четиримата и довечера да се появя сам на премиерата си. Когато хората попитат къде е тя, а те ще питат, защото е модел на

Victorias Secret и сама по себе си е доста известна, аз просто трябва да кажа, че е „на легло“, вместо „в леглото с треньора си“.

Истината е, че колкото и кофти да се чувствах, когато ги заварих на калъп, част от мен се почувства облекчена, все едно бях избегнал куршум. Не беше лесно да бъда с нея. Трудно е да си инкогнито по улиците на Ню Йорк особено когато си известен — не можеш да вечеряш спокойно, без да те прекъснат, и е почти невъзможно дори да отидеш на кино. Хайде опитайте да сте инкогнито с модел на *Victorias Secret*, особено с такъв, който не желае да се крие. Пък и с его като нашите никога нямаше да можем да изградим щастливо семейство. И двамата изсмукваме толкова много кислород от въздуха, че ако сме в една стая, бъдещите ни деца щяха да имат нужда от кислородни маски, за да дишат. А, и да не забравяме дълбоко вкоренените ми проблеми с доверието, които произтичаха от ужасяващия брак на родителите ми. Така че бяхме обречени още от самото начало.

Нуждая се от някое мило, красиво момиче. Да, но на нито една красавица не може да се разчита. Имам нужда от момиче, на което да мога да се доверя напълно и със сърцето, и с егото си. А когато егото ми е наранено, не бих искал да го показвам пред целия свят. Наистина, да ти изневерят, не е приятно, но вече поне бях свободен да намеря правилното момиче. Имах чувството, че най-лошото остана зад гърба ми, но когато се събудих тази сутрин, то ме гледаше от първа страница на „Ню Йорк Поуст“: *Джеръми Мадисън е гей*.

Сериозно, това беше заглавието. Побеснях заради толкова много неща. Първо, заради абсолютната липса на лично пространство. Второ, че да си гей, е все още новина и то не каква да е, ами новина за първа страница. Трето, не беше достатъчно, че тя ми изневери и ме излъга, ами за да го покрие, беше избрала да излъже целия свят. Очевидно за нея не беше проблем да се появява полугола по страниците на списанията, но сега искаше да изглежда като светица в „истинския“ си личен живот.

Тъй като явно никой не я бе уведомил, че щях да си мълча за случилото се, тя бе обърнала нещата в своя полза, макар че Ханк твърди, че е казал на агента й, който пък обещал да съобщи на пиара й, който пък от своя страна трябвало да говори с мениджъра й. В статията пишеше, че е била прикритието за моята хомосексуалност и ми е помагала да опазя изключително доходоносната си кариера. (Само

напишете в гугъл Таб Хънтър и Натали Ууд — някога са ги наричали Натали Бигооправила — Таб Небияоправил.) Моята моделка се разплакала, като обяснявала колко било трудно да е сгодена за гей. След толкова нощи, в които била отхвърляна, тя се почувствала крайно непривлекателна и празна, затова трябвало да запълни празнотата си с... — е, всички знаем с какво.

Причината, поради която агентът ми в момента ми крещи така, е защото съм отказал да доведа със себе си някого на премиерата и защото не съм искал да направя изявление. Не мисля, че моята сексуалната ориентация или сексуалната ориентация на когото и да било е новина, освен ако той самият не иска да бъде.

— Няма да говоря по темата — казах аз на Ханк.

— Хубаво е, че няма да кажеш нищо, защото ако не излезеш с позиция сега, съвсем скоро никой няма да те моли да говориш. Не и редом до главната актриса, особено за 10-те милиона, които си получил за последния си филм — Ханк спря да крещи за части от секундата и сравнително спокойно ме попита: — Сложи ли си розовата вратовръзка, която ти изпратих?

— Ама ти да не би да искаш да поддържаме гей историята с тая розова вратовръзка? — изсмях се аз.

— НЕ! — изкрещя отново той. — Искам да кажа ДА. Да, 1 октомври е. Казах ти, че това е месецът на борбата с рака на гърдата и че целият актьорски състав ще ги носи.

Забравил бях. Той продължи:

— Още доказателства ли искаш да дадеш на пресата, че не си падаш по гърди? Ще дойдеш на тази премиера с жена под ръка и ще носиш розова вратовръзка или господ ми е свидетел — никога няма да си намериш работа в този или в друг град отново! — последен крясък и той затвори телефона.

Погледнах през прозореца на колата и видях уличните табели — бяхме на 63-та и Лексингтън — само на няколко пресечки от царството на вратовръзките.

— Може ли да спреш пред „Блумингдейлс“? — попитах шофьора. — Трябва да си купя розова вратовръзка.

Влязох в магазина около 18,30, до премиерата оставаше само половин час. Мислех си, че ще мина по червения килим сам в последната минута и ще избегна инквизицията от репортери. Когато

стигнах до щанда, телефонът ми звънна отново. Този път беше пиарът ми Албърт. Той се изразява по-твърдо по телефона, отколкото на живо — лице в лице си е голям сладур.

Диалогът се развива като сладка сцена на среща в романтична комедия от 80-те:

Аз: Албърт, защо се забави толкова?

Албърт: Говорих с Ханк, чаках да ти дойде акълът.

Аз: Какъв акъл?! Ще кажа, че няма да коментирам.

Албърт: „Няма да коментирам“ означава, че си гей.

Аз: Тогава ти си гей.

Албърт: Точно така, Стенли, аз съм, но ти не си. Ако беше, щях да съм ти най-големият почитател. Но не си.

Той винаги ме нарича Стенли, когато става въпрос за нещо много важно. Смята, че по този начин ме сваля на земята. Да, ама не.

Аз: Казвал ли съм ти преди, че брат ми е гей?

Албърт: Още в деня, когато се запознахме.

Аз: О, извинявай. Ами тогава според теб как ще се почувства той, ако стане огромен скандал, когато отрече, че съм обратен?

Албърт: Ще те разбере, че не си обратен.

Аз: Мисля, че ще го засегна.

Албърт: Това, което казваш, е абсурдно, Стенли.

Аз: Не оценяваш ли опита ми да бъда солидарен?

Албърт: Каква солидарност? Ти не си гей. Ходи и се солидирай някъде другаде и остави мен и брат си на мира.

Аз: Не мисля, че има дума като *солидирай*. Изчакай така на телефона, избирам си розова вратовръзка.

Албърт: Розова вратовръзка? Да ме убиеш ли се опитваш?

Оставих телефона на щанда и попитах за розова вратовръзка продавачката, от чийто бадж разбрах, че се казва Лилиан. Тя беше чернокожа дама на средна възраст и страшно много приличаше на учителката ми от трети клас — г-жа Глас. Стана ми ясно, че вече ме беше разпознала и беше чула всяка дума от разговора ми. Беше леко развълнувана, както повечето хора реагират, когато видят някоя известна личност.

Нямах представа какъв тип фен е тя. Дали не е от тези, които си държат езика зад зъбите и напълно ще овладеят емоциите си, или е от онези, които ще кажат: *Надявам се, че нямате нищо против да ви*

кажа, че бяхте страхотен в „Мост и тунел“ (последният ми филм, в който играя едноок сериен убиец — малко ми е странно някой да ми каже, че съм бил страхотен точно там). Дали пък не е от онези, които ще поискат да си направят селфи с мен — мисля, че този тип отпада, тъй като трябва да има някакво правило в „Блумингдейлс“, което да забранява това. Или от онези, които погрешно приемат своето фамилиарничене с мен за взаимно — този тип са най-често срещаните. Те ще ви заговорят, все едно ги познавате толкова добре, колкото те си мислят, че познават вас.

Очевидно Албърт не пожела да ме изчака на телефона и сега крещеше, което е доста нетипично за него. Чуваше се толкова силно, че все едно го бях пуснал на високоговорител. Романтичната комедия в стил 80-те продължи:

Албърт: СТЕНЛИ, КУПИ СИ МЪЖЕСТВЕНА ВРАТОВРЪЗКА!

Разсмях се за първи път от два дни. Взех светкавично телефона от щанда:

Аз: Трябва да си купя розова вратовръзка. Наистина с Ханк трябва да се координирате по-добре.

Албърт: Моля ти се, Стенли, доведи момиче... Знаеш ли, аз ще ти доведа!

Аз: Нямам нищо против ти да ми избереш вратовръзка, но момиче? Забрави. Дума да не става.

Лилиан: Познавам перфектното момиче за теб!

Бинго. Лилиан беше от тези, които фамилиарничат. От тези, които си мислят, че публичната и личната ми персونا са едно и също нещо — което, само да ви светна, не може да бъде по-далеч от истината. Лилиан си въобразява, че като ме е гледала по телевизията, когато съм гостувал в шоуто на Джими Фалън, или като е прочела нещо за мен в списание „Пийпъл“, вече ме познава достатъчно добре, за да може да ми помогне. Албърт също я чу и гласът му прогърмя от слушалката:

Албърт: Коя е тази?!

Аз: Дамата, от която си купувам вратовръзката. Поглеждам към баджа ѝ отново.

Аз: Лилиан.

Албърт: Вземай момичето, Стенли! ВЗЕМАЙ МОМИЧЕТО С ТЕБ!

Аз: Това е безумно!

Лилиан: Кое е безумно? Тя е прекрасно момиче и е сто пъти по-добра от онази уличница с голяма уста, за която беше сгоден. Следя пресата — ситуацията не е розова. Кой е Албърт? Агентът ти ли?

Аз: Албърт е пиарът ми. А тя невинаги е била с такава голяма уста.

Лилиан: Това не е моя работа. Нека поговоря с него.

Нямаше как ситуацията да стане още по-безумна, затова ѝ връчих телефона.

Лилиан: Албърт, нека го заведе до приятелката ми Рути от третия етаж. Тя е нещо като нашата версия на консилиере^[1], може да реши всеки проблем.

Последните два дни бяха изключително дълги. След цялото това предателство и всички крясъци да се оставя в ръцете на „мафиотките“ от „Блумингдейлс“, ми се стори доста разумно. Освен това им имах доверие, защото, за разлика от пиара и агента ми, те щяха да получат само комисиона за вратовръзката. Докато водеха сериозен разговор с Албърт по телефона, Лилиан ми направи знак да я последвам по ескалатора до третия етаж на магазина. Там тя се приближи до трима други продавачи: до една жена на около нейната възраст, която изглежда бе консилиерето и от чийто бадж видях, че се казва Рути; един мъж, който приличаше на латиноамериканец и изглеждаше на моята възраст — Томас; и едно по-младо момиче, което беше с гръб към мен. Поне в гръб изглеждаше по-млада.

И тримата слушаха Лилиан внимателно, докато от време на време доста явно поглеждаха към мен. От един от тези бързи погледи разбрах, че дамата в гръб е наистина млада. Освен това беше и красива — нетрадиционно красива и секси. Видях как обърна гръб на останалите и красноречиво започна да клати главата си отрицателно. Тя отказваше да излезе с кинозвезда — това я направи да изглежда още по-секси. И точно тогава Лилиан прошепна нещо в ухото ѝ и тя се съгласи! Момичето се обърна към мен и се усмихна:

— Аз съм Натали. Дайте ми десетина минути. Предполагам малка черна рокля ще е подходяща за случая? — попита тя.

Опитах се да не се замислям за съвпадението на името ѝ с това на Натали Ууд. Усмихнах се и ѝ казах, че ще е подходяща. Тя отново ми се усмихна и изчезна.

Отблизо Натали беше много красива. Не с онази моделска красота, ами с такава, която грее от усмивката ѝ. Същата красота, която съзирах в момичетата от гимназията. Преди да стана известен, вярвах, че има искрени усмивки — такива, които не крият подмолни мотиви. Сега обаче, когато някое момиче се държи мило с мен, винаги поставям мотивите ѝ под въпрос. Не ми харесва да съм толкова недоверчив, но славата има и своите лоши страни. Лилиан ми подаде обратно телефона и казах на Албърт, че вече имам и момичето, и вратовръзката и той трябва да каже на Ханк, че след малко ще бъдем там. Обещах му да я хвана под ръка, а когато журналистите ми задават въпроси, просто да ги подминавам и да казвам, че сме закъснели — и то „леко“, а не „ужасно“ закъснели като Белия заек от Алиса.

— Перфектно! — извика радостно Албърт.

Натали се върна в семпла, но елегантна, малка черна рокля. И доста изненадващо за първи път от много време се почувствах щастлив.

[1] В „Кръстникът“ на Марио Пузо „консилиере“ е съветникът на фамилията. Той дава напътствия за бизнеса ѝ, може да се „погрижи“ за някои от нейните врагове, но също така е посветен и в най-интимните тайни на семейството. — Б.пр. ↑

3

ЧЕРВЕНИЯТ КИЛИМ

ОТ НАТАЛИ ПРИКРИТИЕТО

ВЪЗРАСТ: 26 ГОДИНИ

— Каква красива рокля! — каза той, когато се качихме в лимузината.

Наистина беше такава. Исках да му разкажа всичко за нея — че това бе *Роклята* на сезона, че беше *Max Hammer* и беше разпродадена за по-малко от седмица, че бях толкова развълнувана, понеже съм облечена в нея, обаче етикетът с цената ѝ се впиваше в гърба ми, а не исках да привличам вниманието му към факта, че просто съм я взела назаем и щях да я върна утре. Вземането на рокля назаем все пак не е чак толкова лошо нещо. Знам, че не е редно, но всеки го прави. Заемането на рокля вече е толкова обичайно явление, че си има ново име — „гардеробстване“, а също така е и добро спасение в дадена ситуация. Миналата седмица в магазина обаче получихме информация, че ще се правят огромни етикети с цените, които да се закачат отпред на всички рокли, така че те да бъдат негодни за връщане, ако вече са били носени. Тази малка черна рокля, в която съм облечена сега, може да представлява края на една ера.

— Благодаря ти — казах аз с усмивка.

— Ще приемеш ли, ако ти я платя? — мило попита той.

Струваше ми се още по-нечестно да му позволя да си мисли, че наистина съм си купила рокля, която струва повече от заплатата ми за половин месец, затова му казах истината:

— Не се притеснявай, просто съм я взела назаем.

Той внезапно се смути и каза:

— Можех аз да ти купя роклята и така да си остане твоя. Сигурно си мислиш, че съм огромен загубеняк, задето си търся момиче в „Блумингдейлс“ — добави той след това с лека нотка на съжаление.

— Не, не мисля така. А и аз само вземам роклята назаем, както ти вземаш мен.

Замислих се над това, което току-що казах, и осъзнах, че прозвуча доста неприлично. Да ме вземел назаем... Но пък Лилиан ме увери, че е гей, като ми го прошепна в ухото и каза да не се тревожа. Тя ме познава много добре и знае, че няма да се кача в лимузина с някакъв известен актьор, готов да се възползва от мен. И дума да не става. Лилиан също е наясно, че временно съм си дала почивка от мъжете и особено от онези, които си търсят момиче в магазина.

— Моля те, изобщо не се притеснявай. Радвам се, че идвам с теб. Дори и не искам да запазвам роклята за себе си — казах аз, но той сякаш не ми повярва, така че бързо смених темата: — Според мен е безумно да държат всяка твоя стъпка под око.

Мъжът кимна в знак на съгласие. Изненадах се колко приятно се чувствах с него. Не се държеше като типичната кинозвезда. Когато говорех, ме гледаше в очите — наистина ме гледаше, сякаш аз бях центърът на вниманието му. На свой ред обаче той смени посоката на разговора:

— Надявам се, че няма да останеш разочарована — филмът не е нищо специално. Освен това има голяма вероятност лицето ти да бъде по вестниците утре, нали си наясно с това?

— Не се бях замисляла — излъгах го аз.

Всъщност на това разчитах и затова се съгласих да го придружа. Надявах се някой да ни снима и да ни сложат на шеста страница в „Ню Йорк Поуст“^[1] или пък щеше да бъде още по-добре, ако ни сложат в раздела на „Ню Йорк Мегъзин“, който отразява кой, къде се е появил и как е бил облечен. Във всички случаи Флип щеше да види. Флип е бившият ми приятел. Истинското му име е Филип Робърте и всеки ден в продължение на две седмици идваше в магазина и ме канеше на среща, докато аз най-накрая се съгласих да изляза с него. Това се случи миналата зима, защото в студените дни той, подобно на много други нюйоркчани, на връщане от работа, минаваше през входа на магазина от Трето Авеню и излизаше на Леке, като избягваше сектора с парфюмите. По това време работех на щанда за мъжки ръкавици, където идваха много мъже, някои от които ме канеха на среща. На какво ли не се бях наслушала! Както моята по-възрастна колежка Рути отбелязваше, все едно бяха разпасани. То не бяха мръснишки

препратки от рода на „влиза перфектно“, „търся половинката на тази ръкавица“, ала върхът и най-клишираното изказване беше „огромни ръце — огромни... стъпала“. Това даже не беше и правилната реплика, а между другото не е вярно, само да кажа.

Флип не беше чак такъв простак. Честно казано, не се съгласих да изляза с него първите няколко пъти, защото е по-нисък и по-възрастен от мен, веждите му са склучени и е започнал да оплешивява. Незнайно как обаче, започна да ми става симпатичен. Не приех да излезем и следващите няколко пъти, когато ме покани, защото ми допадна това, че той още повече се амбицираше от отказите ми. Не казах „да“ отново, защото започнах да се чувствам като някакъв трофей, който той се опитваше да спечели. Инстинктът ми казваше, че в края на краищата може би не бях достатъчно лъскав трофей за него, и накрая аз щях да бъда наранената. Не става въпрос за моята несигурност, въпреки че си я имам, но кой ли не я изпитва? Достатъчно умна, красива, забавна и мила съм, но той сякаш не оценяваше тези мои качества. Беше известен адвокат, израснал в Сътън Плейс^[2] и учил в университет от Бръшляновата лига. Аз бях продавачка от „Блумингдейл“, прекарала целия си живот в Астория в Куинс. Нямах никакво желание да напускам зоната си на комфорт и мечтаех да намеря човек, който да ме обича заради самата мен. Въпреки това той не се отказа.

Накрая се съгласих и излязохме на среща. След това продължихме да се срещаме дълго време, докато един ден, доста след като вече бях оправила склучените му вежди и бях започнала да се влюбвам в него, той се събуди и ми каза, че нещо му липсвало. Нещо, което не би могъл да посочи с пръст. По-скоро нещо, което не би могъл да постави на моя пръст, както се оказа. Два месеца след това прочетох в „Ню Йорк Таймс“, че се бил сгодил. Два месеца! В статията пишеше, че булката също като него е адвокат и е учила в университет от Бръшляновата лига. Те се влюбили в мига, в който се видели на някакъв адвокатски конгрес, където си разменяли стратегии, и без съмнение и телесни течности. Обзалагам се, че не би било толкова мигновено, ако не бях използвала пинсетите си, за да му оправя веждите!

Съчиних евентуалното съобщение за годежа ни в главата си:

Филип Робърте се жени за Натали Канарас. Младоженецът е син на господин и госпожа Едуард Робърте от Сътън Плейс и Сагапонак^[3]. Г-н Робърте получава бакалавърската си степен от престижния колеж „Дартмут“ и се дипломира като адвокат в Колумбийския университет. Наскоро е избран за партньор в кантората „Холингсуърт, Хатауей, Хоровитц и Холц“, чийто съосновател е дядо му по майчина линия Фредерик Холингсуърт. Булката е възпитаничка на тежките удари на живота и е продавачка в „Блумингдейлс“, откъдето баба ѝ някога откраднала един чифт 36-ти номер Chanel, черни лачени обувки на висок ток, без да я заловят. Г-ца Канарас наскоро бе избрана за „Служител на месеца“.

Чувствах се като пълна глупачка, а няма по-омразно чувство от това. Той се появи в магазина две седмици по-късно. Имаха среща с нея, за да направят списък на подаръците за сватбата си. Толкова ли не можа да си избере друг магазин? Както си тръгвах, той ме хвана за ръката и ми каза:

— Какво ще кажеш да отидем в една от пробните и да се сбогуваме подобаващо?

Не можах да повярвам на ушите си. Досега бях завиждала на това момиче от Бръшляновата лига, за което той се женеше, а в този момент просто я съжалих. И все пак, колкото и приятно да ми стана, че той все още ме желае, бях наранена и жадна за отмъщение. Моят приятел и колега от сектора с роклите Томас ми обеща, че веднага щом направят списъка, ще си получат заслуженото. Планът беше да променим модела на порцелановите им съдове, а всеки път щом някой им купеше сосиера, ние нямаше да я махаме от списъка, за да може накрая да се озоват с дузина. Това изглеждаше суперзабавно, но случващото се сега беше удар в десетката. Снимка, на която съм с Джеръми Мадисън, на страниците на „Ню Йорк Поуст“! Бях достатъчно добра за филмова звезда, но не и за Флип Робърте. Това ще го накара да се замисли, че е изпуснал завинаги момиче, което наистина си е заслужавало. Кой ще се почувства като глупак тогава?

Филмовата звезда прекъсна мислите ми, като каза:

— И така, ще направим ли някакъв план?

План ли? Нямах никаква представа какъв да бъде.

— Ако има пуканки, ще е идеално, не съм хапвала цял ден — казах аз.

— По принцип няма щанд за пуканки по време на премиери, смята се за проява на лош вкус — притеснено каза той.

Аз самата се почувствах като проява на лош вкус. Вероятно го е забелязал, защото се усмихна широко с холивудската си усмивка и добави:

— Мисля, че наистина трябва да има място, откъдето човек да си купи пуканки, дори мога да го изискам в следващия си договор!

Наистина беше много мил, което ме изненада.

— След премиерата ще има афърпарти, но честно казано не ми се ходи на него, защото ще има твърде много репортери. Имаш ли нещо против, ако само минем по червения килим и ни снимат за кратко, а след това се измъкнем за вечеря преди края на филма? — продължи той.

— Идеално! — казах развълнувано аз. Този план наистина ми хареса.

Очевидно Джеръми Мадисън имаше по-малко контрол над живота си, отколкото си мислеше. Пиарът му Албърт се беше обадил на агента му Ханк, за да му съобщи, че Джеръми ще доведе със себе си продавачка от „Блумингдейлс“. За разлика от Албърт, Ханк не бил склонен да се довери напълно на сватовническите умения на Лилиан и изпаднал в паника. Затова подал информация по подставено лице, че сме щели да минем през задния вход на киното. Заради скандала Джеръми беше една от водещите фигури в новините през последните дни, затова всички репортери се бяха втурнали като луди към задния вход заедно с феновете. Когато пристигнахме, заварихме само един начинаещ фотограф от „Асошиейтед Прес“, който явно е бил прекалено уплашен, за да си позволи да не следва дадените му първоначални инструкции, а именно: снимки на червения килим. Единственият проблем беше, че когато ние се появихме, той беше нервен и изпусна момента да направи перфектната снимка. За нещастие, от притеснение той беше снимал на вече пълна карта памет и нямаше нито една запаметена снимка. Тази груба грешка му коства възможността да види кадъра си на първа страница, а на мен шанса да

си отмъстя на Флип. Предполагам, че хора като мен никога не успяват да накарат хора като Флип Робърте да се почувстват зле.

Все още непредполагащи за злополучното развитие на снимката ни и с къркорещи стомаси, ние успяхме да се измъкнем по средата на филма. Планът беше на Джеръми, а според мен мисията ми беше успешна. Качихме се в лимузината и неангажиращият разговор, който той започна с въпроса: *Откъде си?*, завърши с доволното ни дъвчене на дзадзики и спанакопити в любимия ми квартален гръцки ресторант. Това беше най-приятната ми среща от доста време насам и някъде измежду всички истории, които си споделихме — аз му разказах за големия лош Флип, а той за сърцераздирателния развод на родителите си и за това какво всъщност е да нямаш лично пространство — някъде тогава ми се прииска той да не беше гей. Изпрати ме до къщи и ми благодари, като се пошегува:

— В „Блумингдейлс“ наистина имат фантастично обслужване на клиенти!

След това ме целуна нежно по главата.

На следващата сутрин изрових интернет за снимка от червения килим снощи, но без успех. Намерих само една-единствена в клюкарски сайт, която изглеждаше като правена с мобилен телефон. На нея бяхме в гръб, хванати за ръце, точно като перфектната двойка, която трябваше да изиграем. Заглавието гласеше: *Хомо или хетеро?*, а подзаглавието беше *Кое е мистериозното момиче до Джеръми Мадисън?*

Исках да изкрещя на целия свят: *Това съм аз, Натали Канарас от сектора за рокли на третия етаж в „Блумингдейлс“, бившата приятелка на Флип Робърте!* Вместо това се качих на метрото с малката черна рокля в ръка и се отправих към работа. След целия ни разговор за личното пространство никога не бих си позволила да предам Джеръми по този начин.

Влязох в магазина и бях изненадана от посрещането, което получих. Рути и Томас нямаха търпение да чуят какво се бе случило снощи, но също и да получат обратно размера S на малката черна рокля *Max Hammer*. Очевидно наистина бе *Роклята* на сезона и това бе последният размер S от нея в магазин на „Блумингдейлс“ и в цялото източно крайбрежие. Рути и Томас бяха имали доста интересна сутрин

и взетата назаем от мен рокля беше ключът към развитието ѝ. Рути ми разказа цялата история.

[1] Шеста страница в „Ню Йорк Поуст“ е най-известната клюкарска рубрика в списанието. Макар и по-късно да престава да се отпечатва на шеста страница, името остава. От 2006 г. започва да излиза като самостоятелно списание — „Пейдж Сикс“. — Б.пр. ↑

[2] Скъп район в Манхатън. — Б.пр. ↑

[3] Богаташко селище в щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

4

ЕДНА СТАРА ИСТОРИЯ ЗА ГОЛЕМИ ХОРА

ОТ РУТИ, ТРЕТИ ЕТАЖ, СЕКТОР ЗА ДАМСКИ РОКЛИ

ВЪЗРАСТ: ЕДНА ИСТИНСКА ДАМА НИКОГА НЕ КАЗВА

— Арти! Аартиии!!!

Пронизителният звук дойде от дамските пробни. След двайсет години работа в „Блумингдейлс“ съм виждала всякакви типове жени. Но тези, които викат мъжете си по този начин, докато те, милите, обикновено седят отпред и чакат с дамските им чанти в скута си, са най-отвратителните. Освен това беше неделя сутрин, а предната нощ бях изпила прекалено много некачествено уиски, така че звукът от съблекалнята ми приличаше на дращене с тебешир върху черна дъска.

Мъжете, които избират да седят пред пробните и да чакат, докато жените им решат какво да си купят, са рядко срещан вид. Както можете да си представите, това може да отнеме доста време. Преди години, когато започнах работа, се случваше по-често. „Да заведе женичката си до «Блумингдейлс» и да обнови есенния ѝ гардероб.“ Тези жени буквално овършаваха магазина и накрая връчваха купищата покупки на съпрузите си, за да платят те сметката. Почти винаги в такива ситуации си представях как Глория Стайнем^[1] влита в магазина, крещейки: „Намерете си работа, момичета, плащайте сами покупките си!“. Така аз виждах нещата. Никога не съм искала или изпитвала нужда някой мъж да се грижи за мен по този начин.

Всъщност дразня се най-много на жените. Имам предвид — за какво, по дяволите, крещят? Аз съм точно до тях, може просто да ми кажат: *Извинете, госпожице, бихте ли извикали съпруга ми, за да дойде да види как ми стои тази рокля?* Не е толкова сложно. Няма нужда да крещят все едно са в крайпътна закусвалня и си поръчват яйца на очи с наденички за гарнитура. И сериозно, какво толкова очакват, че ще каже съпругът им? *Този цвят не подчертава*

*предимствата ти. Не. В тази рокля изглеждаш като наденичка. И дума да не става. Изглеждаш прекрасно. Бинго. Това е правилният отговор, даже ако питате и Рей Чарлз. Има и изключения, разбира се. Като за начало стиснатите съпрузи небрежно накланят глава настрани, докато не фокусират погледа си върху цената и по това преценяват какво да кажат. Случва се постоянно пред очите ми. Погледът им достига целта си и след това — воала — *Това ти стои страхотно!* или *Други неща ти стояха далеч по-добре.* Другите са метросексуалните или онези с неясна сексуална ориентация — те казват нещо брилянтно и тактично като: *Това е доста нестандартно деколте* или *Би било прекрасно да покажеш малко повече от красивите си крака.* Умни мъже. Не толкова умни обаче, колкото онези, които предпочитат да си останат вкъщи, докато жените им пазаруват.*

Бедният човечец от днес не принадлежеше към нито един от горепосочените типове. Казва се Артър Уинтърс, а не *Аартиии!!!*, и е мой клиент от доста години, още от времето, когато бях при аксесоарите. За пръв път дойде, за да купи подарък за жена си, а не на златотърсачката, която сега крещеше от пробната. Спомням си го много добре. Изключителният Артър Уинтърс — красивият и благороден мъж, който по онова време беше мечтата на все още необвързаните девойки като мен. Тогава той ми се представи и заяви:

— Търся подарък за рождения ден на съпругата си. Тя винаги се усмихва на подаръците ми и ги носи, но си мисля, че го прави просто от уважение. Искам, когато ги отваря, истински да се радва, но се опасявам, че нямам толкова добър вкус, а и не разполагам с много пари.

Заедно избрахме перфектния подарък — пепитен шал от коприна на *Oleg Cassini*. Казах, че е прекрасен и винаги на мода, а той отвърна:

— Също като моята Мерилин!

Дадох му визитната си картичка, а с годините, колкото банковата му сметка нарастваше, толкова времето му да обикаля магазините намаляваше, затова той започна да ми се обажда по телефона, за да обсъждаме вариантите за подаръци. В крайна сметка съпругата му беше намерила изтърканата ми визитка в портфейла му и дойде в магазина, за да види коя съм. Не като луда от ревност съпруга, а като такава, чиито действия показваха колко много обича съпруга си. По

онова време аз бях доста привлекателна. Хората ме оприличаваха на Ава Гарднър. В днешно време, тъй като за привлекателно се смята да изглеждаш като анорексичка, младото ми аз нямаше да кара мъжете да се обръщат след мен, но в онези дни жените като мен бяха на почит. Изглежда обаче и напоследък нещата отиваха към по-добро благодарение на всички кампании как да се чувстваме добре в телата си и на всички млади актриси, които не се срамуваха от фигурите си. Трябва да си призная, че това ме радва. Къса ми се сърцето на продавачка да чувам по цял ден „Това прави ли ме дебела?“.

Спомням си, че съпругата му си купи няколко неща тогава и когато плащаше с кредитната си карта, я попитах направо:

— Вие ли сте съпругата на Артър Уинтърс?

— Да, аз съм — усмихна се тя и макар и смутена, си призна, че съм разпалила силно любопитството ѝ. Успокоих я, като ѝ казах, че работя с много съпрузи, но малцина говорят за жените си по начина, по който нейният го прави.

Поговорихме за любимите ѝ предишни подаръци: от сивия кашмирен пуловер за миналия Св. Валентин (и как ще се радва да получи същия, но в друг цвят за пролетта) до лачения кожен клъч, с който беше ходила навсякъде. Тя спомена, че секретарката на Артър скоро имала рожден ден. С усмивка я нарече *другата му съпруга* и добави:

— Винаги му казвам да ѝ вземе нещо хубаво, той го прави, нали?

Спомням си, че се замислих дали това не е номер — дали тя не ме тестваше?

Артър винаги избираше подаръците за секретарката си Фелиша много старателно: един за рождения ѝ ден и един за Коледа. Бях виждала Фелиша много пъти. Артър често я пращаше от свое име, за да взема подаръците. Само да ги взема, а не да ги избира. Тя беше привлекателна жена, но по един ненатрапващ се начин. Това, което наистина ме бе впечатлило в нея, беше колко много я е грижа за шефа ѝ. Първия път, когато споменах името на Артър, забелязах как погледът ѝ се озари. Чудех се дали между тях няма нещо повече, но тя говореше за жена му с такова уважение и възхищение, че в крайна сметка реших, че както и да се погледне, Фелиша беше тази, която си падаше по Артър, а той си нямаше ни най-малка представа. Фелиша му беше близка, но не можеше и дума да става за романтични отношения.

Неговата Мерилин беше целият му свят. До деня, когато нея вече я нямаше.

Миналата година рожденият ден на Мерилин дойде и отмина, а аз като опитна продавачка, си го бях отбелязала в календара. Първоначално се почувствах предадена, защото си помислих, че са се пренасочили към някое по-младо момиче в „Барнис“ или „Бергдорф“. Но не. Всички те бяха изключително лоялни. Накрая реших да се обадя на Фелиша в офиса под претекст да я информирам за предстояща разпродажба и тогава тя ми съобщи ужасната вест. През лятото Мерилин била диагностицирана с краен стадий на рак на кожата и само шест седмици по-късно починала. Артър бил съкрушен. Изпратих му съболезнованията си, тъй като, разбира се, имах домашния му адрес. Няколко седмици по-късно ми доставиха кутия с най-милото послание, което някога бях получавала. Чела съм го толкова пъти, че вече го знам наизуст:

Мила Рути,

През последните двацет години от съвместния ни живот с Мерилин, ти беше част от всеки един рожден ден, всеки един Свети Валентин и всяка наша годишнина. Помогна ми да подаря безброй усмивки, които да се разливат по прекрасното ѝ лице. Какво ли не бих дал, за да видя още една...

Моля те, приеми този „подарък“ като благодарност за всички усмивки, които ѝ подарихме.

С уважение, Артър Уинтърс

Отворих кутията и какво да видя — там беше сгънат прилежно пепитеният шал *Oleg Cassini*.

— Артии!

О, боже. Тя отново крещи името му. Не можах да се сдържа и рязко я попитах:

— Какво има? Мога ли да ви помогна с нещо?

С намордник, с конско успокоително?

— Да. Искам по-малък размер. Виждате ли как се е набрала тук?
— каза тя и посочи към някаква несъществуваща гънка. Беше облечена

в размер М от *Роклята* на сезона *Max Hammer*, която беше на привършване.

— Все пак трябва да можете да дишате в нея, мила — отвърнах аз.

Тя ме изглежда, сякаш бях луда, и ми заповяда:

— Просто ми донесете по-малкия размер, окей? И доведете Арти.

Спомних си за Арти. Мисля, че той леко се смути, когато го „доведох“. Успях да ги чуя как си говорят само за части от секундата, защото трябваше да се оттегля. Умът ми не побираше как такъв чудесен човек като Артър Уинтърс се беше озовал с такава златотърсачка.

Томас ми помогна да потърсим размер S на *Роклята* и докато търсехме, му разказах цялата тъжна история. Той много се разстрои. Милият Артър — да загуби прекрасната си съпруга и на средна възраст да се озове с това клише.

— А какво стана с Фелиша? — попита той. — Трябва да бъде с Фелиша, тя го обича!

Съгласих се, но нямаше какво да направя. Томас изведнъж се сепна и извика:

— Dios Mio^[2]! И двамата знаем, че нямаме размер S на *Роклята*. Това е *Роклята*. Имаме останали само един М размер, който е върху нея, и две в размер L.

Знаех, че е така, но се страхувах да се върна и да ѝ го кажа. Томас трябва да го е прочел по лицето ми и предложи:

— Нека аз да им кажа. А ти защо не излезеш да изпушиш една цигара?

Прегърнах го. Беше адски мил.

Докато си обличах палтото, дочух как тя недоволстваше от съблекалнята и реших да погледам как се развива сцената отдалеч:

— Искам размер S, не може ли да я намерите от друг ваш магазин? Искам тази рокля! Идеална е! Арти, нали е перфектна?

Артър кимна и излезе от пробните с Томас, като мило го помоли:

— Бихте ли могли да потърсите нейния размер в някой от другите ви магазини и да ѝ я изпратите, ако го намерите?

Томас го съжали, а и знаеше, че Натали ще върне S-та обратно, така или иначе, затова му обеща:

— Ще го намеря, дори ако трябва, ще се обадя и на производителя. Ще имаме *Роклята* най-късно утре. Става ли?

Артър изглеждаше облекчен:

— Страхотно! Моля ви, изпратете я на този адрес. Също така, секретарката ми има рожден ден утре. Какво мислите за един от тези кашмирени шалове на манекена? Дали ще ѝ хареса? Понякога в офиса става доста хладно.

Томас по-късно ми разказа, че Артър написал две картички.

Едната гласяла:

Камширен шал, за да те топли! Честит празник!

С обич, Артър

Той внимателно я сложил в малък плик, на който красиво написал: *За Фелиша*.

На другата картичка пишело:

Най-красивата рокля за най-красивата дама в Ню Йорк. Ще те чакам в „Четири сезона“ в 20,00 часа, за да отпразнуваме големия ден!

Артър

Томас не могъл да се сдържи и попитал:

— Какво ще празнувате?

— О, ами правим четири месеца заедно. Приятелката ми каза, че през първата година от връзката всеки месец трябвало да се отбелязва. Малко съм нов в това. Вдовец съм — прошепнал той.

Върнах се от пушпаузата си точно когато кучката най-нагло дойде на касата с един куп дрехи.

— Ще взема само тези... Съкрушена съм за онази рокля! — изпъшка тя.

Съкрушена? Заради една рокля? Сериозно ли? Има хора в Африка, които носят тениски втора ръка с надпис „*Разцепих се на бар мицвата на Бека*“.

Артър се усмихна съзаклятнически на Томас, който отвърна на усмивката му и съобщи гигантската сума за „само тези“.

Като си тръгваха, кучката благодари на Артър с абсурдно лигава целувка по устата и изцвили:

— Благодаря ти, прекрасен мой Арти.

Само десет минути след като си бяха отишли, се появи Натали с *Роклята*. Очите на Томас светнаха.

[1] Глория Стайнем е американска феминистка икона, социален и политически активист. — Б.пр. ↑

[2] Боже мой! (от исп.). — Б.пр. ↑

ОКОТО НА ТИГЪРА^[1]

ОТ ДЖЕРЪМИ МАДИСЪН

Събудих се късно с усмивка на лицето и с мисълта за предната вечер и за Натали. Тъй като беше малко вероятно доброто ми настроение да оцелее при каквато и да е комуникация на живо или в социалните мрежи, реших да се покрия вкъщи. Не говорих с никого през целия ден, освен с разносвача от „Три момчета“, който ми донесе обичайните две порции шоколадови палачинки с банан, поръчани за къщи. По телевизора имаше филмов маратон на „Роки“ и заспах още на първия филм, някъде след като Ейдриън замени очилата си с контактни лещи. Събудих се по някое време и видях как Мики умира във втория филм, пуснах една сълза, след което отново съм заспал, докато интеркомът не ме събуди. По телевизора вече даваха третия филм и Роки и Аполо Крийд танцуваха танца на радостта в морето. Тях никой не ги бе нарекъл гейове.

Портиерът ми съобщи:

— Някакъв си Ханк и някой си Албърт са тук, за да те видят.

Като чух това, за малко не обърнах чинията с палачинките. Ханк и Албърт. Заедно. Това не се случваше никога. Неохотно му казах да ги пусне и изтичах към компютъра, за да прочета набързо какво последно беше писано за мен, че да доведе и двамата у нас. Когато се чу звънецът, вече бях наредил парчетата от пъзела.

И двамата се държаха необичайно. Ханк крачеше напред-назад из цялата стая, сякаш бе на деветото си еспресо, а Албърт, горкичкият Албърт, изглеждаше все едно е прекарал целия ден, гризейки крайчетата на таблетки „Ксанакс“^[2]. И преди съм го виждал да прави това. Явно се успокоява с мисълта, че не се брои, ако отхапваш крайчето, но в крайна сметка тези малки отхапвания се равняват на един господ знае колко хапчета. Връчиха ми разпечатана статия от Ти

Ем Зед^[3] — явно си мислеха, че нямам компютър и че изключването на телефона ми е престъпление. Двамата бяха доста колоритна комбинация. Когато ставаше въпрос за живота ми, обикновено развиваха майчинския инстинкт на лъвица, която пази малките си. Днес обаче се държаха като тигри на лов. Ханк намираще някакво решение, а Албърт посочваше всички начини, поради които можеше да се обърка. В крайна сметка и двамата се съгласиха, че заглавието *Хомо или хетеро? Кое е мистериозното момиче до Джеръми Мадисън?* беше по-приемливо, отколкото само чисто и просто *Гей!*

Това не ми се понрави по няколко причини. Първо, сега папараците имаха още една причина да ме следват по петите и да разберат кое е мистериозното момиче. Второ, чувствах се зле заради брат си. Той се разкри още когато бяхме деца и вероятно нямаше да се засегне от създалата се ситуация около мен, но като един добър брат си помислих, че е мой дълг да защитя знаменитостите от изваждането им на показ по такъв нетактичен начин. Имаше и още една причина — сега всички ме мислеха за изневеряваща твар, която е разбила сърцето на любимия на всички модел на *Victorias Secret*. Наистина не исках да съм този човек.

Съветниците ми обаче, без които, както ви казах, нямаше да съм това, което съм днес, имаха друго виждане. Особено Ханк, който не искаше да бъде част от кампанията ми за подкрепа на гейовете. Беше непоклатим:

— Избери си друга кауза — я тропическите гори, я кучешките приюти. Каквото и да е, само гледай да не те хванат да се целуваш с друг мъж.

Решиха, че най-добрият ни отговор на въпроса — *Кое е мистериозното момиче до Джеръми Мадисън?*, щяха да бъдат няколко нагласени снимки: аз и Натали от червения килим. Това според тях щеше даде автоматично отговор и на въпроса дали съм гей, или не. Разбира се, това означаваше, че имахме нужда от Натали отново.

И двамата бяха толкова притеснени, че щяха да избухнат всеки момент — как да я накарат да се включи в плана отново, трябваше ли да ѝ платят и колко, как да са сигурни, че тя ще си мълчи и няма да ни издаде на жълтата преса и така нататък. Единственото по-лошо от тези двамата, които крачеха напред-назад из хола ми, щяха да бъдат разпръснатите им останки по стените ми. Предадох се и им казах, че

съм съгласен с плана им и че според мен мистериозното момиче ще се зарадва да направим още една снимка. И на двамата им олекна и ме запрегръщаха и разцелуваха.

— Без целувки, пичове! — извиках аз през смях.

Всъщност се съгласих да направя това за Натали, за да може да посее съмнение в съзнанието на Флип Робърте. За да може той през целия си живот да мисли за момичето, което е изтървал. Бях сигурен, че ще стане така, защото аз самият не бях спрял да мисля за нея, макар да я бях виждал само веднъж. Освен това този план щеше да ми даде шанс да я видя отново.

Албърт видимо се оживи и попита:

— Чакай малко, откъде си толкова сигурен, че тя ще се съгласи?

Разсеях притеснението му с едно изречение:

— Има един човек, на когото тя се опитва да отмъсти.

Отмъщение. Сега вече и двамата разбраха.

Облякох костюма си с розовата вратовръзка отново и с Ханк се отправихме към „Блумингдейлс“, докато Албърт се зае да урежда нагласената фотосесия. Натали ми беше казала предната вечер, че ще работи в неделя, и аз се вълнувах, че ще я видя отново. Разбира се, това не им го казах, защото кой знае каква щеше да бъде реакцията им. Като стигнахме 59-та улица, започнах да нервнича и Ханк забеляза:

— Какво ти става — започна да си прехапваш устната, а обикновено го правиш преди някоя важна сцена?

Аз, разбира се, отрекох.

Той не повдигна повече въпроса и се загледа пак в телефона си. Бях нервен, защото щях да я видя отново. Харесвах я. Тя беше сладка и имаше приветлива усмивка. Освен това беше здраво стъпила на земята и изглежда не я интересуваше, че съм известен, което беше приятна изненада. Всъщност тя си говореше с мен все едно бях някоя от нейните приятелки. И изведнъж ми просветна. Почувствах се така, както не се бях чувствал скоро по отношение на жените. Тя не ме харесваше по начина, по който аз нея. Това земно, красиво, мило момиче, на което, изглежда, не му пукаше, че съм красива кинозвезда, наистина не се интересуваше от мен. Трябваше да спечеля симпатиите й като Стенли Трентън. Почувствах се ужасно и се притесних. Може би тази несигурност се дължеше на факта, че хванах гаджето си да ми

изневерява с личния си треньор. А може би щях да осъзная, че в края на краищата не я харесвам чак толкова. Ханк ми се развика:

— По дяволите, Джеръми! Ще си изядеш устните! Пристигнахме, хайде да вървим.

Слязохме от колата и в този момент ми се прииска вместо Ханк, с мен да беше Албърт, за да ми даде да си гризна от неговите таблетки „Ксанакс“. Ханк сложи една бейзболна шапка на главата ми, смъкна я достатъчно ниско и се качихме с ескалатора до третия етаж. Искаше ми се да ѝ кажа нещо забавно, затова започнах да обмислям разни варианти, но нищо не ми идваше наум. Несигурността ми нарастваше и ми се искаше вместо агента ми, с мен да беше дошъл някой сценарист. Въпреки че нямах идея какво да кажа, помолих Ханк да ме остави аз да говоря и да не ме излага.

Видях я и се забързах към нея, като опитах да се пошегувам. Хванах една червена рокля и я попитах:

— Има ли я в моя размер?

Натали като че ли не разбра шегата ми и отговори сериозно:

— Не мисля, че ще ти стане.

— Пошегувах се — казах малко отбранително аз.

— О, не исках да бъда политически некоректна — бързо каза тя и се усмихна.

Изобщо не разбрах какво имаше предвид, но пленен от красивата ѝ усмивка, започнах да ѝ разкривам новия план. Тя се съгласи за фотосесията, но имаше един проблем. Колегата ѝ Томас тъкмо бе изпратил най-малкия размер от *Роклята на Мах Hammer* на една клиентка. Натали го повика при нас и по някаква причина, която той отказа да обясни, беше убеден, че *Роклята* ще бъде върната най-късно във вторник. Казах на Ханк за налагащото се забавяне на плана и той не изглеждаше много радостен, но все пак писа на Албърт да отложи снимките за сряда. Каза ни също, че при никакви обстоятелства не трябва да ме виждат заедно с Натали преди вторник, и си тръгна, като измънка нещо под носа си за пропилените три години в Харвард.

— Малко съм разочарован, мислех си, че може да вечеряме заедно след снимките днес — признах на Натали.

Тя изглеждаше развълнувана от поканата.

— Всъщност можем. Хайде да идем в Куинс. Никой няма да очаква да те види там, а аз не съм на работа чак до вторник — точно

навреме, за да взема *Роклята*.

Чак до вторник, помислих си аз. Може би тя все пак ме харесваше.

Бях облечен в костюма за фотосесията, затова слязох до мъжкото отделение на долния етаж, за да си купя нещо не толкова официално, докато смяната на Натали приключи. Тя каза, че ще ме вземе оттам и че може да се измъкнем незабелязани, като се слеем с тълпите в метрото и отидем в Куинс. Не махнах бейзболната си шапка през цялото време и имаше нещо вълнуващо и приключенско в цялата ситуация. Отдавна не се бях качвал на метрото, а и никога не бях стъпвал в Куинс. Когато влакът излезе от тунела и тръгна по наземната линия, се почувствах като дете. Натали каза също, че съм приличал на такова.

Извървахме пеша няколко пресечки от спирката на Дитмарс Булевард до нейния апартамент. Беше толкова хубаво да съм далеч от Манхатън. Представях си папараците, които бяха обградили сградата ми и щяха да ме чакат цяла нощ да се прибера. Не исках обаче да мисля за това сега. Натали ме попита дали имам нещо против да си вземе бърз душ, аз ѝ казах, че нямам, и тя ми връчи дистанционното. Още давах филмовия маратон на „Роки“ — вече четвъртия филм — и някъде около първата доза стероиди на Долф Лундгрен се появи Натали, която беше само по сутиен и бикини. Набързо се пресегна през мен, за да вземе нещо и аз едва не паднах от дивана. Успях да извърна погледа си, но не издържах повече от миг, защото тя стоеше пред мен, разресваше косата си и ми говореше, все едно бях съквартирантката ѝ от колежа.

— Какво ти се хапва? Нека ти кажа какви заведения има наблизо в квартала — има почти всякакъв вид традиционна кухня, за каквато може да се сетиш.

— Изненадай ме — бе единственото нещо, което ми дойде да кажа, защото изобщо не слушах какво ми говореше. Тя вече ме беше изненадала доста приятно.

Изглежда, че се зарадва на отговора ми и отиде до спалнята с усмивка, за да се облече и да скрие от погледа ми изкусителния си дантелен сутиен и късите си панталонки, които бяха оставили лек отпечатък точно под пъпа ѝ — най-сладкото пъпче, което някога бях виждал. Никога преди не бях срещал такъв свободен дух и никога през

живота си на знаменитост не бях срещал някой толкова незаинтересован от мен. Този Флип Робърте трябва да е бил някакъв клонинг на Аполон.

Натали излезе след малко от спалнята напълно облечена, със замах си сложи гланц на устните и каза:

— Да тръгваме!

Последвах я като кученце до мароканския ресторант, където седнахме на пода и вечеряхме с пръсти. По едно време тя замечтано отбеляза:

— Това е точно като една сцена в „Сабрина“^[4] — новата версия, а не старата с Хъмфри Богарт и Одри Хепбърн, сещаш ли се?

Не ми говореше нищо. Тя се изненада, че не бях гледал нито една от версиите. Говорихме си за всичко, което може да ви дойде наум, включително и за това как не ми се иска тази нощ да свършва. Когато осъзнах какво точно съм казал, прехапах устни и замазах положението:

— Заради папараците пред жилището ми, естествено!

И бинго! Тя ми повярва и ме покани да спя у тях.

Когато се прибрахме в апартамента ѝ, тя претърси колекцията си от дивидита, която имах чувството, че включва всички романтични комедии, правени някога, и най-накрая намери „Сабрина“. След това прерови и чекмеджето си с тениски, извади най-широката, която успя да намери, и потупа по леглото, като ми каза, че това е нейната страна и че ще се върне след малко.

Съблякох се и легнах под завивките. Бях само по боксери и злощастната тениска с надпис *Не се потя, аз блестя*. Опитах се да не обръщам голямо внимание на надписа, за да не убивам самочувствието си и я изчаках да се появи в секси сутиена и панталонките от по-рано, а пък защо не и в нещо още по-еротично. Появи се по потник и долнище на пижама, намести голяма купа пуканки между нас, седна на леглото, включи телевизора и каза:

— Отдавна не бях правила купон с преспиване — колко готино!

Това момиче определено не беше привлечено от мен. Не можах да се сдържа, трябваше да узная нещо повече за този неин бивш, който явно толкова ме превъзхожда, че тя изобщо не поглежда на мен като на мъж. Преди да пусне филма, я попитах:

— Интересно ми е, имаш ли снимка на Флип Робърте?

Тя се изсмя и каза:

— Изгорих ги всичките!

Погледнах на обложката на дивидито — Одри Хепбърн хваната под ръка от двама мъже — Хъмфри Богарт и Уилям Холдън. Попитах я:

— Ако това бяхме аз и Флип, аз кой от тях щях да бъда?

— О, разбира се, че ти ще си Уилям Холдън! Хъмфри Богарт е достатъчно възрастен, за да й бъде баща в този филм, а и не е наполовина толкова красив, колкото Холдън!

— И кого избира Сабрина? — попитах я аз.

Момичето, което сега си мисля, че е имало проблеми с баща си, ми отговори:

— Ще разбереш, като изгледаш филма!

На следващата сутрин се събудих с откритието, че (ВНИМАНИЕ: СПОЙЛЕР^[5]):

Сабрина (Одри Хепбърн) избира Лайнъс (Хъмфри Богарт) и че мога да спя с момиче, без да правим секс.

Гледах я как спи около минута, като се успокоих с мисълта, че със сигурност е имала проблеми с баща си и не съм достатъчно възрастен за нея. Тази липса на привличане към мен от нейна страна трябва да се дължи на това. Изгубих се в нежната й красота. Леко разтворените й устни, разрошената й коса. Чудех се какво ли сънува.

В крайна сметка вдигнах приличен шум, за да се събуди, но не достатъчно, за да осъзнае, че аз я бях събудил. Веднага щом се поразсъни, я попитах:

— По време на вечерята ти говори доста за майка си, но забелязах, че изобщо не спомена баща си...

— Добро утро и на теб! — разсмя се тя и свали краката си от леглото. — Баща ми ни напусна, когато бях на шест. Седях в хола и си играех с куклата, а той просто излезе.

Почувствах се неловко и съжалих, че съм засегнал темата, но пък се зарадвах, че бях прав за проблемите с таткото.

— Напусна ви? Просто ей така, без да каже сбогом? — попитах аз.

Натали замълча за момент и след малко добави:

— Нещо такова. Каза нещо от рода на: *Довиждане, мило дете*, аз го попитах къде отива и той каза, че му се налага да замине. И тогава ни напусна. Това беше последният път, когато го видях.

Тя се зае със сутрешния си тоалет, а аз се почувствах ужасно. Бях бръкнал с пръст в раната, само и само да задоволя собственото си глупаво его. Извиних ѝ се, когато седна на леглото, за да обуе чорапите си:

— Извинявай, не трябваше да разпитвам за баща ти.

Натали започна да се смее и през смях каза:

— Баща ми живее на няколко пресечки отук с майка ми и никога никъде не е ходил! Толкова си наивен!

Сборичках я и се търкаляхме на леглото за минута-две. Повече от всичко исках да я целуна, но мисълта, че ще ме отхвърли, ме отрезви. Тя нямаше проблеми с баща си, просто не намираше нито Джеръми Мадисън, нито Стенли Трентън за привлекателни. Реших, че ще се видим в сряда за снимките, а след това никога повече. Ако исках да се чувствам отхвърлен, можех спокойно да се върна към ходенето на прослушвания.

[1] „The Eye of the Tiger“ е песен от 1982 г. и саундтракът на американския филм „Роки 3“/„Rocky III“. Нейни композитори са Франки Съливан и Джим Петерик. — Б.пр. ↑

[2] „Ксанак“ е лекарство, което се използва за лечение на тревожност, смесени тревожно-депресивни състояния или депресия, свързана с други заболявания. Използва се също за лечение на панически разстройства. — Б.пр. ↑

[3] TMZ е клюкарски онлайн сайт, в който се публикуват новини за знаменитостите. — Б.пр. ↑

[4] „Сабрина“ е американска романтична комедия от 1954 г. на режисьора Били Уайлдър, адаптация на пиесата „Sabrina Fair“ на Самюъл Тейлър. Главните роли се изпълняват от Хъмфри Богарт, Одри Хепбърн и Уилям Холдън. — Б.пр. ↑

[5] Спойлер представлява подробно описание на сюжета на книга или филм, което издава края. — Б.пр. ↑

6

НАЧАЛОТО НА ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ „ОСТРИЧ“

ОТ АНДИ РАНД, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

ВЪЗРАСТ: 43 ГОДИНИ

Усмихнах се, след като приключих телефонния разговор с дамата, за която бях убедена, че ще се превърне в нашия клиент номер сто. Съгласна съм, че не всичко се случи по план, но нещата се бяха развили доста добре. Бях доволна от живота, който си бях създала, след като предишният ми се разпадна; гордеех се, че се бях превърнала в ролеви модел за близначките. За три години могат да настъпят много промени.

Беше преди три години, когато се видях със старите си приятелки от колежа в едно крайпътно кафене веднага след магистралата на Уест Енд. Когато най-накрая признаеш пред себе си, че десетгодишният ти брак с любовта ти от пръв поглед — история, подходяща за сюжет на роман, с човека, който ти е казал „скъпа, ти остани вкъщи, за да гледаш децата, а аз ще изкарвам парите“, се разпада, на теб някак не ти се иска да го споделиш с никого от съседите си. Особено, ако както в моя случай, кварталът беше Горен Ийст Сайд в Манхатън, макар че, предполагам, и изоставени дами от Чапакуа до Чатануга щяха да се чувстват по същия начин. Почти е невъзможно да се потули изневяра, излязла веднъж наяве. От казаното по-горе става ясно, че цялата тази информация ме разяждаше отвътре, затова въпреки че не ги бях виждала от години, се обадох на съквартирантките ми от колежа. Знаех, че бяха готови да направят всичко за мен, в случая да дойдат до затънтеното кафене на 11-то Авеню, което изглеждаше като останало от предградията през 60-те.

Дори си има собствен паркинг, което е напълно нечувано за Манхатън, с изключение може би на „Таверната в парка“.

Алисън пристигна първа, но не започна първа разговора. Поне не с мен. Тя влезе, говорейки по телефона, и отвори куфарчето си на масата. Показа се, че търси някакъв документ. Започна да ми подава неща едно по едно, за да намери по-лесно, каквото търсеше. Това упражнение ме върна обратно в съквартирантските ни години в колежа, когато ѝ помагах да претърсва цялата стая за някой доклад, противозачатъчните си или нещо друго.

По спокойната ѝ усмивка разбрах, че най-накрая е намерила това, което търси. Гласът ѝ излъчваше авторитет:

— В документите, които са с дата 11 януари, е ясно заявено, че г-н Акерман е бил извън града през въпросния уикенд.

Другият адвокат говореше, но Алисън беше спряла да го слуша. Голямо плюшено нещо седна в нашето сепаре и привлече вниманието ѝ. Ако сте имали дете или внуче през последните десет години, веднага бихте я познали — Дора Изследователката^[1]. Ако ли пък не, обзалагам се, че може да си представите абсурдната картинка — огромен плюшен анимационен герой се опитва да се намести на място, на което и бременна в деветия месец жена не би могла. Алисън се обърна доста грубо към нея:

— Извинете, може би не виждате добре, но тази маса е заета!

Дора свали плюшената си глава. Показа се, че това е Сиси, другата ни съквартирантка от колежа, която енергично ни поздрави.

А си мислех, че аз имам проблеми.

— Трябва да затворям — каза Алисън и затвори телефона. — Какво става по дяволите, Сиси! — извика тя, сякаш присъствието на Дора само по себе си не привличаше достатъчно внимание към нас.

Сиси ѝ отговори сухо:

— От шест месеца Брет е безработен. Имах нужда от работа.

— Та ти завърши „Уеслиън“^[2] с отличие, за бога! Само това ли успя да намериш? — попита раздражена Алисън.

Притекох се в защита на Сиси:

— Тя завърши испанистика. Дора е испанка.

Алисън нямаше деца и се втренчи в мен безизразно, а аз ѝ се усмигнах.

— Дипломата ми помогна да ме наемат — обади се Сиси. Видя разочарованото изражение на Алисън и добави: — Стига, Алисън! Как си мислиш, че изглежда сивито ми — изборът общо взето беше между това и проститутка.

Алисън не се съгласи:

— Това са пълни глупости! Можеш да работиш, каквото си поискаш!

Проблемите на Сиси едновременно ме стъписаха, но и ме накараха да се почувствам малко по-добре. Докато Алисън продължи с разпита си, аз си мислех за моя проблем. Знаех, че е само въпрос на време на Сиси да ѝ омръзне да отговаря и да обърне разговора към мен. В края на краищата аз бях тази, която ги беше извикала на извънредното събиране. Погледнах към Сиси и раницата ѝ на Дора, която беше заклецена между нея и ръба на масата, и реших да спестя мъките ѝ, като казах:

— Дерек ми изневерява.

Те се опулиха и замлъкнаха. Обожавам, когато хората реагират точно така, както си очаквал. Извадих папката си, където бях събрала съкровищница от находки, факти и снимки. Алисън прегледа всичко внимателно и беше удивена.

Тя и Сиси знаят, че не ме лови лесно параноя и не обичам да се правя на жертва. И двете разбраха, че говоря сериозно.

Добре преценявам характерите на хората и ако интуицията ми казва нещо, в повечето случаи се оказвам права. Нямаше ги милионите знаци на изневяра, за които хората по принцип ти казват да се оглеждаш. *Съпругът ти ползва ли нов афтършейв?* Не. *Започнал ли е да тренира и да обръща повече внимание на външния си вид?* Дерек винаги си е бил суетен и в добра форма. Имаше само едно нещо, което ме гложеше. Разказах им историята.

В продължение на години винаги сме се карали по един и същи начин и изведнъж той започна да спори различно. Сякаш нарочно предизвикваше някаква кавга и след това се изстрелваше от стаята, за да „охлади страстите“. След няколко такива случая си помислих, че е започнал да пуши отново. Бяхме се разбрали заедно да откажем цигарите преди няколко години. Когато се сетих за това, започнах да го душа, като се прибереше. Той не мирише на цигари, напротив — винаги миришеше свежо, все едно се е къпал и си е измил зъбите току-

що. Това продължи с месеци и честно казано така и не го попитах направо. Помислих си, че има много по-лоши неща от това да се крие и да пуши тайно. Например да ме мами. Един ден той ми вдигна скандал, докато играехме „Думи с приятели“^[3]. Написах думата „мужик“ и спечелих 147 точки, а той се стъписа и изражението му сякаш казваше: *Какво, по дяволите, означава тази дума?* Имах някаква бегла представа за значението ѝ, но прецених, че няма нужда да се защитавам, така че просто казах, че не знам. Той ме обвини, че играя нечестно. Каза, че имало нещо, наречено „Думи с приятели: подсказки“, и че съм била измамница. Изхвърча без яке, а навън валеше. Отидох до компютъра му, влязох в хронологията и какво да видя — „Думи с приятели: подсказки“. Той е измамникът. Казах го силно:

— Той е измамникът!

— О, боже мой, Андреа, ти сериозно ли? — Алисън се засмя. —

Ние наистина се притеснихме!

Сиси ядосано каза:

— Пропуснах ангажимент на панаира на книгата в Трайбека, за да дойда тук, а той те мамел в някаква си игра?!

Алисън погледна към Сиси и поклати главата си неодобрително. Сиси опита да се защити:

— Суайпър и Диего ще трябва да ме покриват цял ден!

— Позволете ми да довърша историята — възразих аз. — Само исках да кажа, че до този момент никога не ми бе минавало през ума, че той може да ме мами. В мига, в който видях думата „подсказка“, една червена лампичка светна в ума ми. Скочих в асансьора и слязох до фойето, като с цялото си същество се надявах да го видя как пуши с портiera Мигел. Мигел пушеше навън сам и реших да го попитам:

— Мигел, накъде тръгна г-н Банкс, когато излезе?

Той беше леко нервен. Каза ми, че не го бил виждал. Помолих му се:

— Моля те, Мигел, просто ми кажи. Няма да се ядосам — знам какво прави г-н Банкс и наистина не ми пука. Не се сърдя, че го прикриваш.

Той се паникьоса и ми каза:

— Вие може да не сте ядосана, но г-н Прескът ще се вбеси! Казах им, че не искам да ме намесват, но нали разбирате — трябва да

пращам пари на семейството си...

В този миг престанах да го слушам. Дерек има връзка с Челси Прескът, съседката ни от 6-тия етаж. Когато Рики Прескът отива да кара колело в Сентръл Парк, Дерек отива да пояди жена му из спалнята им.

— Ето, виж — посочих улика „Д“ от папката си.

Беше снимка на Дерек, който слиза от асансьора на шестия етаж. След това продължих:

— Сега Мигел работи за мен.

Сиси беше онемяла, а Алисън побесня:

— Хвана ли го натясно? Говорихте ли?

— Не. Все още не. Започнах събирането на доказателства от кошчето на компютъра му до кошчето вкъщи. След това сложих джипис в куфарчето му — понякога той пристига в сградата час преди да се прибере вкъщи, а понякога даже по средата на деня. Инсталирах приложение на телефона му, чрез което мога да видя на кого е звънял. Ето и разпечатката. Виждате ли? Подчертаният номер е нейният — казах аз.

Алисън ме гледаше с отворена уста, а аз честно казано се изненадах:

— Не мога да повярвам, че си толкова шокирана, би трябвало да се сблъскаш с подобни случаи постоянно!

— Изненадана съм от доказателствата, които си успяла да набавиш. Сама ли свърши всичко това? — попита ме тя.

Кимнах, за да потвърдя, и се почувствах горда от себе си за пръв път от доста време насам.

Алисън ме аплодира и каза:

— Браво, повечето жени просто завират главите си в пясъка! Сиси, а ти знаеш ли какво е „мужик“?

— Руски крепостен селянин — каза Сиси и се разсмя.

Алисън поклати глава и каза сериозно:

— Никаква Дора Изследователка повече, Сиси! Вие двете с Андреа сте едни от най-умните жени, които познавам!

Спряхме да се смеем. Тя беше права.

На този ден, точно преди три години, се роди идеята за детективска агенция „Острич“. Двете със Сиси взехме лиценз за частни детективи. Алисън ни доведе първите клиенти, а следващите

идваха благодарение на препоръките от доволните предишни. Ето ни сега след три години с уговорена среща с клиент номер 100. Името ѝ бе Керълайн Уестмънт и тя ми напомни много на мен самата. С нетърпение очаквах да се срещнем.

[1] „Дора Изследователката“ е американски анимационен сериал, създаден от Крие Гифорд и Валъри Уолш. — Б.пр. ↑

[2] „Уеслиън“ е частен университет в гр. Мидълтаун, щата Кънектикът, САЩ. — Б.пр. ↑

[3] „Words With Friends“ е игра, подобна на „Скрабъл“. — Б.пр. ↑

7

ПОЗНАЙ КОЙ ЩЕ ОТИДЕ НА ВЕЧЕРЯТА!

ОТ ТОМАС, ТРЕТИ ЕТАЖ, СЕКТОР ЗА ДАМСКИ РОКЛИ

ВЪЗРАСТ: 27 ГОДИНИ

Бяха изминали само няколко дни, но бях много притеснен от това, което направих с *Роклята*. Не знам защо го извърших — освен ако изключим факта, че винаги съм обичал да си вра носа в чуждите работи. Дори в годишника от гимназията бяха направили категория само за мен, която се казваше „най-склонен да се меси в чуждите работи“. Докато подготвях пратката с последния размер S от *Роклята* за изпращане до тази жена, която изобщо не я заслужаваше (все едно да изпратиш агнец на заколение), осъзнах, че беше много малко вероятно да получим ново зареждане. Обожавах тази рокля. Тя бе от онези, които карат всички да се обръщат след теб, а ти да се чувстваш като кралицата на бала. Не можех да понеса мисълта, че толкова неблагодарно същество щеше да се добере до това съкровище — *Роклята* или пък Артър Уинтърс. Затова реших да се намеся! Изпратих размера S на малката черна рокля *Max Hammer* с поканата за вечеря на секретарката на Артър, която и без друго по му прилягаше на възрастта, а безличният кашмирен шал отиде при златотърсачката. Обмислях евентуалните последици от действията си. В най-лошия случай щяха да ме уволнят за объркана поръчка, но се съмнявах, че това ще се случи. Шарлийн от сектора за бельо все още се хвалеше как преди време целенасочено изпратила дантелено секси бельо на съпругата на развратен клиент, вместо на любовницата му. На картичката пишело:

Остават само 24 часа, докато кучката отиде да види майка си!

В сравнение с това моята постъпка направо си беше безобидна.

Друг неприятен развой на събитията би бил, ако у милата секретарка на Артър се породил надежда за нещо повече заради

поканата за вечеря, а по неговото лице бъде изписано разочарование. От този сценарий направо ми прилоша — мисълта за грижовната Фелиша, която е на седмото небе, защото най-накрая Артър я е забелязал, и за Арти, който е твърде съкрушен от мъката по починалата си съпруга, за да забележи истинската любов. Това звучеше като сюжет за една от теленовелите, които гледаше баба ми. Боже мой! Какво направих?!

— Извинете, бих искала да заменя тази рокля за по-голям размер — каза тя, застанала точно пред мен.

Благодарение на господ не се хвърлих към нея с разтворени обятия и с възглас *Фелиша!* Знаех си, че няма как тя да носи същия размер като златотърсачката Скинни Мини^[1], и бях прав! Слава богу, че се е сетила да премери роклята предварително. Но, естествено, че ще го направи, все пак е чакала тази среща от седемнайсет години!

— Бихте ли ми помогнали — допълни тя без капка раздражение в гласа заради моето невнимание. Беше съкровище. Концентрирах се на секундата и се извиних за отнасянето си:

— Много съжалявам, бях се замислил за нещо, с какво мога да съм ви полезен.

Заведох я в пробната и когато почуках, за да разбере дали няма нужда от помощ, тя отвори вратата, за да ме попита как ѝ стои роклята.

— Перфектна е! — казах ѝ аз и наистина го мислех.

— Наистина е такава! Мисля, че това е най-красивата рокля, която някога съм обличала! — каза ми развълнувано и се завъртя като ученичка. И тогава се обади любопитното в мен:

— С какви обувки смятате да сте?

Тя посочи към краката си — беше обути в чифт черни високи токчета, най-малко отпреди два сезона. Не бяха подходящи.

— Днес е денят с отстъпка за семейство и приятели! — излъгах аз, но щях да използвам намалението си като служител. — Ако искате, можем да оставим нещата ви тук и да отидем заедно до сектора с обувките?

— Добре, благодаря! — Тя сияеше. — Това е много специална вечер.

— Наистина ли? — попитах аз, като се престорих, че нищо не знам. — Можете да ми разкажете по пътя.

В сектора за обувки на втория етаж избрахме един чифт черни велурени секси ботуши с ток. Отне ми цяла вечност да я накарам да не се доближава до практичните и невзрачни обувки, с които беше свикнала. Тя ми направи комплимент:

— Имате страхотен вкус, Томас! Благодаря!

— Така е, когато прекарате половината си живот в магазин! — казах шеговито аз.

Тя ми сподели за Артър и за тайната си любов към него. Разказа ми как ѝ се късало сърцето да го гледа да страда след смъртта на съпругата си и как приятелите ѝ на работа я окуражавали да направи първата стъпка. Не подозирала, че всички те знаели в продължение на години, че е влюбена в него. Всички го били забелязали, с изключение на Артър. Решила да изчака да мине достатъчно време — шест месеца, но въпреки това, не събрала кураж. Един ден се обадила най-голямата дъщеря на Артър — Джесика. Тя попитала Фелиша дали би искала да отиде у тях на барбекю по случай Деня на труда^[2]. С тази покана изглеждало сякаш дъщерята на Артър им давала благословията си. Фелиша се развълнувала и изпекла перфектната седемпластова торта. Отнело ѝ три опита. Останалите почти четиринайсет пласта вкусотия тя занесла в кухнята, където ходела като доброволка. *Споменах ли, че е съкровище?*

Купихме обувките и успях да я убедя да слезем до първия етаж за една пълна промяна. Честно казано, сега бих могъл да я убедя дори да си татуира *Аз ♥ Арти* точно над дупето. На щанда за грим, докато присвиваше устни и разтваряше очи, тя ми доразказа за катастрофалния завършек на Деня на труда. Влязла с торта в ръка и била посрещната изключително топло от дъщерята на Артър. Тя ѝ благодарил за тортата, дръпнала я настрана и ѝ казала, че баща ѝ е опустошен от смъртта на майка ѝ и щяло да му отнеме известно време, за да се отърси, и че през последните седмици от живота си майка ѝ споделила, че най-големият ѝ страх не бил, че ще си отиде, ами че баща ѝ щял да бъде сам. Тя я помолила да насочи баща си към някоя прекрасна жена и по-конкретно някоя като нея. Фелиша толкова се стъписала, че очите ѝ се напълнили със сълзи. Тъкмо ги избърсала, когато Артър влязъл в стаята с една оскъдно облечена и прекалено напарфюмирана млада дама. *Още веднъж — какво съкровище! Да нарече уличницата „млада дама“!*

— Сърцето ми се разби на хиляди парченца — каза тя. — Ръцете ми започнаха да треперят и дадох на дъщерята на Артър да държи тортата.

Артър представил момичето пред всички и се обърнал към дъщеря си, като казал, че се надява, че няма да е проблем да се сложи още една чиния на масата. Дъщерята на Артър както винаги била много мила, нямало как и да е иначе, все пак се е учила от най-добрата. Поела ръката на Шери и я представила на Фелиша. Когато се отправили към трапезарията, дъщерята прошепнала на Фелиша:

— Толкова съжалявам, Фелиша, нямах ни най-малка представа!

Фелиша се усмихнала и я уверила, че всичко е наред.

Разбира се, излъгала.

Тази вечеря в „Четири сезона“ с Артър бе най-чаканото нещо в живота ѝ. Гримьорката обърна Фелиша към себе си, за да се концентрира. Зарадвах се на кратката почивка от контакта ни очи в очи, тъй като започнах да се ужасявам от предстоящата болка, която може би щях да ѝ нанеса. Заклех се никога повече да не се меся в чуждите работи. Мислите ми се рееха около това, което Господ и Рути ми бяха приготвили за наказание, когато:

— *Воала* — извика гримьорката и завъртя Фелиша към мен.

Тя изглеждаше прекрасно. Всичките ми притеснения се изпариха. Ако Артър Уинтърс не можеше да види съкровището пред себе си — така да бъде. Време е Фелиша да влезе в живота му или да излезе от него. Казах ѝ това дословно и тя излезе от „Блумингдейлс“ с възвърната увереност.

Може би никога нямаше да разбере какво се е случило. Това е един от недостатъците на продаваческата професия. Всички жени идват в търсене на идеалната рокля за големия ден — дали за абитуриентския си бал, или за срещата за петдесет години от завършването. Не е достатъчно роклята да съответства на обувките. Трябва да е в унисон с надеждите и очакванията. Трябва да премахне тревоги и съмнения от типа на „Изглеждам ли добре?“, за да може всичко да си дойде на мястото.

Въпреки че участвам 100% в подготовката, рядко разбирам какво се е случило. Този път бях приел нещата много присърце и си мислех за Фелиша доста след като беше излязла от магазина.

Както бях обещал, скрих размера S на малката черна рокля в задната стаичка за фотосесията на Натали с кинозвездата утре. Обещах ѝ също, че няма да го свалям, ако някога го видя отново. В замяна ми даде думата си, че когато той официално се разкрие, тя ще ни сватоса!

[1] Обиден прякор за жена; по-духовит синоним на уличница или проститутка. — Б.пр. ↑

[2] Денят на труда (Labor Day) в САЩ е официален национален празник, който се чества в първия понеделник от септември. Понеделникът е част от дълъг уикенд, през който се почитат американското работническо движение и приносът на работниците за силата, просперитета и доброто на страната. Денят на труда се счита и за неофициален край на лятото. — Б.пр. ↑

8

КЛИЕНТ №100 НА ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ „ОСТРИЯ“

ОТ АНДИ РАНД, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Керълайн Уестмънт влезе в офиса ми точно в 15,00 часа, облечена стилно от главата до петите в *Chanel*. Изглеждаше изключително спокойна до момента, в който не свали слънчевите си очила и не видях подпухналите ѝ очи. Спомних си дните на непрестанен плач. Явно и тя като мен опитваше да се прикрие от децата си. Кучето ми Франи стана свидетел на доста от сълзите ми през първата година. Понякога се чудех как не разкъсваше Дерек, когато го виждаше. Освен че ми се искаше да предложа на клиентите си да си вземат куче, исках да им кажа: „Всичко ще бъде наред, погледнете ме, и аз бях в такава ситуация, но вижте колко добре съм сега!“. Но не беше моя работа да им го казвам. Не съм психолог и в процеса на работата си разбрах, че две на пръв поглед сходни ситуации доста често имат различни последствия. Не всички гледат на изневярата по начина, по който аз — за мен няма връщане назад. Но има много двойки, които са от другата страна на моста и остават заедно, докато смъртта ги раздели — да се надяваме, че тази смърт няма да е предизвикана от ръката на измамения партньор.

Както винаги аз помолих за пълна информация относно случилото се между Джон и Керълайн Уестмънт. Тя ми разказа цялата отвратителна история и както обикновено в случаи като този събуди у мен стари спомени. Това се случваше винаги когато някой от съпрузите изневеряваше на другия. Трудно ми беше да не предполагам най-лошото всеки път, особено като ставаше въпрос за мъжете. Не искам да се превърна в една от онези злобни и недоверчиви жени, а и като професионалист още повече не бих искала да имам такъв имидж.

Силно се старая да съм обективна и да разчитам само на фактите и доказателствата. В този конкретен случай обаче фактите бяха прости.

Керълайн бе сигурна, че съпругът ѝ изневерява с масажистката си, но нямаше никакви доказателства за това. Когато се оженили преди близо дванайсет години, тя подписа много тежък предбрачен договор с едно условие. Ако някоя от страните изневери, договърът става невалиден. Доста се обидила, че неговото семейство иска от нея да подпише договора, и последвали серия скандали. Джон бил потомък на много заможен стар род и за брак без предбрачно споразумение и дума не можело да става. В края на краищата след доста дискусии се стигнало до компромис — да се добави клауза при случай на изневяра. Съгласили се, че ако Джон има извънбрачна връзка, ще трябва да изплати на Керълайн пет милиона долара след развода. Тя подписа документите една седмица преди сватбата.

Сватбата била много красива и се състояла в катедралата на свети Йоан Богослов в Ню Йорк, а Джон и Керълайн се преместили в апартамент малко по-надолу на 116-та улица. Жилището било малко, особено в сравнение с шестнайсетстайния апартамент на Пето Авеню, където Джон прекарал детството си, но било близо до работата му и се чувствали доста бохемски. Докато тя разказваше историята, аз се зачудих какво ли е причинило нейната трансформация, защото „бохемски“ беше последната дума, която бих използвала за нея — за себе си да, но не и за нея.

Оказа се, че Джон е професор по кино— и визуални изкуства в Колумбийския университет. Около пет години след сватбата им, когато дъщеря им Клоуи била на две, родителите на Джон загинали в ужасна автомобилна катастрофа по крайбрежието на Амалфи в Италия. Ако някога сте карали по този път, най-вероятно сте си представяли подобна съдба. След известно време Джон, Керълайн и Клоуи се преместили в апартамента на родителите му на Пето Авеню и от този момент нататък нещата бързо се променили. Парите, които винаги са си били там, но никога не били необходими или харчени, влезли в живота им с пълна сила. Прислугата на родителите му стояли в очакване като кученца в приют, които очакват да ги вземат, за да разберат дали ще запазят работата си. Разбира се, че ги запазили. Джон и Керълайн го чувствали като свой дълг. Все пак някой трябвало да бърше праха от скъпите отливки, а и трябвало да има някой, който да

сервира и отсервира от масата с 24 места. Керълайн ми каза, че ѝ трябвало време да свикне и че било голяма промяна изведнъж да стане по-социална. По принцип Джон бил по-общителният от двамата, но тя направила каквото сметнала за правилно, за да бъде добра съпруга.

Разказа ми набързо за последвалите седем години, изпълнени с усмивки по време на даване на коктейли за класа от частното училище, в което учела Клоуи, на вечери за преподаватели от Колумбийския университет, на обеди за Консерваторията в Сентръл Парк и Джуниър лигата. Керълайн изглеждала щастлива в новата си наследена роля, докато един ден не се появила стегнатата масажистка на име Алекс, която разбъркала подредбата на звездите.

Тук трябваше да я прекъсна:

— Почакай, Керълайн, искаш да ми кажеш, че Джон е професор в Колумбийския и си мислиш, че ти е бил верен досега? Искам да кажа, има толкова много студентки, колеги професорки — това е нещо често срещано.

Тя се замисли и каза:

— Знам, но е прекалено очевидно за Джон. Той иска хората да имат добро мнение за него, не би допуснал някой да мисли другояче, особено в Колумбийския.

— Звучи ми доста лицемерно от негова страна — добавих аз.

— Точно така — отвърна с усмивка тя и ме прегърна на тръгване, като добави топло: — Отначало реших, че просто ще го оставя. Парите наистина не са толкова важни за мен. Но после си помислих, че трябва да си плати.

Разбрахме се, че ще ми даде достъп до апартамента им и до графика му и че ще говорим веднага щом открия нещо. Бях убедена, че няма да ми отнеме много време да разоблича Джон като развратен измамник, какъвто беше.

9

ВЕЧЕРЯ В ЧЕТИРИТЕ СЕЗОНА

ОТ ФЕЛИША, СЕКРЕТАРКАТА НА АРТЪР УИНТЪРС

ВЪЗРАСТ: 52 ГОДИНИ

Ресторантът „Четири сезона“ е едно от онези прочути места в Манхатън, което е придобило статус на културна икона. Той е като жив и стои редом до изявени нийоркчани като Уолт Фрейзър или Фиорело Лагуардия и е предпочитан пред заведения като „Рейнбоу“ и „Карнеги Дели“. Както при въпроса с кокошката и яйцето, така и тук е трудно да се каже дали Ню Йорк е създал тези легенди, или те бяха създали Ню Йорк.

Никога преди не бях влизала в „Четири сезона“ — добре де, това не е съвсем вярно. Веднъж влязох в гардеробната, където една мила гардеробиерка ме увери, че ще занесе на шефа ми папката, която беше забравил. Г-н Уинтърс беше там на важен бизнес обяд. Мисля, че терминът „бизнес обяд“ всъщност е измислен в „Четири сезона“. Имаше слухове, че за съжаление, скоро може да го затворят, защото договорът за наем изтичал. Изглежда някой трябва да се изправи и да се бори за спасяването на тази легенда.

По онова време, в началото, аз все още го наричах г-н Уинтърс. Много след онзи бизнес обяд започнах да му казвам Артър, а доста преди това се бях влюбила в него. Тази вечер щяхме да вечеряме заедно в „Четири сезона“ и се надявах да ни настанят в прочутата стая с басейна. Но всъщност къде вечеряме, нямаше никакво значение за мен. Имах среща с Артър Уинтърс — мъжът, в когото съм влюбена вече 17 години. Честно казано, никога не съм мислила, че това някога ще се случи. Погледнах часовника си. Бях подранила с пет минути. Не беше добре да отивам по-рано, затова се запътих към дамската тоалетна, за да се огледам в огледалото.

Въпреки че днес беше първата ми среща с Артър Уинтърс, в интерес на истината бях имала връзка с него в продължение на 17 години. За разлика от други, по-пламенни афери, когато съпругата не е имала представа, в моя случай мъжът беше този, който не подозираше. Понякога си мисля, че може би Мерилин е знаела, че съм влюбена в съпруга ѝ. Бях убедена, че половината ни офис знаеше. Но Артър... Артър нямаше представа. Що се отнася до любовта, той беше праволинеен. Съпругата и дъщерите му бяха целият му свят. Мерилин беше сигурна в брака си и винаги се отнасяше с уважение към мен, задето се грижех за любимия ѝ от 9 до 5 всеки делничен ден. Артър я обожаваше и нямаше очи за никого друго. Това беше едно от нещата, които ценях у него. За цялото време, през което съм работила за него, никога не бях предприемала неуместни действия.

Не бих искала да ме съжалявате. Не съм се ограничавала от запознанства през това време. Имаше периоди, когато излизах на доста срещи, посещавала съм и събития за необвързани, а също съм казвала на приятели с кого искам да ме уредят. Понякога всичко това ми идваше в повече и просто излизах по женски с приятелки, присъединявах се към филмови и театрални клубове и какво ли още не. Но наистина се опитвах да намеря правилния човек. Когато обаче сърцето ти вече е заето, е трудно да го дадеш на някого друго. Може би е трябвало някой да ме удари по главата с бейзболна бухалка, но и това не би помогнало. Дори малкото пъти, когато съм правила секс, съм си представяла Артър в тези моменти. Когато с мъжа, с който ме бе уредила братовчедка ми Стейси, отидохме в апартамента ми след доволно количество маргарити в „Роза Мексикана“, аз си представях, че ръката, която нежно разкопчаваше роклята и галеше гърба ми, беше на Артър. Артър беше виновникът за всеки един момент на желание, който съм изпитвала през последните седемнайсет години. Нито веднъж не си бях отваряла очите по време на секс. Нито веднъж не си бях представяла някого друго. В този момент, ако останехме само двамата — честна дума — едно докосване от него на правилното място и аз просто щях да се взривя, точно там и точно в този момент!

Може да си мислите, че съм луда, но аз вярвам, че човек не избира в кого да се влюби. Може би вие сте влюбени в правилния човек, в този, който е почти на вашата възраст, който е от същата религия, с когото родителите ви са били щастливи да се запознаят,

когато сте го завели вкъщи. Ако е така, най-вероятно няма да ми повярвате. Но е било възможно да се влюбите в партньора си от лабораторните часове в колежа, който е дошъл в училището ви по изкуства в Североизтока от някакво провинциално градче в Апалачите и в мига, когато ръката му докоснела вашата, докато се опитва да вземе мензурата, сте щели да знаете, че вече сте влюбена. И е нямало да се интересувате дали е била „тя“, дали „тя е той“, или дали той или тя са лудо влюбени в някого друго. Това се случи на съквартирантката ми в първи курс в колежа. Тогава тя излизаше със звездата на футболния отбор, когато някакво момиче от Кентъки дойде и ѝ открадна сърцето. Минало свършено. Вие не може да изберете в кого да се влюбите. Любовта просто връхлита от нищото и ви хваща здраво в захвата си, дори ако се отпишете от часовете по химия, смените работата си или един господ знае какво още е трябвало да направите. Тя владее всичките ви желания и е адски трудно да се отърсите от нея.

Аз съм влюбена в Артър Уинтърс и това е така от доста дълго време. До вчера, когато получих тази красива рокля и покана за вечеря в „Четири сезона“, никога не бях предполагала, че е възможно чувството да е взаимно или че може да стане взаимно. Но не мога да пренебрегна и факта, че се случва само благодарение на това че една прекрасна жена вече не е между нас. И все пак съм изключително развълнувана от мисълта, че между нас може да има нещо и че може би ще имам шанса да му даря истинско щастие отново.

Когато започнах работа във фирмата преди седемнайсет години, бях на 35, знаех, че е време да започна да се оглеждам за човек, с когото да прекарам живота си. Всъщност беше малко късно, но все още не бях готова да се установя, за разлика от някои от приятелите ми. Не съм чувала никакъв часовник да тиктака и бях убедена, че ще се случи, когато трябва да се случи. Не бях много амбициозна и относно кариерата си. Не бях с нагласата задължително да се изкачвам нагоре по корпоративната стълба. По-скоро си мислех, че ще работя там за няколко години, може би ще се влюбя, ще се омъжа, ще имам дете и ще сменя работата. Нямах намерението да се превърна в най-дългогодишната лична асистентка (звание, с което бях удостоена преди три години) във фирмата и нещо повече — със сигурност нямах намерение да остана стара мома. Но на петдесет и две изглежда се приближавах точно до това. Бях имала едностранна афера с женен мъж

в продължение на почти две десетилетия. Тази вечер тя или щеше да започне наистина, или щеше да приключи завинаги.

10

ВЕЧЕРЯ В ЧЕТИРИТЕ СЕЗОНА

ОТ АРТЪР УИНГЪРС

ВЪЗРАСТ: 60 ГОДИНИ

Закъснявах. Шери мразеше да къснявам. Планът ми беше да я чакам на масата, а тя да дойде, придружена от управителя Джулиън. Причината за къснението ми е наистина потресаваща — трябваше да се преобличам пет пъти. Шери бавно се опитваше да промени стила ми на обличане към „по-модерен“ и аз се бях съгласявал в повечето случаи. Миналата седмица обаче ѝ отказах, защото ми беше купила чифт очила от някаква известна оптика *Warby Parker*. Тя каза, че със сегашните ми очила съм приличал на Уорън Бъфет и че всъщност трябвало да изглеждам като Уорън Бийти^[1]. Зарадвах се, че за пръв път бях разбрал една от нейните закачки, но не се поддадох. Харесвам си очилата, жена ми ги беше избрала.

Не е нужно да ми казвате колко нелепо звучи това. Напълно съм наясно, че се срещам с момиче, което може да ми бъде дъщеря, и че с нея имаме много малко общо. Ето тази вечер например. Не бях направил резервацията за тримесечния ни юбилей в „Четири сезона“ заради всички прекрасни причини, поради които човек би избрал този ресторант, за да отпразнува специален повод. Избрах го, защото Шери ми сподели, че винаги е искала да отиде там. Това ме направи щастлив, докато тя не добави и причината защо — защото сватбата на любимата ѝ риалити звезда Бетъни Франкъл била там и я давали по телевизията. Това ме накара да се разсмея повече на себе си, отколкото на нея, защото си представих предстоящите разговори всеки път, когато гледаме телевизия заедно.

Не съм глупак, въпреки че осъзнавам, че може би изглеждам като такъв. Честно казано, не ме интересува. Загубих любовта на живота си и това момиче Шери е на светлинни години от Мерилин. Но у нея няма

нищо, което да ми напомня за моята Мерилин и се чувствам добре от този факт.

Никога не съм си мислел, че ще се срещам с толкова младо момиче като Шери. Запознахме се на двойна сляпа среща, когато наскоро разведеният ми съквартирант от колежа ми каза, че ще се вижда с момиче, което има сестра, и ме попита дали не искам да направим двойна среща.

Не бях напълно готов да излизам по срещи, но започнах да се опасявам, че вероятно никога нямаше да бъда, затова се съгласих. Стигнах до заключението, че това щеше да бъде добра възможност да опитам нещо ново — започвайки с маса за четирима, нямаше да бъде толкова плашещо, колкото ако масата беше само за двама. Пристигнах на срещата и какво да видя — момичето, с което имаше среща приятелят ми, беше с двайсет години по-младо от него, а сестра ѝ Шери изглеждаше на годините на дъщерите ми. Смутих се леко, но се постарях да не го показвам. Шери не го беше забелязала или поне не го показа. Лееше се вино и разговорът беше лек и приятен. Смях се с глас за първи път след смъртта на Мерилин и не се чувствах изпълнен с вина. Когато сестрата спомена, че иска да види Тони Бенет и Лейди Гага в „Рейдио Сити Мюзик Хол“^[2], приятелят ми предложи да купи билети и да отидем четиримата. Шери изглеждаше доста развълнувана, а всъщност на мен ми допаднаха и двете. Две срещи доведоха до поредица от вечери, след това вечери с преспивания и брънчове и неусетно без никакви планове — ето ни тук, празнуващи четвъртия месец от онази първа среща.

Влязох във фоайето, развълнуван да покажа на Шери „Четирите сезона“, макар да знаех, че тя иска да го види по причини, които не разбирах. Управителят Джулиън ме посрещна, както се посреща редовен клиент, и ме заведе до дамата ми, която ме чакаше на бара с гръб към нас. Когато влязох, видях гърба на малката черна рокля, която бях изпратил от „Блумингдейлс“, но тя не беше на гърба на Шери. Жената в роклята стоеше права и се обърна с лице към мен. Усмихна се приветливо. Беше ослепителна. Това беше Фелиша.

Стоях безмълвен и объркан. Не само, че не очаквах да видя нея, ами тя изглеждаше по начин, по който никога не я бях виждал. Поздрави ме с целувка по бузата и каза:

— Здравей, Артър, изглеждаш доста изненадан да ме видиш.

Аз все още не бях способен да обеля и дума. А тя продължи:

— Знам, че изглеждам доста по-различно отколкото в офиса.

Все още мълчах...

— Просто малко грим и...

Дойдох на себе си и я прекъснах:

— Не, не, изглеждаш прекрасно, Фелиша! Толкова е хубаво да те видя навън... вечер. Просто не съм свикнал да те виждам извън офиса — казах аз и бързо се огледах наоколо, за да се уверя, че Шери не беше някъде там.

— Ами ти си този, който ме покани! — усмихна се и добави: — Дори ми изпрати роклята и аз предположих, че трябва да я облека!

— Точно така! — хванах я под ръка напълно объркан, но необяснимо доволен от развоя на събитията и я поведох: — Да вървим към масата ни.

Тя грабна чантичката си и каза:

— Благодаря ти! Винаги съм искала да дойда в „Четирите сезона“. Знаеш ли, че Джон Кенеди е вечерял тук, когато Мерилин Монро му е изпяла „Честит рожден ден, г-н президент“^[3]?

— Така ли? Не го знаех — отново се изсмях на себе си. Стана ми приятно, че този път разбрах препратката.

— Не се притеснявай, не очаквам и ти да ми изпееш същото.

Вярно. Днес е рожденият ѝ ден. Наредих парченцата от пъзела и разбрах за объркването. Шери сигурно вече беше побесняла.

Вечерята беше прекрасна. Разговаряхме много, смяхме се, пихме вино и в крайна сметка започнах да игнорирам постоянно вибриращия телефон в джоба ми, защото предполагах, че е побеснялата Шери. С Фелиша си говорихме за абсолютно всичко, но нещото, което ме трогна най-много, беше начинът, по който тя говореше за Мерилин:

— Помниш ли, когато Мерилин ти направи онова парти изненада, а аз не можех да те накарам да излезеш от офиса? А помниш ли как Мерилин наричаше новото гадже на Стенли от счетоводството, която бе разрушила семейството му, с името на бившата му съпруга само за да я дразни? — попита тя и заедно доста се посмяхме. В този момент осъзнах как в продължение на шест месеца всички около мен се бяха страхували дори да споменат името на Мерилин, камо ли да си спомнят за нея. Дори и дъщерите ми избягваха да казват „мама това или мама онова“. Сякаш всички си мислеха, че като я споменават, щяха

да ме карат да се сещам за нея. Все едно бях забравил за нея, докато някой не каже „Мерилия“ или „мама“. Изглежда Фелиша беше единствената, която знаеше, че аз постоянно мисля за нея, че когато името ѝ се споменава на глас — това ме успокоява.

Наред със смеха, виното и разговора, не можех да не забележа колко красива беше Фелиша. Тази жена, която бях виждал почти всеки делничен ден в продължение на седемнайсет години, беше наистина прекрасна. Просто никога не бях сядал срещу нея на маса и не бях поглеждал в красивите ѝ сини очи. Дори не знаех, че има сини очи. Телефонът ми вече вибрираше постоянно.

Извиних се и отидох да се обадя на Шери от мъжката тоалетна. Тя беше бясна — заради бабешкия кашмирен шал, заради безличната картичка, заради това, че бях пропуснал юбилея ни, заради това, че не бях поправил грешката в минутата, в която бях видял Фелиша, и най-вече заради това, че Фелиша беше облечена в *Роклята*. Успокоих я, доколкото можах, и обещах да приключа вечерята съвсем скоро и да отида при нея след това. Обещах ѝ, че ще изберем нова дата за празника ни и ще я направим два пъти по-специална. Точно когато си помислих, че съм излязъл от ситуацията, тя каза:

— И да не забравиш да ѝ кажеш, да ми върне роклята обратно! Знаеш колко много я исках!

О, *господи*. Не можех да сторя това. Върнах се на масата и се случи нещо странно. Щом видях Фелиша, почувствах леко трептене в стомаха. Не беше възможно да имам чувства към жена, до която бях работил редом в продължение на почти две десетилетия. Приписах го на слабостта си към сладкото — гладът за малко захар, който винаги изпитвам след питателна вечеря. За мое щастие, запазената им марка захарен памук и парче торта „Черна гора“, които поръчах за десерт, щяха да ме заситят.

— Така, освен вечеря в „Четири сезона“, какво друго има в списъка ти с неща за правене в Ню Йорк? — попитах аз.

— Никога не съм гледала нещо в хотел „Карлайл“^[4] — каза тя.

Последва пауза, която може би трябваше да запълня с покана за „Карлайл“, но не исках да ѝ давам празни надежди. Тя сякаш не забеляза липсата на покана и веднага добави:

— А какво има в твоя?

— Хм — замислих се аз. — Никога не съм бил отгатык Бруклинския мост.

— Наистина ли? Ами това е елементарно. Знам къде правят най-вкусната пица от другата страна на моста, така че аз черпя! — каза тя.

— Звучи добре — съгласих се и се усмигнах.

Тя допълни:

— Какво ще кажеш за неделя — времето би трябвало да е хубаво тогава?

Трябваше да кажа, че имам планове за неделя, но нещо ме спря.

[1] Хенри Уорън Бийти (р.1937 г.), известен като Уорън Бийти, е американски актьор, продуцент, сценарист и режисьор. Има репутация на един от най-големите съблазнители на Холивуд, за разлика от класическото излъчване на бизнесмена и филантропа Уорън Бъфет (р. 1930). — Б.пр. ↑

[2] Radio City Music Hall е театрално-концертна зала в „Рокфелер Център“ в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[3] „Happy Birthday, Mr. President“ — песен, изпяна от Мерилин Монро на президента Джон Кенеди на 19 май 1962 година, десет дни преди рождения му ден. — Б.пр. ↑

[4] „The Carlyle“ е хотел в Ню Йорк, който е емблема на блясък и лукс. Кафенето му (Cafe Carlyle) е прочуто е това, че дава поле за изява на топмузиканти като Сътън Фостър, Джуди Колинс и на известни артисти като Уди Алън. — Б.пр. ↑

11

ПРЕЖИВЯВАНЕ ИЗВЪН КВАРТАЛА

ОТ АЛБЪРТ, ПИАРА НА ДЖЕРЪМИ

ВЪЗРАСТ: 35 ГОДИНИ, НО СКОРОСТНО ВЪРВИ КЪМ 60 ГОДИНИ

Събудих се, както обикновено, половин час преди алармата и изчаках в леглото, докато тя се включи. Не знам защо го правя. Винаги се надявам, че ще се унеса за още няколко минути, но това никога не се случва. Ако някой психиатър влезе в ума ми през този половин час и прочете най-различните ми мисли, спомени и прогнози, които хаотично се блъскат едни в други като топки на маса за бiliarд, то той несъмнено би си набавил солиден материал за анализ. Но тази сутрин всичките ми мисли бяха насочени към предстоящия ден.

Ханк ми се обади предната вечер с брилянтна идея, която вече не ми се струваше толкова добра, и бях доста притеснен, защото нямаше да успея да я изпълня. Тъй като никой не беше виждал момичето до Джеръми, той мислеше за нагласената фотосесия да я замени с някое друго по наш избор, което изглеждаше досущ като нея в гръб.

— Повече контрол над ситуацията — каза той.

Ханк винаги е искал по-голям контрол над нещата. Притесняваше се да се довери на момичето от „Блумингдейлс“ и беше непоколебим в решението си да опровергае всички слухове, че Джеръми е гей. Да си кажа честно, бях горд от начина, по който Джеръми отказа да коментира, и от начина, по който се обиди, когато Ханк каза „гей“ — сякаш казваше симпатизант на нацистите или републиканец. Ханк никога не си правеше труда да се цензурира.

Обадих се на Джеръми, за да го попитам какво мисли за това ние да му изберем ново момиче за прикритие, но той беше непреклонен и продължи да говори за някакъв човек на име Флип Робърте. Аз спрях да го слушам, след като разбрах, че отговорът е „не“, и се

концентрирах върху играта на смартфона си. И в двата случая не постигнах успех.

След като прекарах сутринта в даване на обещания за изпращане на снимките до избрани новинарски издания, отпратих се за фотосесията около обяд. Срещата ни беше в „Астория Студиос“ в Куинс. Един мой приятел от „НВО“ ми направи услуга. Той и екипът му трябвало да снимат сцена на червения килим от биографичен филм за Лана Търнър и ми каза, че бихме могли да използваме снимачната площадка по време на обедната им почивка. С декор на червен килим и малко фотошоп щяхме да имаме перфектните снимки и всичките ни проблеми щяха да бъдат решени. Ханк настоя да взема Джеръми с колата, но той не искаше и да чуе. Каза ми, че ще вземе метрото до Куинс. Не мога да разбера какво му става. Дори не подозирах, че знае как да се качи в метрото, камо ли да дойде с него до Куинс. Картичката в съзнанието ми, на която той е обкръжен от фенове във влака, доведе до първата ми хапка „Ксанакс“ за деня. Всичко това беше най-големият кошмар, който можеше да се случи на един пиар и аз силно се притеснявах, че ще ни съсипе и двамата.

Посрещнах момичето пред студиото на „НВО“. Тя беше доста красива и когато ми каза, че е от квартала, разбрах какво му имаше на Джеръми — Натали от Астория. Около 13,15 часа спря едно такси и той слезе от него в целия си блясък. Винаги спираше дъха ми. Имаше косата на Бен Афлек, усмивката на Робърт Редфорд, плочките на Райън Гослинг и походката на Дензъл Уошингтън. Помислих си, че всеки уважаващ себе си гей, намазан с крем за лице на *Kiehls*, щеше да се изпълни с надежда, след като прочете, че Джеръми е един от нас. Чувствах се виновен, задето бях част от плана, с който щяхме да ги разочароваме.

— Защо всеки път, когато закъснявам, имам чувството, че целият град заговорничи против мен? — каза той с усмивка. Ние му простихме.

— Какво стана с метрото? — попитах аз и го потупах леко за здрасти.

— Нямах карта, откъде се купува онази карта, която използвахме вчера? — попита той и се обърна към Натали.

— Картата за метрото е много специална, не мога да ти кажа — момичето се засмя и извъртя очи.

— Обича да се закача — предупреди ме Джеръми с леко глуповат израз на лицето. — А Ханк ще дойде ли? — добави, докато хапеше долната си устна.

— Не, само ние ще сме — отговорих аз. Той престана да хапе устната си и вместо това ни показа перлената си усмивка. Разтопих се. Натали ме забеляза и се подсмихна леко, докато влизахме в студиото.

Тя наистина беше очарователна. Приличаше на дете в сладкарница и изобщо не се преструваше на готина и превзета. Охкаше, ахкаше и задаваше на моя приятел, който ни бе взел в една прекалено малка количка за голф, един милион въпроси за снимачната площадка и за студиото. Настани се направо в скута на Джеръми, сякаш бе седяла там през целия си живот. Със сигурност не изглеждаха като хора, които се бяха запознали само преди няколко дена. Цялото това нещо приличаше на мимолетна, започнала скоро след болезнена раздяла връзка, която щеше да бъде пълен провал. Трябваше да знам дали Джеръми имаше намерение да я обича, или да я остави, за да мога да взема мерки и да я спра, преди да се обърне към пресата. Когато отиде да облече роклята си, аз пристъпих към него и направо го попитах:

— Спа ли вече с нея?

Той започна да прави смешни физиономии и да раздава целувки във въздуха, докато му оправях вратовръзката:

— Разбира се, че не, Албърт. Знаеш, че не е мой тип.

Фотографът тестваше светлината и Джеръми го помоли да ни направи снимка.

Усмихнахме се и той изрази отношението си към мен, като ме прегърна и провъзгласи:

— Този човек е любовта на живота ми!

След това грабна лицето ми и ми даде една голяма целувка — точно по устните!

Отблъснах го веднага и му казах:

— Добре, добре, престани да се шегуваш! Знаеш мнението на Ханк за целуването на мъже!

— Все тая! Кой има нужда от Ханк Хаберман? — извика уверено с цялата си мъжественост той.

Аз се разсмях. И двамата знаехме отговора на този въпрос. Но наистина оценявам начина, по който той се отнася с мен. Джеръми

наистина е страхотен човек. Може да те накара да се чувстваш специален, все едно ти си звездата, а не той. Много малко хора виждаха това му качество, защото се фокусираха само върху усмивката, косата, плочките на корема и походката, вместо да надникнат и видят какво стои зад тях.

Натали влезе облечена в малката черна рокля. Изглеждаше зашеметяващо. Не приличаше на обичайната холивудска бляскавост. Тя се озари, когато погледна към Джеръми и сякаш го питаше с очи: „Как изглеждам?“. Имаше нещо наистина мило в нея. Тя сякаш не искаше нищо от него.

— Знаеш ли, представям си те с момиче като нея повече, отколкото с бившата ти — казах аз, като видях как той я гледа с копнеж.

— Аз също, но тя не ме приема по този начин.

— Не мисля така — казах аз.

— Така е. Тя е просто прекрасна, наистина я харесвам. Но не може да забрави бившия си. Честно казано, бих искал да изтрия цялата изминала седмица от паметта си. Изневериха ми, а сега ме отблъскват — чувствам се ужасно. Хайде да започваме със снимките и да приключваме по-скоро.

Залових се стегнато за работа и се постарях всичко да мине без проблеми. Последното нещо, от което имах нужда, бе паднал духом актьор, а в онзи момент наистина го съжалих. Той беше по-уязвим, отколкото изглеждаше. Само след няколко минути вече имахме достатъчно добри кадри и даже няколко в близък план, които след съвсем малка намеса с фотошоп, никой нямаше да може да каже, че не са от премиерата. Излъгах, че трябва да обсъдя нещо с Джеръми на всяка цена, за да може той да си тръгне с мен, а не с нея. Натали изглеждаше разочарована, но не ме интересуваше. По-добре тя да е разочарованата, отколкото моето момче.

Прибрах се навреме за вечеря и с гаджето ми седяхме на дивана и си хапвахме от храната, която си бяхме поръчали от „Хавана Шанхай“, едно квартално ресторантче за кубино-китайска кухня, където готвят адски вкусно. Като цяло денят бе минал без проблеми. До 19,30 часа вечерта, когато проблемът стана от 10-та степен и започна с добре познатата на всички мелодия, която представя обзора

на „Ентъртейнмънт Тънайт“^[1]. Нали се сещате за коя мелодия говоря...

Няма да ви я тананикам.

Вижте ексклузивно видео, в което красавецът Джеръми Мадисън разкрива не толкова тайната си любов към пиара си Албърт Стайн, само в „Ентъртейнмънт Тънайт“!

Вероятно вие сте го очаквали? Аз очевидно не. Някой в киностудиото сигурно е имал камера и е снимал, когато Джеръми изрази любовта си към мен, а след това го е продал на „Ентъртейнмънт Тънайт“. Докато всички гейове по света ликуваха, аз се задавих със скаридената си кубинска кнедла, гаджето ми хвърли чаша скъпо вино в лицето ми и изхвърча от къщи, а Джеръми ми се обади по телефона в пълна паника:

— О, боже мой, боже мой, боже мой! Някой ме е заснел как казвам *Кой има нужда от Ханк Хаберман?* Аз имам нужда от Ханк Хаберман! АЗ ИМАМ НУЖДА ОТ ХАНК ХАБЕРМАН! Дали той ще ме напусне? Идвам у вас!

— Не идвай у нас! Само ще стане по-лошо! Не трябва да ни виждат заедно! — изкрещях в слушалката, но той вече беше затворил. Бръкнах в джоба си за таблетка „Ксанакс“ и му написах съобщение, в което му казах да не идва. Но той пристигна по-бързо и от разносвач на „Хавана Шанхай“ и застана спокойно пред вратата ми. Приготвих се за още истерия, но той изглеждаше спокоен.

— Изглежда си се успокоил — отбелязах аз подозрително.

— Има един куп репортери и папараци пред сградата ти и имах възможността да им обясня — каза ми той.

— Слава богу! — възкликнах аз и се успокоих, че му е дошъл акълът и е изяснил недоразумението, като е казал на целия свят, че не е гей и че не е влюбен в мен. Спрях да отхапвам от таблетката „Ксанакс“ и седнах на дивана. — Какво точно им каза?

— Казах, че Ханк Хаберман е най-добрият и най-разбраният агент на света и че очевидно думите ми са извадени от контекст! — отговори ми уверено той и имаше вид на човек, който току-що е въздал

световен мир, докато всъщност всичко, което беше направил, бе да си оправи отношенията с Ханк.

Изядох цялата таблетка „Ксанакс“.

[1] Entertainment Tonight е развлекателно светско новинарско предаване, което се излъчва по CBS. — Б.пр. ↑

12

ИСКАМ НЕДЕЛНА ЛЮБОВ^[1]

ОТ АРТЪР УИНТЪРС

Закъснях, защото се преобличах пет пъти. Виждах тази жена почти всеки ден през последните седемнайсет години, а изведнъж започнах да обръщам прекалено много внимание на облеклото си. Нямах логика. Това не беше среща, просто разходка по мост, по който никога не бях минавал. Еха! Ето, това се казва метафора.

Не беше среща, но въпреки това не казах на Шери къде отивам. Казах ѝ, че имам бизнес среща. Излъгах. Беше толкова ядосана, че не бях прекратил веднага вечерята в „Четири сезона“ — не би приела с радостно сърце да прекарам деня с Фелиша, или както тя я наричаше: „изхабената ти секретарка“. Започвах сам да се питам какви ги върша. Лъжех, имах чувството, че това започва да придобива очертанията на изневяра — не че някога съм изневерявал. Разликата беше, че щях да изневеря на млада блондинка с моята секретарка на средна възраст. Въпреки че изневерите със секретарки са много често срещани. Какви ги говоря, това не е изневяра. Ще поговорим малко за работа, така че после, когато Шери пита, няма да се налага да лъжа.

Таксито спря до кметството и аз видях Фелиша да чака на тротоара. Беше със спортни обувки и три четвърти панталони. Изглеждаше... очарователно. Приблужи се към таксито, докато аз плащах на шофьора, и понечи да ме целуне за поздрав. Искаше да ме целуне по бузата, но точно тогава аз се обърнах към нея и устните ѝ се озоваха върху моите. Нещо се отприщи и в двама ни и започнахме да се целуваме на тротоара като тийнейджъри, които нямаха къде другаде да отидат. Изглеждаше все едно целувката няма да свърши, когато шофьорът на таксито ми изкрещя:

— Господине, рестото ви!

Погледнах Фелиша в очите и я попитах, без да съм го планирал:

— Наистина ли искаш да минем по моста днес?

Тя дори нямаше сили да ми отговори, просто поклати глава.

— Задръжте рестото и ни закарайте до 57-ма улица в Сътън Плейс, ако обичате — обърнах се аз към шофьора.

Натискахме се през цялото време по пътя към апартамента ми. Не знам как се сдържахме да не се целуваме, докато минавахме покрай портиера. Посочих към камерата в асансьора и застанахме на разстояние един от друг. Когато вратите се отвориха, беше като надпревара до вратата на апартамента — непохватно започнах да опитвам да отворя с ключовете си, тя ги грабна и отключи. Едва стигнахме до спалнята, а когато най-накрая докоснах кожата ѝ, тя потрепери от желание, каквото не бях виждал. Никога не бях смятал, че съм много добър в леглото. Не беше нещо, за което съм мислил или съм се тревожил, преди да срещна Шери. Но с Фелиша ръцете ми бяха като вълшебни. Всяко мое движение, всеки път, когато я докоснех, минаваше през нея като електрически ток. И беше заразно. Беше толкова хубаво да караш някого да се чувства толкова добре. Аз също се чувствах невероятно.

Не мислех, че някога отново ще се почувствам толкова добре.

Докато не го направихме за втори път. Два пъти. Без виагра. Изневерях на приятелката ми със секретарката.

След това се сгушихме в леглото и гледахме телевизия. Тя положи глава на рамото ми, докато прехвърлях каналите. И двамата подскочихме, когато видяхме, че дават „Френска връзка“^[2]. Вече беше започнал, но ми хареса това, че го беше гледала и не ми се наложи да ѝ обяснявам за какво става дума. Все пак преминахме по Бруклинския мост този ден, но с Попай Дойл в буик от 70-те години.

— Знаеш ли, че това е първият филм с препоръчителен родителски контрол за лица под 17 години, който печели „Оскар“? — попита Фелиша и добави: — Въпреки че по-късно „Среднощен каубой“^[3] е променен от забранен за лица под 17 години на задължителен родителски контрол за лица под 17, така че всъщност той е първият филм с такава забрана, спечелил наградата.

Нямах представа, че знае толкова много за филмите. Погледнах я изненадано — какво друго щях да науча за нея след време? Сигурно съм я гледал продължително, защото тя се смути.

— Знам много излишни подробности за филмите... В университета имах доста курсове, свързани с киното — смутено обясни тя.

— Много бих искал и аз да посетя такъв курс — с тези думи се надявах да облекча притеснението ѝ. Бях изумен. Тъкмо бяхме правили може би най-хубавия секс през живота ми и не усетих тя да се притеснява, но сега се смути.

Погледнах часовника. Беше 17,00 часа. Паникьосах се. Кога мина толкова време? Имах среща с Шери и дъщерите ми в „Елиос“ за вечеря в 18,00 ч. Беше семейна традиция всяка неделя да вечеряме в „Елиос“. Започнахме да ходим там, когато момичетата бяха в тийнейджърска възраст, защото така бяхме сигурни, че ще прекарваме известно време заедно през уикендите. Тази традиция се запази през годините. От четирима станахме шестима със зетъвете ми, часът на резервацията също се промени — започнахме да се събираме по-рано, за да може да идва и първото ми внуче. Когато Мерилин почина, ние продължихме да се събираме в неделя. Мисля, че това беше начинът моите дъщери да ме наглеждат и да ме изкарват от къщи, за да не се мотая из апартамента по пижама през целия уикенд. Първия път, когато отидохме в ресторанта без Мерилин, беше много тежко. Нашата маса си беше там в ъгъла с шест стола и един висок стол за внучето ми. Единият от зетъвете ми прошушна нещо на управителя на ресторанта и помощник-келнерът отнесе излишния стол. Всички мълчахме онази вечер. Просто ядяхме в пълна тишина. Сякаш дори и детето усети болката ни, седеше си кротко на столчето и смучеше от пръстчетата си спагетения сос.

През последните месеци, когато се появи Шери, неделите ми коренно се промениха. Преди това с Мерилин включвах изчитането на „Таймс“ от първа до последна страница, може би разходка в парка, гледане на филм — на кино или в леглото, където сега лежах с Фелиша. Неделите ми с Мерилин бяха блажено спокойни и едни и същи. Почти като днес, като изключим моето превъплъщение в Дон Жуан на 60-годишна възраст. С Шери бяха много по-различни. Представявах брънч в някое „невероятно“ ново заведение в центъра на града с меню, което включваше биосирене и стари сортове нехибридизирани домати, а ако имах късмет и поничка без глутен. Веднъж се пошегувах, че тяхното поколение говори за глутена така,

както нашето говореше за кокаина, и всичките й шест млади приятелки ме зяпнаха глупаво. След тези пропити с алкохол брънчове идваше ред на шопинг маратон или посещение на галерия в по-редки случаи. Общото между тези недели беше, че винаги завършвах как аз се отправям към къщи, за да се приготвя за вечерята със семейството ми, а тя постоянно се оплакваше, че не е поканена. Винаги имах добро извинение защо не я канех, но никога не казах очевидната причина. Нямаше да понеса тя да седне на мястото на Мерилин, а също така нямаше да понеса погледите на хората в „Елиос“, когато ме видеха с жена, която е почти на годините на дъщерите ми. Официалното ми извинение се основаваше на правилата, поставени много отдавна от Мерилин за нашите дъщери — без други хора на вечерите в неделя, освен ако не са сгодени вече. Това не означава, че не сме се срещали с предишните приятели на момичетата. Разбира се, че се запознавахме с тях. Някои даже много харесвахме и щеше да ни е приятно да се омазваме дружно със сос за спагети в тяхната компания, но неделните вечери бяха само за семейството и нямаше изключения. И така до вечерта в „Четири сезона“, когато не успях да й подаря малката черна рокля и неохотно трябваше да се съглася да я поканя на вечерята в „Елиос“. Не ме питайте защо все още държах да се преструвам с Шери. Просто не исках да я разочаровам, въпреки че знаех, че скоро ще ми се наложи да говоря с нея и това щеше да бъде само за доброто и на двама ни. Но тази вечер не беше подходящото време да скъсам с нея. Сега разполагах с един час, през който трябваше да се опитам мило да изкарам Фелиша от апартамента, да си взема душ и да отида там, където едно разглезено дете, с което няхах нищо общо, щеше да седи на мястото на съпругата ми, докато дъщерите ми се правят на щастливи заради мен, а келнерите извърщат очи при гледката на клишето, в което се бях превърнал.

[1] „A Sunday Kind of Love“ — песен, изпълнявана от Ета Джеймс, американска джаз, соул, R&B, блус и госпъл певица (1938–2012). — Б.пр. ↑

[2] Американски криминален филм от 1971 г. с Джийн Хекман, в който той играе Джими (Попай) Дойл. — Б.пр. ↑

[3] Американски филм от 1969 г. с Дъстин Хофман и Джон Войт. — Б.пр. ↑

13

ПЛАНЪТ ВЪОБЩЕНЕ БЕШЕ ТАКЪВ

ОТ СОФИ СТАЙНЪР, ЗАВЪРШИЛА БРАУН ЮНИВЪРСИТИ

ВЪЗРАСТ: ПОЧТИ 23

Не очаквах нещата да се развият така — не бях планирала така живота си. Според плана ми годината, след като завърших университета, трябваше да е изпълнена със срещи със стари приятели и нови колеги, а аз — облечена в елегантни дрехи от скромния ми, но стилиен гардероб. В този план гардеробът ми се намираше или в двустаен апартамент, който дяля със съквартирантка, в сграда в покрайнините на града с портиер, или в моя собствен едностаен апартамент в сграда без асансьор в центъра на града. В мечтите ми гардеробът ми никога не се намираше в детската ми стая и не го дялях с остарелите дрехи на майка ми.

Винаги съм била човек, който планира, но от семейство, което не планира нищо. Живея в Ийст Сайд в Манхатън и завърших P.S. 6 — местното държавно начално училище с точно такава репутация. Беше приятно, но в трети клас вече започнах да свалям документи за кандидатстване в Далтън, Тринити и Колумбия Преп^[1]. Оставях ги до кафемашината, така че родителите ми да ги преглеждат, докато пият сутрешното си кафе. Когато тази стратегия не проработи, започнах да слагам документите направо в чантите им, дори и в спортните им сакове. Баща ми Дейвид, дете на евреи активисти от Горен Уест Сайд, направо ми отказваше:

Завърших държавно училище и съм си много добре!

Майка ми Шейла, дъщеря на чернокожи консервативни учители от Бъфало, проявяваше повече разбиране:

— Изглежда наистина много го иска, Дейвид, голяма работа — ще обиколим няколко училища.

Всъщност беше голяма работа — и точно на това разчитах. След обиколката на първото училище дори и либерал като баща ми не можеше да отрече, че частно училище беше най-доброто място за мен.

Смайвах комисиите за прием на нови ученици с въпроси като: „Какви възможности за общественополезен труд предлагате в Далтън?“ или пък: „Дали ще мога да основа клуб за плетене, в който да се правят бебешки терлици за сирачетата в Китай?“

Като взеха предвид това и отличните ми оценки на входните изпити, те не взеха под внимание факта, че и двамата ми родители бяха завършили държавни училища. Това определено не беше плюс за мен^[2] и следователно не бях очевидният кандидат за Бръшляновата лига. След като завършиш частно училище в Ню Йорк, приемът в елитен колеж ти е вързан в кърпа. Всички родители, които разглеждат тези училища, освен моите, се правят, че това няма значение; твърдят, че повече ги интересува интеграцията и разнообразието. Всъщност това, което има значение, е колко ученици от това частно училище са били приети миналата година в престижните университети.

Веднага щом ме приеха в Далтън, насочих вниманието си към следващата стъпка в живота ми — Бръшляновата лига. Бях в 8-ми клас, когато ме приеха, и следващата година вече всичко щеше да е от значение. Прецених един по един новите си съученици. След време започнах да ги питам кое училище са завършили родителите им и си записвах отговорите в един малък бележник, който криех под леглото, за да не го намерят родителите ми и да ме пратят на психиатър. Като се замисля сега, жалко че не го откриха — малко терапия нямаше да ми се отрази зле. Все пак бяха забелязали, че състезателният ми дух понякога излиза извън нормалното, а дори и да не го бяха забелязали, учителите го отбелязваха на всяка родителска среща: „Софи е умно дете, малко по-амбициозна отколкото трябва — хихи.“ Това хихикане трябваше да омекоти удара от отрицателните забележки на родителска среща в частно училище. Но никога не беше смешно. „Карли е много любознателна — хихи — намирахме я в момчешката съблекалня повече от един път.“ Или пък: „Възхищаваме се на доброто зрение на Матю, но все пак би било най-добре, ако гледа само в своето контролно — хихи.“ Когато плащаш толкова много пари за частно училище, очакваш проблемите да се заматат под скъпите килими.

До Коледата на 9-ти клас съставих пълен списък с конкуренцията ми за Бръшляновата лига — отгоре бяха имената на елитните университети, а отдолу децата, чиито родители бяха завършили някой от тях. Крайният резултат включваше седем деца за първия ми избор — университета в Пенсилвания, а още по-обезкуражителното беше, че имаше девет деца за университета с най-лесен прием — Корнел. Тъй като не бях от академичната класа на Харвард, Йейл, Принстън или Колумбия, това ме оставяше с две възможности: Дартмут (2 момичета) и Браун (3 момчета). Проучих процента на приетите ученици от моето училище в двата университета през последните пет години — всичко изглеждаше добре, а после проучих и самите кандидати. Децата на завършилите Дартмут бяха умни момичета — едното от които беше чернокожо като мен на всичкото отгоре, но децата на завършилите Браун бяха само момчета, при това скучни бели сополанковци, които не ми бяха никаква конкуренция. Браун беше моят избор. Поръчах онлайн блуза с качулка с надпис „Университет Браун“ и през следващите 3 години и половина се посветих изцяло на подготовката си за кандидатстване в този университет. Както сами разбирате от заглавието на моята история, бях приета.

В Браун нуждата ми да се състезавам коренно се промени, защото просто не можех. Всички бяха с високи оценки на SAT и дори и да бях изплела достатъчно бебешки терлици за всяко сираче в Пекин с население от 11 млн. души, то момичето в другия край на аудиторията беше изплело достатъчно, че да обуе всяко краче на сираче в Шанхай с население от 14 млн. души. Прекарах по-голямата част от първата година в опити да съм най-добрата, но някъде към края на зимата, когато снегът започна да се топи, целите ми се промениха — престанах да се опитвам да постигна успехи и започнах да правя опити да се справя с разочарованието. Отказах се от желанието да съм на върха и четири години по-късно завърших с оценки, които ме класираха по средата на курса и няхах никаква представа какво ще правя след това. Бях безцеремонно зарязана в истинския свят и то без добре обмислен план, както правех преди. Взех си двете дипломи по сравнителна литература и история на изкуствата и се върнах вкъщи в Ню Йорк. Отново заживях с Шейла и Дейвид, защото няхах работа.

Сякаш всички други хора си намираха работа, вземаха заплати, вършеха куп интересни неща с парите, които получаваха. Аз, от друга

страна, ходех от едно неуспешно интервю на друго и бях напълно разорена. Когато се върнах вкъщи, моите родители ми поставиха правила и те не включваха пари за забавление и интересни занимания: „Ще ти осигуряваме покрива над главата и храната в хладилника, но сме дотук с финансовата подкрепа“. Техните родители никога не им били давали пари след колежа и както обичаха да ми напомнят — те дори трябвало да изплащат студентски заеми.

Точно когато неуспешните интервюта за работа започнаха да се отразяват на психиката ми, аз се натъкнах на неочакван антидепресант — „Блумингдейлс“. След поредното интервю аз често слизах на спирката на метрото на 59-а улица и влизах в приземния етаж на „Блумингдейлс“. Понякога си слагах нов парфюм, понякога отивах да ме гримират безплатно, въпреки че не беше съвсем безплатно, защото плащах с чувството за вина, че не съм купила нищо. Тази черта на характера съм наследила без никакво съмнение от баща ми. Един ден през септември тъкмо ме бяха гримирали много добре и обличах сакото, с което ходех на интервюта, и се сблъсках с една съученичка от Далтън — Битси Бувиер. Тя също беше с костюм и изглеждаше просто неотразимо. Винаги беше на крачка зад мен в Далтън и отиде да учи в университет от малката Бръшлянова лига — Хамилтън, ако не се лъжа.

— Софи, много харесвам косата ти! Изглеждаш толкова... яко!
— изписка тя, когато ме видя.

Не можах да се сдържа и се разсмях. Само ако знаеше, че сама си бях направила новата прическа. Миналата седмица майка ми ме завари как се гледам отчаяно в огледалото.

— Какво е станало? — попита ме тя.

Тя проявяваше много повече съчувствие от баща ми и ме е срам да си го призная, но често се възползвах от това.

— Косата ми, мамо. Не знам какво да правя с нея. Знаеш колко е трудно да си намеря работа, а вече дори не мога да си позволя да отида на фризьор, за да ми изправи косата.

Очите ми се насълзиха, това е един от талантите ми и мога да го правя, когато си поискам. Тя ме съжали, все пак имаше същата коса като моята, въпреки че носеше своята с гордо вдигната глава. Хвана ме за ръка и ме поведе към спалнята си. *Пари на ръка*, помислих си аз, *ще ми даде пари на ръка и така баща ми няма как да разбере*. Беше направила същото нещо две седмици по-рано, когато имах нужда от

нови обувки, с които да отида на интервю за работа. Вместо това тя ме накара да седна срещу огледалото и размаха една ножица.

— Не, мамо, няма начин! — запротестирах аз, като я хванах за китката.

— Приеми го — отвърна мама. — Няма да харчиш половината си заплата за прическа, когато си намериш работа!

Оставих се в ръцете ѝ. Беше права.

— Хайде де, ще изглеждаш много готина! — добави тя.

И двете се разсмяхме. „Готина“ не е от думите, които бихте ползвали, за да ме опишете. Практична, целеустремена, амбициозна, а отскоро и посредствена, изгубена и без работа, но не и готина.

— Какво пък? — съгласих се аз. — Ще я нося с ирония.

Според комплимента, който ми направи Битси Бувие, поне ми отиваше.

— Къде работиш? — зададе тя въпроса, от който най-много се страхувах.

— Изглеждаш прекрасно! Ти къде работиш? — отвърнах на въпроса ѝ с въпрос.

— В „Голдман Сакс“^[3] — отвърна тя.

„Голдман Сакс“? А дори не е завършила университет от Бръшляновата лига. Може би трябваше и аз да отида в университет от малката Бръшлянова лига, където напрежението е по-малко и има повече възможност да се развиваш. Започвах да се съмнявам във всичките си решения.

— Това е чудесно — казах и добавих малко злобно, — учудвам се, че са те пуснали да излезеш от офиса, а още повече да се мотаеш из „Блумингдейлс“ в 17,30 в работен ден!

— Искам да си купя нова рокля. Довечера съм на балет с приятеля ми и родителите му — отвърна тя развеселено.

Работа и приятел... с родителите му, които ходят на балет? За малко да се пръсна от завист. Вместо това излъгах:

— Странно, аз пък съм тук, за да си купя бански — ще ходя в „Оушън Клъб“^[4] следващия уикенд с приятеля ми и неговите родители!

Тя се усмихна. Изглежда искрено се радваше за мен. Боже, ужасна съм. Тя извади телефона си, за да си направим селфи. Наведох се към нея, тя ме прегърна и „щрак“, снима ни.

— Ще я кача в Инстаграм. Как да я озаглавя? Сетих се! #ДвеРаботещиМомичетаОтДалтън. Толкова е сладко, ще те тагна. Къде каза, че работиш?

— „Сотбис“ — отвърнах аз толкова бързо все едно ме бе попитала за номера обувки, който нося.

Тя написа набързо на телефона си: #РаботаМечта #Сотбис&ГолдманСакс.

И така започна всичко.

С всяко следващо харесване на снимката в Инстаграм аз вече не се чувствах като пълна загубенячка, а като успяло момиче на 20-тина години със страхотен приятел и работа в „Сотбис“. Когато Битси Бувиے вече е гледала последното плие в Линкълн център^[5], снимката беше събрала 179 харесвания. Сто седемдесет и девет души смятаха, че изглеждам зашеметяващо, вероятно дори готина, и че имам работа мечта в „Сотбис“!

Пристрастих се на момента.

Следващата сутрин хората вече харесваха горещото мачачино, което Битси пиеше на закуска, а аз отново се чувствах отвлечено. Дори нямах и представа какво е мачачино. Трябваше да го проверя в гугъл. Нямах друга работа и отидох отново в „Блумингдейлс“, където се оказах в сектора за бански костюми. Нямахте други хора и продавачката се приближи към мен.

— Сигурно ще ходите някъде, където е топло?

— Да, на Бахамите с приятеля ми и семейството му — отвърнах веднага аз. Можех поне да си *представям*, че всичко ми е наред, нали така?

— Пробвайте този бански — каза тя и ми подаде красиви бикини на *Eres*.

Отидох в пробната. След малко продавачката почука на вратата и ми даде да пробвам още няколко бански костюми. Влюбих се в един оранжев бански с лилави цветя на *Norma Kamali*.

— Много добре ви стои! — каза продавачката, когато срамежливо отворих вратата на пробната. Погледнах цената и видях, че струва 185 долара — толкова струваха само бикините.

— Малко ми е скъпо — отвърнах аз. Дори когато си фантазирах, бях прагматична — такава смотанячка!

— Изглеждате страхотно в него — дайте ми телефона си и ще ви снимам. Така можете да изпратите снимката на приятеля си и може би той ще ви купи банския.

Искам сама да мога да си позволя бански на Norma Kamali, помислих си аз, докато подавах телефона на продавачката и се приготвих за снимка. Тя го погледна и се засмя:

— Вижте — с тези палми за фон зад вас изглежда все едно наистина сте на Бахамите! — и добави: — Давам ви моята визитна картичка. Кажете на приятеля си, че ако ви обича, ще ми се обади за този бански!

Седнах и се загледах в снимката. Изглеждах зашеметяващо в банския и тя беше права — наистина все едно бях на Бахамите. Не можех да устоя на изкушението. Качих снимката в Инстаграм: #ПодобреЕНаБахамите. Седем души я бяха харесали, докато си закопчая сутиена, и двойно повече, докато си закопчая дънките. И както се казваше в първия коментар към снимката с главни букви, аз отново бях: #СТРАХОТНА!!!!!!

Приятелите ми започнаха да ми пишат с въпроси: „Ти си на Бахамите?“, „С кого си?“, и най-плашещото: „Вече са те пуснали в отпуска от «Сотбис»?“.

Както се казва: „О, каква мрежа от лъжи си изплитаме сами...“^[6] И така продължи животът ми. Отговарях на всичките им въпроси с истории за приятеля ми Чарлс, моята работа мечта и зашеметяващия ми готин стил. За да не ми се налага да лъжа хората в лицето, а и за да не ме хванат, отказвах на всичките им покани с извинението, че с приятеля ми вече имаме планове, имам много работа или пък просто съм заета с това да съм зашеметяващо готина. Колкото повече извинения си намирах, толкова повече снимки качвах като доказателство. Колкото по-заета изглеждах, толкова по-популярна и търсена ставах и толкова повече харесвания събирах. Всяко харесване хранеше крехкото ми его. Това беше дяволски кръг и скоро започнах да прекарвам цялото си време в Инстаграм, за да лъжа за измисления си живот.

„Блумингдейлс“ беше перфектното място да намериш всичко, което се харесваше. Снимка в близък план в района за домашни потреби, на която държах моя нов готин миксер (198 харесвания), снимка как си дремам на моето чисто ново легло *Calvin Klein* (243

харесвания) или пък как бързам за работа, а в ъгъла на снимката се виждаше новата ми чанта *Hermes* — 372 харесвания и жадувания коментар: „Това новата чанта *Berline* на *Hermes* ли е? #толковатизавиждам“.

Това се превърна в истинска работа, която вършех по 8 часа на ден. Отказвах покани за вечеря с извинения като: „Съжалявам, но съм на откриването на изложба в Метрополитън“. Следва снимка, на която съм облечена в красива рокля на *Caroline Herrera* от сектора за дрехи на известни дизайнери на шестия етаж — 379 харесвания! Ходех на точно толкова благотворителни събития, колкото е прието, с рокли от *Gucci*, *Galliano* и *Gabbana*, а пък миналата седмица бях на точно такова събитие в Нюйоркската обществена библиотека с най-сладката *малка черна рокля* на *Max Hammer*, която Натали, продавачката, ме увери, че е *Роклята* на сезона.

Едно телефонно обаждане и тази *малка черна рокля* се оказаха от първостепенно значение дали моят виртуален живот щеше да се превърне в реалност. Теа Бакстър, една от 900-те човека, които ме следваха в Инстаграм, беше завършила Браун със специалност история на изкуствата няколко години преди мен, и сега ми се обади (да, обади ми се!), за да ме покани на парти на „Кристис“.

Изглежда ме беше търсила на събитието на библиотеката, но не ме беше открила. Представете си! Докато аз бях заета с виртуалния си живот и избора на готини дрехи в „Блумингдейл“, тя ме търсила в реалния свят.

— Искях да те запозная с шефката си в „Кристис“. Казах ѝ, че познавам точния човек. Впечатли се от образованието и опита ти, а освен това, когато ѝ показах снимката ти, направо не можа да повярва, че си с рокля на *Max Hammer* — това е любимият ѝ дизайнер — добави тя.

— За каква работа става дума? — попитах спокойно.

— Търсят координатор за отдела за японско авангардно изкуство, който да започне преди Нова година.

— Магистърската ми тема е върху японското авангардно изкуство.

— Знам, не следя само твоя Инстаграм профил — отвърна тя. Някак си беше научила и това за мен.

Даде ми адреса, където щеше да е партито, а аз вече отивах към сектора за дрехи, за да потърся последната рокля на *Max Hammer*. Бях свила кредитната карта на мама за „Блумингдейлс“ само за спешни случаи, но това наистина беше един от тях. Щом бъдещият ми работодател обожаваше *Max Hammer*, аз трябваше да се облека подобаващо, за да ме назначат. Освен това, ако пресметнех добре времето, можех да купя роклята и да имам време да я върна обратно без проблем!

[1] Dalton, Trinity и Columbia Prep — Известни елитни частни училища в Ню Йорк с високи годишни такси за обучение. След завършване на такова училище шансовете за прием в Бръшляновата лига са изключително високи. — Б.пр. ↑

[2] Университетите от Бръшляновата лига смятат за допълнителен плюс поне един от двамата родители на кандидата да е завършил същия университет, но това не гарантира запазено място. Терминът, който се използва на английски за тази практика е „legacy“ — буквален превод „наследство“. — Б.пр. ↑

[3] Goldman Sachs — една от най-старите инвестиционни банки в света. — Б.пр. ↑

[4] Ocean Club — хотелски комплекс на Бахамите. — Б.пр. ↑

[5] Линкълн център (на англ. Lincoln Center for the Performing Arts) е комплекс от 12 сгради на културни учреждения за сценични изкуства в Манхатън, Ню Йорк, САЩ. — Б.пр. ↑

[6] Цитат от епическата поема „Мармион“ на сър Уолтър Скот, издадена през 1808 г. — Б.пр. ↑

14

НА РАБОТА В ПОНЕДЕЛНИК

ОТ ФЕЛИША

Радвах се, че Артър е честен с мен. Каза ми направо, че трябва да си ходя, защото има среща с Шери и дъщерите си в „Елиос“ в 18,00 ч. Имам предвид, че, да, предполагам, че нещата с Шери са приключили, в противен случай едва ли би ме поканил на вечеря в „Четири сезона“, но в наши дни хората имат странни разбирания какво е нормално и какво не, когато излизаш с някого. Явно Артър следваше днешните разбирания, а не старомодните правила, с които беше израснал. Както и да е, бях на седмото небе, въпреки че изведнъж се бях превърнала в другата жена, нещо, което бях избягвала през всичките тези години.

Правилата в офиса забраняват романтични връзки между служителите. Съдружниците нямат право да излизат със секретарките си. Отново използвах тази дума — секретарка. Превърнала се е в лоша дума, в табу, както стюардеса и боклукчия. *Асистентки*, съдружниците нямат право да излизат с *асистентките си*. Не мисля, че съм старомодна, но въпреки това езикът, който използвам, показва възрастта ми. Не разбирам половината думи, които онези млади съдружници и техните асистентки използват: браузвам, пинвам и тем подобни. Искан ми се просто да казваха ясно това, което имаха предвид. Докато си ядях сандвича със сусам, погледнах момичето в съседната преградена кабинка, което ядеше с пръчици тофу и киноа от бамбукова купа. Бях благодарна, че работя за човек от моето поколение. Господи, надявам се, че не съм оплескала нещата, като спях с шефа си.

Щеше да ми е трудно да си намеря нова работа на моята възраст, а и не исках да си търся нова работа. Харесваше ми тук и то не само защото виждах Артър всеки ден. Дори и да скъсаше с Шери и да можехме да сме заедно всяка вечер, пак щях да искам да си остане тайна, докато се уверя, че връзката ни си заслужава да напусна

работата си. О, боже. Наистина се вземах много сериозно. Какво щеше да стане, ако Артър влезе, повика ме в кабинета си и каже: „Фелиша, сигурен съм, че и двамата сме съгласни: това, което се случи вчера, беше изключение и трябва да го забравим.“ О, боже мой. Защо си мислех, че това беше нещо повече от похотливо желание? Трябваше да се подготвя и да го приема. „Разбира се, Артър, щях да кажа същото. Толкова се радвам, че ти първи го каза.“ Погледнах часовника. Закъсняваше. А той никога не закъснява. О, боже мой. Не идваше на работа, защото не можеше да ме погледне в очите. Проверих дали не ми е изпратил имейл. Защо направих това вчера? Бях ужасена. Защо не се контролирах? От самото начало трябваше да съм наясно какво ще стане. Още когато ме попита дали искам да прекося моста. *Да, Артър, с удоволствие.* Сигурно си мисли, че съм лесна. Аз и лесна.

Вратите на асансьора се отвориха и отвътре излезе Артър Уинтърс. Бях ставала свидетел на това близо 20 години подред. И се притеснявам да го кажа, но през по-голямата част от тези години усещах пеперуди в стомаха, щом го видех, а колената ми трепереха, докато отивах в неговия кабинет, за да уточним графика му за деня. И днес усетих същото, но не беше само от любов, а и от страх. Преди тази моя фантазия да се превърне в реалност, идеята да сме заедно с Артър ми даваше сили, поне що се отнася до романтичния ми живот. За това си мечтаех вечер, преди да заспя. Сега дори и тази идея можеше да изчезне.

Последвах го и се подготвих за това, което щеше да последва. Вратата се затвори зад мен и аз се подпрях на нея. Нямах избор — не можех да се държа на краката си. Той дори не си направи труда да закачи палтото си — просто го остави да се свлече.

— Фелиша — започна той.

Опрях се с ръце на вратата за стабилност. Мислех, че няма да мога да проговоря, но едно „да“ се отрони от устата ми. Той се приближи и повтори името ми, този път все едно имаше да ми каже нещо много важно. Застана точно срещу мен.

— Фелиша... Аз...

И ме целуна. Притисна ме до вратата и ме целуна с такава страст, с каквата ме целуваше предишния ден. Може би дори по-силна. Когато прокара ръка под полата ми, вече бях мокра. Притесних се, докато не видях реакцията му. Когато ме докосна там, по лицето му бавно се

разля най-топлата усмивка, която някога съм виждала да озарява красивото му изморено лице. Свлякохме се до вратата и се любихме на пода, без да издадем и звук. Беше много по-различно от предния ден. Беше бавно — така, както понякога се наслаждаваш на всяка хапка от десерта си. Гледахме се в очите през цялото време. Беше красиво и когато свърши, една сълза се търкулна по бузата ми. Той я улови с целувка, но не попита защо плача. Знаеше защо. Знаеше, че въпреки че „го бяхме направили“ два пъти предния ден и въпреки че бяхме на пода в кабинета му, току-що бяхме правили любов... за първи път. И беше красиво. Станахме от пода и той ме погледна — в очите му се четеше щастие, каквото не бях виждала от много време насам. Гледахме се и се усмихвахме сякаш с часове. Когато наближи 10,00 ч. обаче, шумът от офиса ни върна към действителността.

— Какво друго имаме да вършим днес? — попита той, като едва потискаше смеха си.

Аз също се засмях, пооправих полата си и му прочетох останалата част от графика. Денят се очертаваше да е натоварен.

15

НЕВОЛИТЕ НА ДЕТЕКТИВА

ОТ АНДИ РАНД, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Беше минало известно време, откакто Керълайн Уестмънт беше дошла в офиса ми, а аз нямах нито едно доказателство срещу съпруга ѝ. Той беше най-добрият прелюбодеец, когото някога бях срещала. Използвах целия си арсенал от оръжия — от джипиес устройство за следене до разшифроващ софтуер, но не стигнах доникъде. Беше прекалено чист, което ме направи още по-подозрителна.

Обстоятелствата около изневярата му бяха чисто и просто непроследими. Нямаше тайни срещи или размяна на имейли, в които да се потвърждава мястото и часа. Имаше уговорени срещи за изневяра с масажистката си — всеки вторник в 11,00 часа на нейното работно място. Имаше перфектното прикритие. Нямаше как да го снимаме гол през прозореца на някой хотел. Не ходеше на измислени конференции. Освен съпруга, имаше само още един човек, който можеше да ми осигури доказателства за изневярата, така че си запазих час при масажистката.

Бях сигурна, че за един час ще успея да измъкна нещо полезно от Ана. Имах такава способност — от малка предразполагах хората да ми споделят. На лагери приятелите ми ме наричаха Изповедника от Кетскил, заради дългите писма, които ми изпращаха приятелите от родното ми градче. В тях ми споделяха всичките си летни прегрешения. Сякаш всички забравяха, че септември месец щяхме да се видим очи в очи и бих могла да им държа сметка за щуротиите им. Не че някога го правех — никога не съм обичала да съдя хората.

Пристигнах при масажистката няколко минути по-рано. Мястото не приличаше на обикновен офис, въпреки че имаше документи по шкафовете на стената. Приличаше по-скоро на офис към апартамент. От една страна, това беше законно, от друга — перфектното място за изневери. Сценарият, който ми беше представила Керълайн —

любовни срещи всяка седмица по 75 минути — ми се струваше правдоподобен. Тя ми сподели, че Джон започнал да идва тук, защото така го посъветвал лекарят му, заради болки в гърба. Сигурно това е първата изневяра, предписана заради промените в здравеопазването, приети от кабинета на Обама.

Една жена излезе от вътрешността на апартамента, като дооправяше полата си. Няколко минути по-късно се появи Ана. Стъписах се, когато видях, че е горе-долу на моите години. Ръкостискането ѝ беше силно. Почувствах се малко неудобно, тъй като работата под прикритие не ми е по вкуса. Като се прибави и фактът, че след малко щях да съм гола пред напълно непознат човек, положението ставаше още по-неприятно. Вдишах дълбоко и си напомних, че върша това за Керълайн и за всички жени, чиито мъже чукат масажистката си. Последвах Ана в стая с приглушена светлина, която миришеше на люляк. Тя ми каза да се съблека и да легна на масата за масаж по корем и напусна стаята. Останах по прашки, за да не се чувствам напълно уязвима, и се пъгнах под белия чаршаф. Радвах се, че нямаше да ми се наложи да я гледам в очите — така щеше да ми е много по-лесно да я разпитам.

Когато се върна в стаята, тя включи една машина за успокояващи звуци и в стаята се разнесе шум от вълни. Помислих си каква голяма нужда имах да се отпусна и се зачудих дали да не забравя за разследването, просто да се насладя на масажа и да си насроча друг час при нея за следващата седмица. Тогава обаче се сетих за горката Керълайн. Сподели ми, че днес била годишнината им, и мисълта, че трябва да се усмихва и да се преструва, че всичко е наред цяла вечер, била непоносима. Каза ми още, че е на ръба да зареже всичко и да го напусне без доказателствата, които ѝ бяха нужни, за да получи компенсация. За дванайсет години брак щеше да получи половината от това, което той изкарваше като преподавател в Колумбийския университет. Не звучеше добре. Тази несправедливост ме накара да се взема в ръце.

Опитах се да я обработя от всеки ъгъл. От: „Ами, ти женена ли си?“, „Чувстваш ли се странно да масажираш мъже?“ до: „Някой някога свалял ли те е, докато го масажираш?“. Отговорът ѝ беше все един и същ: „Не“. И само това — без допълнителни разяснения или нещо лично. Не беше от бърбривите жени и не изглеждаше, че

Изповедника от Катскил ще чуе за нечии прегрешения днес. Докато тя масажираше лявото ми рамо, аз се опитах да измисля въпроси, които не изискваха едносрични отговори. Но определено беше по-лесно да се отпусна, отколкото да се концентрирам върху задачата си. Тя свърши с масажа на рамената ми и спря, за да сложи още масло върху ръцете си. После застана от едната страна на масата и притисна с ръка белега от спешното цезарово сечение, което се наложи да ми направят, когато раждах близнаците си преди почти осем години. Разплаках се.

— Извинявайте. Заболя ли ви?

Поклатих глава. Не ме беше заболяло от натиска. Нито се разплаках заради спомена от цезаровото сечение, въпреки че преди съм се разстройвала при мисълта за това как плановете ми за раждането бяха отишли по дяволите, когато ме вкараха по спешност в операционната.

Не, разплаках се, защото изведнъж осъзнах, че нейните ръце бяха единствените, които докосваха този белег, като изключим моите. Родих момичетата за двама ни — за Дерек и за мен. Държах се мъжки, когато това се случи, и още по мъжки през следващите месеци, в които се възстановявах. Но Дерек винаги гледаше белега ми с леко отвращение, все едно жертвата беше изцяло моя. Тогава, а и сега, ми се искаше да се бях оженила за мъж, който да обича белега ми. Който нежно да прокара пръст по него, преди да ме целуне и да ми каже, че съм красива. Не помня Дерек да ми е казвал нещо подобно, след като се родиха близначките. Някои белези никога не изчезват.

Не пророних и дума повече до края на масажа, но умът ми трескаво работеше. Все още не бях срещнала мъж, на когото бих показала този белег. Имах няколко връзки след развода, но сериозните не бяха в списъка ми. Така го наричах аз — „Списъкът с неща, които да направиш след развод“. След развода съставих списък с всички неща, които винаги съм искала да направя по време на брака ни, но никога не съм могла. Всичко забранено, което минава през ума на една омъжена жена и което не е направила, преди да се омъжи. Омъжих се млада — общо взето се преместих от дома на родителите ми в къщата на съпруга ми. Не си бях поживяла като хората, преди да се омъжа, а за разлика от съпруга ми никога не бих си и помислила да наруша брачния обет. Мечтата ми беше да имам щастлив брак, изпълнен с любов. Когато бракът ми се провали, имах нужда да намеря поне нещо

малко положително в цялата ситуация и това беше единственото, за което се сетих. И наистина ми помогна. Това съветвам и всичките си клиенти, които решават да се разведат.

Първата стъпка, както съветвам и всички жени след развод, които идват в офиса ми, е да продадат годежния си пръстен и да заминат на пътешествие с парите. Моят пръстен, два и половина карата, ювелирна изработка, не струваше толкова, колкото очаквах. Оказа се, че пръстенът е с толкова дефекти, колкото и мъжът, който ми го подари. Добавих към него и пръстена за десетгодишнината от сватбата ни и с парите отидох сама на почивка в Сицилия. Там изкарах цяла седмица с един италианец, който не говореше английски, но все пак се разбирахме чудесно. След тази разгулна седмица в Италия последваха още няколко връзки за една нощ в Ню Йорк и тримесечна афера с много по-млад от мен джаз музикант, когото срещнах, докато пушех цигара (да, за известно време пушех) пред „Минтънс“^[1] в Харлем. Пръстите му играеха по струните на бас китарата толкова умело, както и по моето тяло, и аз разбрах, че дори и с толкова извънбрачна практика, Дерек не беше много добър любовник. Тези връзки не бяха нищо сериозно обаче — само за забавление. Не запознах никого с момичетата и излизах само когато близначките бяха при баща си. За да се чувствам щастлива, няхах нужда от гадже, а само от децата ми. Най-хубавите ми моменти бяха, когато трите отивахме да гледаме някой мюзикъл на Бродуей или когато просто си седяхме вкъщи по пижами и се забавлявахме. Бях най-щастлива, когато бяхме заедно. Заради това скоро захвърлих списъка в кошчето за боклук, доволна, че съм си поживяла и аз.

Отрази ми се добре да се съсредоточа върху изграждането на фирмата си, вместо върху дълготрайни връзки. Повечето наскоро разведени жени тръгват по друг път. Искат веднага да си намерят нов мъж. Може в сравнение с техния избор да изглеждам по-силна и смела жена, но аз не съм сигурна в това. Те също трябва да са много смели, за да се поставят в такова уязвимо положение отново. Аз дори не свалях прашките си пред масажистката.

Бях се отнесла в мисли и времето ми при масажистката беше отлетяло неусетно. Тръгнах си от масажа, научила нови неща за себе си, но нищичко за Джон Уестмънт. Докато стоях на перона на метрото на 59-та и Леке, усетих отново напрежение. Обадох се на Сиси, която

беше в офиса в неделя, за да си призная провала. Успокои ме и предложи тя самата да си опита късмета с Джон Уестмънт. Понякога, когато всички други тактики не действаха, а ние бяхме сигурни, че някой изневерява, но ни липсваха доказателства, пращахме подставен човек като примамка. Не се гордея с тази страна на бизнеса, но понякога е необходимото зло. Обикновено наемаме по-млада и следователно по-съблазнителна жена, но тъй като Ана беше почти на моите години, а и Керълайн каза, че съпругът ѝ никога не си е падал по колежанките, реших, че Сиси ще е идеална за ролята. Сиси беше влизала в ролята на съблазнителката няколко пъти, когато ни трябваше „по-зряла“ жена. Беше играла в театър в колежа, а пък и беше по-привлекателна от повечето жени на половината на нейните години. Нямахме нищо против да го прави, но съпругът ѝ, който все още беше безработен и се чувстваше все по-обезверен, не смяташе за забавно съпругата му да се прави, че прелъстява някакъв непознат, дори това да плащаше сметките. Не можех да го виня. Слязох по стъпалата на метрото и спрях точно преди входа, за да не загубя обхват.

— Просто ще наемем някоя по-възрастна жена — отговорих с разбиране аз, въпреки че не можех да си спомня какво беше чувството някой да го е грижа и да се притеснява, че ми се налага да „съблазнявам“ целия Горен Уест Сайд.

— Много жалко, че не ти стиска — подразни ме тя. И двете знаехме, че не ми стиска.

— Чакай малко! — продължи Сиси леко разтревожено. — Къде каза, че се намираш?

— На метростанцията при „Блумингдейлс“ — отвърнах и тя ахна.

— Там е и Джон Уестмънт.

Огледах се около мен на перона. Никой не приличаше на мъжа от снимките.

— Пълно е с хора, но не го виждам — отвърнах и продължих да го търся с очи из станцията.

Влакчето дойде и почти всички хора се качиха. След като вратите се затвориха, аз попитах:

— Още ли е тук?

— Да — отвърна Сиси. — На бас, че е в „Блумингдейлс“.

Помислих си за Керълайн, за себе си, за всички хора, които бяха мамени от половинките си в Ню Йорк в този момент. Изведнъж стана наложително да намеря и изоблича този лъжец сега. Усетих как адреналинът залива тялото ми и споделих плана си със Сиси.

— Сама ще съблазня Джон Уестмънт.

— Магазинът е голям, Анди. Първо трябва да го откриеш.

— Може да успее да стесня кръга. Бас държа, че купува на Керълайн подарък за годишнината. Така правят лъжливите съпрузи. Наблюдавай екрана и ми се обади, ако напусне магазина.

Знаех, че планът ще ми отнеме доста време, но децата бяха при Дерек тази вечер. Дори и кучето ни Франи беше при него, така че нямах планове. Замислих се какво става за подарък за годишнина и започнах от сектора за бижута. Нито следа от Джон Уестмънт. Най-вероятно беше при домашните потреби и ѝ избираше прахосмукачка. Бързо минах през секторите за чанти и за парфюми и се отправих към ескалатора. Познавах магазина като петте си пръста. Израснах в покрайнините и „Блумингдейлс“ беше първото място в центъра на града, където ни беше разрешено, на приятелите ми и на мен, да ходим сами. Тук за първи път пробвах сутиен и си купих гланц за устни. Наистина няма друг такъв магазин. Докато обикалях, реших, че ако не го откроя, за утешение ще си купя замразен йогурт от седмия етаж. След двайсетина минути стигнах третия етаж. Обадих се на Сиси, за да провери дали още е в магазина. Тъкмо когато тя вдигна, аз го видях.

— Виждам го! — прошепнах аз. Детективът в мен се беше пробудил напълно.

— Не затваряй телефона и аз ще ти казвам какво да говориш.

— Ще се справя! — прошепнах и затворих телефона. Искях да се справя и без помощта на Сиси дьо Бержерак.

Джон Уестмънт се намираше в средата на сектора за дамско облекло в „Блумингдейлс“ и държеше в двете си ръце няколко рокли. Започна да ги реди на рафта една до друга и очевидно ги подбираще, докато аз се приближавах. Трябваше да взема бързо решение как да започна разговора.

— Това са много рокли. Да не би да купувате рокли за женския отбор по баскетбол? — попитах аз със самоуверена усмивка. Реших, че звучи много остроумно. Той обаче не изглеждаше развеселен. Погледна ме смутено.

— Работите ли тук? — попитай той.

Поклатих глава. Усетих онова смущение, което изпитва човек, когато говори с непознат и не среща разбиране.

— Познавам ли ви?

— Не мисля — отвърнах аз и реших, че съм загубила възможността за по-забавно начало на разговора. Бързо обмислих още няколко реплики, за да се измъкна от конфузната ситуация. Той изглежда душеше въздуха.

— Миришете ми на нещо познато — каза и се изчерви.

Разбира се, че мириша на нещо познато. Мириша на масажното масло, което масажистката ти използва. Лъжливо прасе такова. Може би това щеше да ми помогне, миризмата щеше да му напомни за Ана и за секс. Той погледна срамежливо към роклите.

— Годишнината от сватбата ни приближава и се опитвам да избира рокля на жена ми за подарък — въздъхна той. Звучеше искрено.

— Мога да помогна — предложих аз.

— Наистина? — попита той с облекчение. Нямахте и представа, че жена му беше по петите му. Тази част от работата обичах най-много — когато знаех нещо, което лъжливите съпрузи дори и не подозираха.

— Разбира се, но е много трудно да се избере рокля за друга жена. Защо не ѝ вземете нещо друго, което няма нужда от проба — например бижу — предложих аз.

През цялото време си мислех, че това е странна тактика за един прелюбодеец — да обсъжда подаръка за съпругата си. Но съм чувала обаче, че някои жени смятат женените мъже за по-привлекателни. А и трябваше да обясни по някакъв начин какво прави в сектора за дамски дрехи.

— Знам какво имате предвид, но това е нашата дванайсета годишнина — каза той все едно това обясняваше всичко.

— И? — попитах аз.

— О, ами, дванайсетгодишнината е копринена. Не се знае от много хора — за разлика от хартиената или сребърната годишнина, но аз проверих и си помислих, че това е добра идея за подарък.

Наистина беше чудесна идея. Много грижовен беше този лъжлив нещастник.

— Какво ще кажете за копринен шал? — предложих аз.

— Има и друга причина, поради която искам да ѝ подаря рокля. С жена ми сме много различни... — *Ето сега ще си признае*, помислих си аз. Цялата реч за това как жена му не го разбира. Той продължи: — Тя обича да излиза всяка вечер, много е общителна. А пък аз съм по-скоро домошар. Наскоро започна да ме обвинява, че не обръщам внимание на желанията ѝ. Нямам представа защо ви споделям това — завърши той с озадачен поглед.

Аз пък знам, помислих си аз. За да ме метнеш с ролята на грижовния съпруг с изискващата жена. За да ме накараш да ти съчувствам. Толкова си жалък.

— Искам да ѝ покажа, че ѝ обръщам внимание, нали разбирате, и ще излизам с нея по-често. Така че искам да ѝ купя рокля, която да носи, когато излиза. Когато излиза с мен. Мисля, че е хубав романтичен жест — продължи той. Взе една от роклите и попита: — Какво ще кажете за тази?

Огледа ме от горе до долу, докато държеше роклята, а аз се изчервих, без да искам.

— Всъщност мисля, че сте един размер с жена ми. Мога ли да я премеря по вас? — попита ме той.

Беше избрал наистина красива рокля. Такава рокля, която бихте пробвали просто защото знаете, че ще се почувствате добре в нея, а после ще си купите, защото не можете да я забравите.

— Искате ли да видите как стои на мен? — предложих аз.

— Бихте ли я пробвали? — хвана се на въдицата той.

Минах покрай него с *Малката черна рокля*, като се опитвах да призова на помощ моята вътрешна Мата Хари (макар да мисля, че дарбите ѝ на съблазнителка и шпионка са завършили с екзекуцията ѝ).

— Ще ми помогнете ли с ципа? Трудно ми е да го стигна сама... — изпробвах си чара пред огледалото на пробната.

Роклята наистина беше красива. Докато се оглеждах, ми се прииска да изляза довечера някъде и да се позабавлявам. Бях отвикнала да се издокарвам. Работех доста, а и не ме канеха на много места, където е подходящо да носиш такава елегантна рокля. Тази рокля сякаш беше от друго време. Не беше старомодна, а вечна. Може би си отивахме с нея — вечната рокля и самотната детективка. *Може би трябва да му кажа, че е скъсана и да я купя за себе си*, помислих си аз. Върнах се в настоящето и усетих, че не ми е много приятно да съм

облечена в рокля, която привлича погледите. Бях неомъжена жена, а кръгът ми от приятели се състоеше най-вече от женени — единствените погледи, които щях да привличам, щяха да са тези на чуждите съпрузи. Чуждите съпрузи! Точно в десетката, Анди! Обух обувките на висок ток, които бяха в пробната, за да стана още по-секси. Погледнах се в огледалото и излязох от пробната, за да се покажа на лъжливия съпруг на Керълайн. Не можех да повярвам какво върша. Но роклята ме караше да се чувствам толкова сигурна в себе си, толкова съблазнителна. Караше ме да вярвам, че всичко ще се нареди в моя полза.

Джон седеше на един стол и ядеше бадеми. Не ме забеляза. Явно не бях чак толкова добра в съблазняването — трябваше да се закашлям, за да привлека вниманието му. За безсрамен прелюбодеец, той определено не показваше каквито и да е хищнически наклонности. Или пък аз просто бях загубила привлекателността си. Въпреки че с тази рокля се чувствах повече от привлекателна.

— Искате ли бадем? — предложи ми той.

Взех си един. Не бях яла от обяд.

— Забелязали ли сте, че когато отхапеш от суров бадем, се получава звук, който напомня на първите ноти от песента *Build me up Buttercup*^[2]!

Може и да беше един от най-странните въпроси, които някой някога ми е задавал, но ме накара да се усмихна. Много добре преценявам хората и не ми изглеждаше този мъж да се опитва да сваля жени с такъв, нека си го кажем, смахнат въпрос. Взех си още един бадем и помислих над въпроса му, докато гризях ядката. Съгласих се, а на него явно му стана приятно, че разбирам какво има предвид. Една продавачка се приближи към нас.

— Ще купите ли роклята? — попита тя. Тонът ѝ обаче беше странен — все едно не искаше да я купим. Може би я искаше за себе си? Не я винях.

— Не съм сигурна. Купуваме ли я? — попитах Джон. Вече му вярвах, че наистина иска да купи подарък за жена си. Той обясни на продавачката, че иска нещо от коприна за дванайсетата му годишнина. Тя го разубеди, като му каза, че никога не е добра идея да купиш рокля за подарък.

— Мъжете много рядко уцелват размера, а няма нищо по-лошо от това. Ако е прекалено голяма, тя ще каже: „Значи смяташ, че съм дебела!“. Ако е прекалено малка, те мислят, че са прекалено дебели! Купете ѝ красива вечерна чантичка от коприна. Така ще ѝ подарите нещо хубаво от коприна.

Тази жена си разбираше от работата. А пък аз не исках да съблека роклята. Завъртях се няколко пъти. Джон стана, благодари ни и на двете за помощта и каза, че ще потърси копринена чантичка.

Знаех, че трябва да го последвам и да видя какво ще стане. Но когато се видях в огледалото на пробната, спрях.

— Искан ми се да имаше къде да нося тази рокля — казах аз и привлякох вниманието на продавачката.

— Рокля като тази не трябва да виси в гардероба и да чака удобен случай.

Нито пък аз, помислих си и ѝ махнах да ми помогне с ципа. Дотук с главозамайващата Мата Хари.

— Ще я взема, когато сте готова. Трябва ми за друг клиент.

Усетих, че има още нещо, което тя не казва — *някаква тайна!* Толкова се бях залисала с роклята, че забравих, че съм още по петите на Джон. Облякох се набързо и го настигнах при ескалатора.

— Искате ли да ви помогна с избора на чантичка? — попитах го аз. Чувствах се повече като преследвач, отколкото като съблазнителка. Той кимна в съгласие. Всъщност приличаше на свиване на раменете, но аз го приех за „да“.

Отидохме на първия етаж, за да видим чантичките и той започна да ги подбира много внимателно. Шестото ми чувство вече ми говореше много ясно — нямаше начин този мъж да мами жена си. Ако все още у мен бе останало и зрънце съмнение, то беше заличено, когато продавачката му предложи една от онези малки безплатни поздравителни картички. Той извади от джоба си една голяма картичка за годишнина от сватбата, а върху розовия плик за картичката беше нарисувано огромно сърце. Един мъж, който изневерява на жена си, не прави така. За първи път от много време почувствах някаква надежда, че ще открия свестен мъж. Нямах търпение да кажа на Керълайн добрата новина.

[1] Известен джаз клуб в Харлем, Ню Йорк, основан през 30-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Песен на британската група The Foundations от 1968 г. — Б.пр. ↑

16

КАК ДА ОБЛЕЧЕШ ЕДНА ПРИМАДОНА ОТ БРОДУЕЙ

ОТ НЕЙНАТА ОБЕЗСЪРЧЕНА ДИЗАЙНЕРКА НА КОСТЮМИ

ВЪЗРАСТ: ПРЕКАЛЕНА СТАРА ЗА ТЕЗИ ГЛУПОСТИ!

„Как да облечеш една примадона от Бродуей?“ е въпрос, на който щях уверено да отговоря, като се имат предвид трийсет и седемте постановки, които съставляваха кариерата ми на дизайнер на костюми до този момент: 18 на Бродуей, 12 на други сцени и 7 летни турнета. Но постановката, върху който работя сега — „Тази южняшка пиеса“, ме кара да се съмнявам във всичко.

Пиесата се развива в Юга и я представят като своеобразно отдаване на почит към творбите на Тенеси Уилямс — най-вече „Стъклената менажерия“ и по-малко известната пиеса „Внезапно, миналото лято“. Както и „Тази южняшка пиесата“, пиесите на Уилямс също разглеждат темата за лудостта — тема, на която известният драматург посвещава много време. Лудостта в тази продукция — както на сцената, така и извън нея — включваше главната героиня Дафни Борьогар. В нейната роля се превъплъщаваше холивудската кинозвезда Джордана Уинстън.

Любимата ми работа е да съм дизайнер на костюми за пиеса, в която действието се развива в отминала епоха. Обожавам предизвикателството да създавам отминал свят. „Тази южняшка пиеса“ се развива през онзи кратък период от 60-те години преди появата на хипитата и преди великобританците да нахлуят в нашата култура. Котата хората все още са се обличали официално за вечеря, а белите ръкавици и широките вратовръзки са били задължителна част от облеклото, особено за Юга. Докато развивах идеите си и ходех на лов за съкровища из целия град в магазини за костюми и винтидж дрехи и

аксесоари, се чувствах щастливка, че съм част от тази продукция. Точно като онези неподозиращи хорица от началото на 60-те дори и не подозирах какво се задава!

Кошмарът започна още на втория ден. Това беше денят, в който на театралната сцена се появи известната холивудска актриса Джордана Уинстън — или както тя продължаваше погрешно да нарича сцената „снимачна площадка“.

Напоследък беше станало много модерно холивудски звезди да участват в постановки на Бродуей. Ако ме питате мен, това си е пълна подигравка. „Ефектът на Холивуд“, както се нарича, може и да влияе добре върху продажбите на билети, но със сигурност не влияе добре на духа на актьорите, поне на тези, които са истинските театрали на Бродуей. Известните театрални актьори се тревожеха, че ще бъдат изместени от Бродуей, ако киноактьорите продължават да вземат главните роли и наградите „Тони“. Някои бяха избрани само заради имената им, а дори не ставаха за ролята. Това се отнасяше с пълна сила за последната примадона Джордана Уинстън.

Госпожица Уинстън пристигна точно след един боксофис хит за милиони и явно парадираше с това. Трябваша две съблекални, които да поберат егото и антуража ѝ. Това стана, след като идеята ѝ да се сложи екран, върху който да се прожектира трейлърът на покрива на 90-годишния театър „Брукс Аткинсън“, беше отхвърлена. Сигурна съм, че известният критик на „Ню Йорк Таймс“ Брукс Аткинсън, чието име носеше театъра, щеше да има какво да каже за госпожица Джордана Уинстън. Ще ми се да можеше да възкръсне само за премиерата на пиесата!

Госпожица Уинстън имаше свой личен гримьор, стилист, треньор нутриционист и собствена наложница от мъжки пол, който се подвизаваше покрай нея като личен мениджър. На всички им беше ясно точно за коя част на тялото ѝ се грижи той. За щастие, целият ѝ антураж без мениджъра ѝ беше отпратен от синдиката на театралните актьори да си стяга багажа. Примадоната се разбесня. Не беше и чувала за правилата на синдиката. Всъщност разбрах, че все още не е подписала договора си.

Беше нетърпима по време на пробите за костюми. Настояваше през цялото време, че носи по-малък размер дрехи, отколкото всъщност беше. Предишната ѝ стилистка явно беше отпускала

шевовете на всичките дрехи в гардероба ѝ, въпреки че е много по-лесно да се вземе по-голям размер. Но сигурно е била по-загрижена за размера на егото на госпожица Уинстън, отколкото за размера на задника ѝ. Нямах търпение за такива глупости и когато госпожица Уинстън осъзна това, заплаши, че ще ме уволни. Но не успя да ме уплаши.

Въпреки че стилистката ѝ си замина — с личната си метла, сигурна съм — тя не пропусна възможността да направи работата ми още по-трудна. Миналата седмица актьорският състав беше поканен на фотосесия за предстоящата статия в „Ню Йорк Мегъзин“, посветена на най-добрите нови пиеси от театралния сезон. Разбира се, че „Тази южняшка пиеса“ беше включена. Инструкциите бяха „да се наканти“ и нейната холивудска стилистка беше заела на Джордана *Малката черна рокля* на *Мах Хаммер*, която „Уиминс Уеър Дейли“ бяха нарочили за „роклята на сезона“. Трябва да призная, че изборът беше добър. Беше красива, стоеше добре и в същото време не беше достигнала точката, в която да е прекалено преекспонирана в медиите. След снимките веднага я върнах с куриер на стилистката ѝ и за разлика от психиката ми след разговорите ми с Джордана Уинстън и с екипа ѝ, роклята беше в перфектно състояние. Но вчера ми казаха, че трябва да се направи втора фотосесия, защото тя бе уволнила главния актьор. Моята работа не беше единствената, която Джордана беше застрашила.

Горкият Остин Уилямс. Той беше напълно неизвестен и щеше да играе ролята на очарователния съпруг бунтар на госпожица Уинстън. Вчера го уволниха без очевидна причина. Поне само това се появи като информация в пресата. Единственото, което се знаеше, е, че актьорът Остин Уилямс ще бъде заместен от своя дубльор в пиесата. Истинската причина обаче беше очевидна още от първата репетиция — никому неизвестният Остин Уилямс беше звездата на пиесата. Усещаше се още щом стъпи на сцената. Грабваше те от момента, в който произнесеше първата си реплика и с всяка следваща все повече и повече човек не можеше да откъсне очи от него. В такъв смисъл, че не смееш да извърнеш очи, за да не пропуснеш някое негово движение, дъх, перфектната реплика с перфектния му южняшки акцент. Проблемът беше, че не трябваше той да е звездата. Госпожица Уинстън трябваше да е звездата. Но когато се появеше редом до този красив екземпляр, възплъщение на истинския актьорски талант, тя се

превръщаше просто в декор. Скучна фигура на сив фон. Когато отвореше уста, измисленият ѝ южняшки акцент все повече и повече се губеше като бледа луна след пълнолуние. Хората се обръщаха към прекрасния г-н Уилямс за утеха. Той крадеше от вниманието и спасяваше пиесата. Г-ца Уинстън очевидно не беше глупава, защото въпреки че всички около нея ѝ казваха колко е прекрасна, тя разбираше, че няма да оцелее до г-н Уилямс.

Как разбрах това ли? Крясъците от гримьорната ѝ бяха такива, че шивачите ми и аз буквално се заключихме в стаята за костюми. Това трая няколко дена. Продуцентите бяха напрегнати, режисьорът полудя, другите актьори започнаха да се мотаят в стаята за костюми, защото се намираше най-далеч от зверилника. Дубльорът на Остин, едно сладко момче, завършило „Джулиард“, дори започна да ми помага, като лепеше пайети. А вчера главният продуцент дойде да го търси. Изглеждаше все едно току-що се е върнал от бойното поле и каза на хлапето от Джорджия:

— Хлапе, твой ред е.

Хлапето подскочи, като събори една кутия с пайети.

— Мой ред да... репетирам? — попита той объркан.

— Твой ред да играеш в пиесата — брошурите за пиесата се печатат наново в този момент.

От „Ню Йорк Мегъзин“ в последния момент се съгласиха да направят отново фотосесията и аз се обадох на любимата си продавачка в Ню Йорк — Рути от „Блумингдейлс“, за да проверя дали може да ми помогне с роклята. Тя ми каза, че смята, че ще може, и се уговорихме да отида в магазина на следващия ден.

Когато отидох за роклята, Рути излезе от склада, за да ме поздрави, и да ми я подаде. Знаех си, че мога да разчитам на нея. Познавах я почти от самото начало на кариерата ѝ в магазина. Вече не се срещат често такива добре възпитани, точни и истински нюйоркчани като нея, които не ти пробутват врели-некипели. Обичах да работя с Рути.

— Заповядай! — каза тя и ми подаде роклята. — Това е последният малък размер, за малко да я купи една клиентка точно след като говорих с теб по телефона вчера. Може би ще се наложи да я изгладиш, доста неща е видяла тази рокля, много хора минаха през нея — засмя се тя.

— Същото чувам и за актрисата, която ще я носи!

Рути се засмя още по-гръмко. Радвах се, че роклята не е в перфектно състояние. Не обичах да ми дават чисто нова дреха, а аз да я връщам в лош вид. Бях сигурна, че Джордана Уинстън ще я разтегне, изцапа, а после ще я захвърли на пода като парцал. Особено след като поиска да я задържи и за партито след премиерата на пиесата.

— Ще ти я върна в началото на следващата седмица. Съгласна ли си, Рути?

— Напълно — каза тя и добави: — Пожелавам ти късмет, *Малка черна рокличке*.

АЗ И МОЕТО ПРИКРИТИЕ

ОТ ДЖЕРЪМИ МАДИСЪН

Ханк се зае по своя си начин да оправи бъркотията с Албърт и с репликата, че той бил любовта на живота ми. Вече дори не се допитваше до Албърт или до мен, просто крещеше заповеди. Аз го слушах и изпълнявах, защото... знаете защо.

Тази вечер Албърт и приятелят му „случайно“ щяха да се сблъскат с папараците пред ресторант „Нобу 57“, където да обяснят цялото недоразумение и да потвърдят за пореден път, че *Джеръми Мадисън не е гей*. И двамата щяха да се пошегуват как им се иска да бях — в името на всички обратни мъже по света. Ханк смяташе, че светът ще повярва на двама обратни мъже. Всичко беше перфектно режисирано от Ханк Хаберман.

Бях обещал, че ще спазя своята част от плана и че твърдението „В момента Джеръми Мадисън не може да бъде намерен за коментар“ няма да е лъжа. Планирах да летя със самолет в 16,00 ч. към някой частен плаж без интернет връзка и без репортери. Мислех, че малко време сам ще ми дойде добре, докато Натали не ми се обади да ме чуе как съм. Тогава реших, че малко време с Натали ще ми дойде още по-добре. Въпреки че бях взел решение да избягвам сърдечните драми, не успях да устоя и я поканих да ме придружи. Беше ми забавно с нея, а и тя ми отвличаше вниманието от това, от което бягах.

— Дали в скоро време ще излизаш в почивка? — попитах я аз.

— Имам право на почивка... но трябва да предупредя по-рано. Защо питаш?

— Имам нужда от ваканция. Искам да полежа на някой плаж за няколко дни. Искаш ли да дойдеш с мен? — попитах аз, като се надявах, че не звуча прекалено отчаян.

— Ммм, звучи чудесно — кога мислиш да заминаваш?

— Ами... сега? — затаих дъх аз.

— Ха, супер, изчакай да видя дали Томас и Рути могат да ме покрият. Дай ми десет минути.

— Не искаш ли да знаеш къде ще отидем? — попитах аз, като се засмях на нейната готовност. Може би все пак ме харесва.

— Не ме интересува... Единственото, което ме интересува, че ще сме на плаж. Ще сме като Телма и Луиз! Може дори да забършем Брад Пит някъде по пътя!

Все едно ме удари с мокър парцал — не само, че ме възприемаше като приятелка, а на всичкото отгоре си фантазираше за Брад Пит.

— Добре, ще чакам да ми се обадиш — казах, когато се съвзех.

Срещнахме се с моята „най-добра приятелка“ Натали на летище „Тетерборо“ в събота в 16,00 ч. за полет с частен самолет. Толкова се вълнуваше, когато ме видя, че буквално скочи, прегърна ме и обви крака около кръста ми. Това беше първият ѝ полет с частен самолет и много ѝ хареса. Хареса ѝ, че всичко е изненада. А когато видя спиращата дъха крайбрежна ивица на островите Търкс и Кейкос, очите ѝ за малко да изскочат от орбитите. Благодарих ми в самолета и по пътя към хотела повече пъти, отколкото бившата ми приятелка през цялата ни връзка. Мислено реших да спра да я сравнявам с бившата ми и да започна да я сравнявам с Мичъл Грабау, най-добрия ми приятел от детските лагери.

Когато отидохме на рецепцията на хотела, помолих за две отделни къщички. Натали бързо ме прекъсна:

— Няма да сме в една къщичка?

Дали все пак не ме харесваше?

— Просто си помислих, че ако Брад Пит се навърта наоколо, ще искаш да си в отделна къщичка, където да го поканиш.

— Ако някой от нас срещне Брад Пит, може да отиде в неговата стая! — засмя се тя.

Какво, за бога, имаше предвид тя? Какво щях да правя аз с Брад Пит? Въпреки че като се замисля, много бих се радвал да се срещна с него. Той неусетно израсна като актьор.

— Джержъми, искам да прекарам всяка минута с теб... Не съм ставала толкова близка с някого, откакто в шести клас Лиза Роджъл се премести да живее до нас! — каза тя сериозно, като ме хвана за рамото.

Харесваше ме по начина, по който е харесвала Лиза Роджъл.

— Една къщичка, моля.

За мен и за моята най-добра приятелка.

Нашето „момче“ ни закара до къщичката с кола за голф и ни показа всичко, което ни беше нужно. Беше идеално място — простичко, но с всички удобства. Къщичката беше със стъклени стени на каменен кей с изглед към океана. Беше в минималистичен стил. Само едно луксозно огромно бяло легло, два огромни гардероба и разкошна голяма баня.

Само за минути Натали също стана доста минималистична — бикини с връзки, красива усмивка и прозрачен саронг с мъниста. Не само красотата ѝ ме привличаше — чертите на лицето ѝ и извивките на тялото ѝ, а цялото ѝ същество. Аурата ѝ. Тя беше едновременно привлекателна и недостижима. Обух си шортите за плуване, намъкнах тениска и се отправихме към плажа.

Там един служител на хотела дойде при нас и ни настани. Натали посочи едно усамотено местенце до водата и попита дали е свободно.

— За вас, да — отговори той.

— Имаш ли нещо против? — попита тя. — Може да лежим поблизо един до друг и... нали се сещаш, да сме заедно, вместо да сме просто двама души на плажа.

— Както кажеш — отвърнах.

Тя се усмихна. Бившата ми щеше да превърне това в 20-минутна дискусия за това как не изразявам ясно нуждите си или че се съгласявам само за да печеля точки. Постоянно говореше за точките, които печели тя, и точките, които печеля аз. Отново го правех... сравнявах я с бившата си приятелка. Опитах се да мисля за Натали като за Мич Грабау, но начинът, по който кожата ѝ блестеше на слънцето, правеше това много трудно.

Служителят ни донесе хавлии и изстудена вода, а Натали поръча и за двама ни пиня колада и легна точно до мен. Не ме докосваше, но беше толкова близо, че краката ѝ от време на време леко се допираха до моите. По едно време тя се изправи.

— Скучно ли ти е?

Хич не ми беше скучно. Бях доволен да си лежа така и да очаквам с нетърпение момента, когато кракът ѝ ще се докосне леко до моя отново. Тя зарови из чантата си и извади от нея слънцезащитен

крем и двата сценария, които трябваше да прочета и я бях натоварил със задачата да ме накара да го направя.

— Задължително трябва да се намажем — каза тя и ме накара да се обърна по корем.

Намаза гърба ми със слънцезащитен крем и ме помоли да намажа нейния гръб. *Мичъл Грабау, Мичъл Грабау*, мислех си аз... Докато размазвах лекия бял крем върху раменете ѝ, осъзнах, че здраво съм хлътнал. Когато вече бях стигнал двете вдлъбнатинки, които бяха като вратите към Дисни Уърлд, в края на гърба ѝ към дупето, вече нямаше смисъл.

— Готова си — казах аз, като се стараех да прикрия възбудата в гласа си.

Тя протегна ръка към чантата си.

— Кой сценарий първо искаш да прочетеш?

— Нито един от двата — засмях се аз.

— Хайде де, аз ще ти ги прочета, дори ще си променям гласа за различните герои.

Точно от това се нуждаех, за да забравя за Ханк и Алберт и за всички журналисти.

— Този — посочих аз по-тънкия.

Беше романтична комедия. Ханк смяташе, че след двата последни екшъна, трябва да се снимам в секси и забавен филм, в който недвусмислено ще се вижда, че съм хетеросексуален. Снимките започваха следващия месец и екипът търсеше заместник на главния актьор в последния момент. Говореше се, че бил влязъл в клиника за зависимости. Ханк буквално ми се молеше да приема ролята. Може би един щастлив край на екрана, щеше да се отрази добре на личния ми живот.

Натали започна да чете:

— Кадърът става по-ясен. ЕКСТ — прочете тя и сбърчи чело много сладко. — Какво означава ЕКСТ?

— ЕКСТ означава екстериор, тоест сцената е навън — започнах да ѝ разяснявам правилата за четене на сценарий. Прехвърлих няколко страници от сценария и посочих: — ИНТ означава интериор, сцената е на закрито. Понякога пише ИНТ/ЕКСТ, което означава, че героят гледа отвътре навън, например през прозорец. Разбираш ли?

— Да, толкова е яко!

— За теб може би, обаче знаеш ли колко сценарии трябва да прочета, за да намеря точния, но много по-често попадам на неправилния.

— Добре, аз ще прочета този, така че продължавай с обясненията — нареди ми тя.

— Много е просто. След това имаме описание на сцената с големи букви, под него е описанието на действието и след това идва диалогът. Репликите винаги се намират под имената на героите — върнах ѝ обратно сценария. — Ето, опитай — чувствах се облекчен, че тя ще ми го прочете, а аз просто ще си лежа на слънце, ще слушам и ще си представям сцената.

Натали седна и започна:

— Екстериор. Вали сняг, ски курорт, Върмонт. Нанси Строб чакаше със затаен дъх е подножието на планината. Притеснено погледна часовника си. Мислеше, че е преценила правилно колко време ще отнеме. После погледна нагоре към планината и видя... О, боже, виж, на тики бара^[1], това е годеницата на Флип.

— Какво? Дай да видя сценария — отворих аз очи.

Тя продължаваше да държи сценария и повтори:

— Там, до тики бара — това е годеницата на Флип!

— Тики бар в ски курорт във Върмонт? Дай да прочетем другия сценарий — взех сценария от треперещите ръце на Натали. Очите ѝ вече се бяха насълзили.

— Това не е в сценария. Истина е. Те са истински. Познах я от обявлението за сватбата и от снимките в гугъл и фейсбук, където я търсех... всеки ден. Сигурно сега са на меден месец. О, боже, това е Флип! Той ни видя! Идват към нас.

Не можех да го понеса — бях я довел тук, за да избягаме от реалния свят, а сега заради мен тя трябваше да се изправи лице в лице с това, което искаше да забрави най-много. Все едно бяхме в сцена от глупава романтична комедия. Само че в нея сценаристът щеше да спаси положението с някакъв романтичен жест. *Какво би искала Нора Ефрон*^[2] да направя в този момент, помислих си аз. Прегърнах я, заведох я там, където се разбиват вълните, и я целунах страстно, както Бърт Ланкастър целува Дебора Кер в „Оттук до вечността“, докато водата ни плискаше. Не знам дали за отмъщение, или от желание, но тя отговори със същата страст и всички хора наоколо, включително Флип

и съпругата му, станаха свидетели на голямо шоу. А ние не спряхме. Добре де, аз не спях, защото ми носеше голяма наслада, а пък тя беше просто прекалено изплашена от това, което щеше да последва. Продължихме да се целуваме, докато известният и неочаквано niskият Флип Робърте и горе-долу привлекателната му съпруга не застанаха точно до нас.

— Натали? Ти ли си това?

Откъснахме се един от друг и аз ѝ помогнах да се изправи на крака.

— О, боже, Флип. Какво правиш тук? — възкликна Натали все едно беше учила актьорско майсторство.

— Бях сигурен, че си ти — каза той леко смутено.

— Тук сме на меден месец! — отговори горе-долу привлекателната съпруга.

И в този момент се случи. И двама го видяхме. Тя ме позна. Сръчка Флип няколко пъти с лакът, а после направо го ритна. През следващите минута-две Натали безуспешно се мъчеше да прикрие самодоволната усмивка от лицето си, но след това се предаде и се ухили широко, когато жената попита:

— Ти си Джеръми Мадисън, нали?

— Не и този уикенд — този уикенд съм просто приятелят на Натали Канарас, така че, моля ви, нека си остане между нас. Дойдохме тук, за да се измъкнем от папараците — отвърнах аз с най-красивата си усмивка на филмова звезда. Флип изглеждаше така все едно всеки момент ще умре.

Жена му беше хубава, но нищо особено — тялото ѝ не можеше да се сравнява с това на Натали. Нямахме начин да има същия дух като Натали или да е толкова сладка и мила — просто беше невъзможно. Въпреки че не можех да разбера какво привлекателно е виждала Натали в този човек, исках тя да е щастлива и ако това да натрие носа на Флип, щеше да я зарадва, бих направил всичко по силите си да ѝ помогна. Натали все още не беше проговорила, а съпругата на Флип не спираше да бърбори.

— Може да вечеряме заедно тези дни? — предложи тя ентусиазирано. Погледнах Нат, за да разбера какво мисли. Усмивката ѝ казваше „да“, но очите ѝ крещяха „не“. Прегърнах я.

— Съжалявам, но мислим да хапваме в стаята си. Тук сме само за малко и честно казано — искам Натали само за себе си — казах аз и я погъделичках.

Тя се засмя. Флип береше душа, а съпругата му ни гледаше завистливо — не защото бях известен актьор, помислих си аз, а защото няма нищо друго, което да накара една жена да се чувства по-добре, от мъж, който я иска само за себе си и постоянно я желае.

— Сигурно разбираш как е — обърнах се аз подигравателно към Флип.

Флип издаде някакъв неясен звук между кашлица и задавяне, като демонстративно сграбчи ръката на жена си и се сбогува с нас.

— Приятно изкарване — каза той и закрачи бързо по плажа.

— На вас също — извика Натали след тях, като едва сдържаше смеха си.

Ако можеше да заподскача на плажа, без никой да я види, мисля, че щеше да го направи. Вместо това се сгуши до мен на одеялото и положи глава на гърдите ми.

— Джеръми, ти си най-добрият актьор, когото познавам, и никога няма да забравя това, което направи току-що за мен. Никога — каза тя и ме целуна леко по устните. Както би целунала кученце.

Прекарахме следващите няколко дни най-вече в нашата къщичка и в частния ни басейн. За мен това беше добре дошло — спокойствие, без да се притеснявам, че някой ще ме познае, а успяхме да прочетем и двата сценария. Сериозно обмислях възможността да се снимам в романтичната комедия във Върмонт. Натали, от друга страна, беше жена, която обичаше да е сред хора, но просто не искаше да се засича отново с Флип. Не искаше да загуби ефекта от перфектната случайна среща. Очевидно това беше нещо, за което въобще не бях мислил: жените прекарват много време, планирайки тези случайни срещи. Кога ще се срещнат случайно с бившия. Дали ще изглеждат добре, или ще се случи, когато се прибират вкъщи от фитнеса в някой горещ летен ден. А и не трябва да е планирано, за да е наистина случайна среща. Не става да е на сватба например, където знаеш, че ще се срещнете и ще направиш всичко по силите си да изглеждаш добре. Да се срещнеш случайно с бившия си, докато се гушкаш с известен актьор, а ти самата изглеждаш перфектно в готиния си бански, беше, като да удариш джакпота на случайните срещи.

Вечер спеше почти гола, по корем, и винаги заспиваше преди мен, а аз я наблюдавах. Но не по извратен начин — не. Гледах потъмнялото ѝ тяло, спокойното ѝ лице и разпиляната коса и все едно се любувах на залеза. Не можех да спра да я гледам, докато очите ми не почнеха сами да се затварят и не заспивах. Още две нощи и отново щях да заспивам, докато гледам телевизия. А преди си мислех, че така ми е добре.

Тя хареса перфектното обслужване в хотела. Много се зарадва на малката кошница в стаята, в която можеше да си пускаш дрехите за пране и след няколко часа те се появяваха чисти и сгънати на леглото. Не приемаше нищо за даденост и беше благодарна за всичко, а аз осъзнах каква нужда съм имал от такъв човек в живота си. Беше ми толкова приятно с нея. Последната вечер поръчахме омари и шампанско. Понеже всичко беше изпрано и подредено в куфарите ни, Натали ме убеди да отидем да поплуваме голи в басейна. Знам, че се чудите как може да ме убеждава, но аз наистина не мислех, че ще се справя. Бях се примирил, че връзката ни ще изцяло платонична и бях свикнал да съм много внимателен с Натали. Не бях сигурен, че ще мога да си наложа да не я целуна, ако бяхме заедно във водата голи. Но тя много настояваше и аз не можах да ѝ откажа.

И бях прав. Не се справих. Третия път, когато тя мина покрай мен в басейна и се изправи от водата като Афродита от морето, аз я придърпах към себе си и я целунах. Целувахме се няколко минути и честно — не си спомням да съм желал някоя жена по-силно или да съм чакал толкова дълго време през целия си живот. И се пречупих.

— Искаш ли да влезем вътре? — тихо я попитах аз.

— Не мисля, че е редно — отговори тя високо.

— Защо? — попитах я леко раздражено.

— Защо ли? — отговори тя още по-раздражено. Желанието ми започна да се изпарява. Не разбирах какъв е проблемът, но вече имах чувството, че си играе с мен.

— Да, защо? Защо се държиш като луда заради някакъв глупак, който робува на измислени правила и иска трофейна съпруга, а мен въобще не ме поглеждаш?

Казах го. Не помня да съм се чувствал толкова уязвим през целия си живот. Тя се замисли за момент. Осъзнах, че съм напълно гол и в

този момент и тя осъзна същото, защото скръсти ръце пред гърдите си и каза:

— Джеръми, наскоро ми разбиха сърцето и въобще не ми хареса. Всъщност беше отвратително и не искам да изпитвам същото отново, поне не толкова...

— Натали, луд съм по теб, луд. Постоянно си мисля за теб и искам да сме заедно през цялото време. Аз няма да те нараня — прекъснах я.

— Сега говориш така, Джеръми, и съм сигурна, че го мислиш, но дълбоко в себе си ти харесваш мъже и знам, че всичко се дължи на романтичната лунна светлина и на това, че сме голи. И с цялото това преструване, че сме двойка, ти за известно време ще си привлечен от мен, но най-накрая ще поискаш онова, което е нормално за теб.

— Чакай малко! — изкрещях аз. — За какво, по дяволите, говориш? Аз не съм гей.

Лицето ѝ посивя. Тя се отдалечи от мен и изтича да се покрие с хавлия. Аз изтичах след нея. Бях ядосан, докато не видях нейното изражение, и разбрах, че тя е още по-разярена. Крачеше из стаята и прибираше останалите си принадлежности, които още не беше сложила в куфара. Най-накрая спря.

— Как можа? — попита ме тя.

— Какво имаш предвид? — отвърнах аз.

— Как можа да ме лъжеш така? И толкова дълго време. Спа в леглото ми... и ме доведе тук и дели с мен една стая. Разхождах се гола пред теб!

— Съжалявам... Просто мислех, че си по-разкрепостена, това е едно от нещата, които харесах в теб!

— Така ли? — процеди тя. — Ами, не, не съм. Не съм по-разкрепостена. Аз съм пуритан. По-разкрепостена съм само пред приятелки. Телма и Луиз, помниш ли?

— Никога не съм ти казвал, че съм обратен! — казах аз по-високо от необходимото, защото губех търпение.

— Никога не ми каза, че не си гей! — изкрещя ми тя на свой ред, вече напълно загубила търпение.

Продължи да ми крещи, без да ми даде шанс да се защитя. Мислех си, че все пак всичко ще се оправи, но тя беше най-упоритият човек, когото някога съм срещал. Най-накрая тя отиде да спи в

огромната вана — не, не се шегувам — с чаршафите, одеялата и почти всички възглавници. На следващия ден не знаех какво да ѝ кажа, а тя явно вече ми беше казала всичко, което имаше да ми каже, така че пътувахме в самолета в пълно мълчание. С изключение на едно изречение на сбогуване:

— Сбогом, Джеръми. Повече ми харесваше, когато беше гей.

Взе си сама такси от летището. В лимузината към къщи аз се успокоявах, че въпреки че сега не ме харесваше нито като мъж, нито по какъвто и да е друг начин, поне преди не проявяваше интерес към мен като мъж, защото си е мислела, че съм гей.

[1] Тики бар — бар в опростен полинезийски стил, в който се сервират екзотични коктейли, най-вече с ром, като например „Май Тай“ и „Зомби“. — Б.пр. ↑

[2] Нора Ефрон (1941–2012) — сценаристка на известните американски романтични комедии „Когато Хари срещна Сали“ (1989 г.), „Безсъници в Сиатъл“ (1993 г.) и „Имате поща“ (1998 г.). — Б.пр. ↑

18

СЛЕДОБЕДНА ЛЮБОВ

ОТ ФЕЛИША

Каза ми, че трябва да отида там, за да взема някакви документи за клиент. През целия път тайно се надявах, че е запомнил, че „Карлайл“ е в списъка ми. Казах го, разбира се, като си представях, че слушаме Сътън Фостър в „Кафе Карлайл“^[1], а не че се любим в апартамент в хотела. Може би трябваше да съставя нов списък!

Отидох на рецепцията, както ми беше казал Артър, и попитах за г-н Уинтърс. Рецепционистът ми каза, че имало бележка за мен. Взех я и се отдалечих, за да я прочета. На нея беше написано само „апартамент 402“ с почерк, който познавах много добре, и с нарисувана сърчице в единия край на бележката. Това беше нещо ново за мен. Натиснах няколко пъти бутона за четвъртия етаж, но това не накара асансьора да се движи по-бързо.

Секунди след като влязох в стаята, вече бях гола под пухкав юрган. Артър ме целуна и слезе надолу. Напоследък постоянно дават тази сцена във филмите и в сериалите — как мъж прави орална любов на жена, а тя се отдава страстно на удоволствието. Сигурно има общо с възхода на феминисткото движение. Благодарих наум на младите феминистки за това, че се чувствам не толкова неудобно, но все пак се напрегнах. Не можех напълно да се отдам на усещането. Просто никога не се чувствах достатъчно удобно с някого, че да го оставя да прави това, а няколкото пъти, когато мъже са се опитвали все пак да го направят с мен, аз казвах едно: „Не, благодаря“. *Не, благодаря* — все едно отказвах да ми сложат масло на пуканките. Артър сигурно усети, че нещо не е наред, защото се върна нагоре, погледна ме в очите и ме целуна по устните.

— Какво има? — попита и отново леко ме целуна.

— Нищо — отвърнах аз, но и сама можеш да чуя притеснението в гласа си. Той също го чу.

— Хайде де, това съм аз — усмихна се той и се вгледа в очите ми, преди отново да поеме надолу, и този път се изгубих в усещането.

Час по-късно, докато го гледах как спи, осъзнах, че трябва да напусна работа. Това се превръщаше в нещо сериозно, поне за мен. Той все още не беше скъсал официално с Шери, но беше обещал, че ще го направи. В този момент отвори очи.

— Артър — казах аз много сериозно, — утре следобед имам среща с един мъж за работа.

— Леле, два дни подред — засмя се той.

— Не се шегувам, Артър. Не бива да работя повече за теб — въздъхнах аз. — Съдружниците трябва да спазват правилата.

Той се натъжи.

— Ако не работиш за мен, няма как да те виждам всеки ден. Не мисля, че ще го преживея.

Сега беше мой ред да се засмея.

— Та ти дори все още не си скъсал с Шери. Вчера ти се обади три пъти.

— Знам. Обажда ми се толкова често, защото не сме се виждали — въздъхна той тежко. — Просто се опитвам да го направя в подходящия момент. Не е от най-силните жени. Страх ме е, че ще я нараня.

Аз го погледнах и завъртях очи.

— Права си. Ще го направя следващата седмица. Виж се с човека за работата и следващата седмица вече няма да ни се налага да се крием.

Никога не съм била толкова щастлива — не съм изпитвала нещо, което беше едновременно толкова ново и толкова първично като усещане.

— Ще ми липсва това криене, никога преди това не съм се крил и трябва да призная, че е много забавно.

— Забавно е — засмях се аз — и съм сигурна, че няма да си намеря работа веднага.

— Така е — той погледна под одеялото и добави: — Сигурен съм, че всичко зависи от това дали ще ти дам препоръки.

И започнахме играта отначало.

[1] Известен джаз клуб, който се намира в хотел „Карлайл“. —
Б.пр. ↑

19

ПРЕМИЕРАТА

ОТ НАЛОЖНИЦАТА ОТ МЪЖКИ ПОЛ НА ПРИМАДОНАТА

ВЪЗРАСТ: НА ГОДИНИТЕ НА ПРИМАДОНАТА

(АКО ВИ КАЖА, ЩЕ СЕ НАЛОЖИ ДА ВИ УБИЯ)

Знаех наизуст всяка реплика. Всяко сценично решение и описание. Бях репетирал с Джордана и бях играл всяка роля, освен нейната, разбира се. Трябваше да се сдържам, за да не мърдам устни.

Първо действие

Завесата се вдига, Дафни Борьогар е в леглото. Неделя сутрин, около 11,00 ч. Горещ летен ден в Джорджия. Лусинда, прислужницата, влиза с поднос със студен чай и бисквити. Остава подноса и дърпа пердетата. Дафни все още е с маската за спане на очите, размърдва се в леглото и се протяга към другата половина, където трябва да е съпругът ѝ. Там е празно.

Дафни: Виждам, че Реджи е станал рано.

Лусинда: 11,00 ч. е госпожо Борьогар.

Дафни: Лусинда, момичетата се нуждаят от сън, за да бъдат красиви.

Лусинда оправя пердетата в двата края на прозорците.

Лусинда: Вероятно можете да поспите още няколко часа.

Дафни: Какво каза, Лусинда?

Лусинда: Имам предвид, че господин Борьогар излезе преди часове да язди и още не се е върнал.

Дафни: Ще ходим у семейство Уитман на парти с коктейли тази вечер. Искам да облека малката черна рокля, която си купих миналата седмица в Атланта. Казват, че Джаки Кенеди има същата. Извади диамантите и перлите ми, ще започна да се оправям в 17,00 ч. Ох, кои

обувки да избира? По-добре нека всичко е готово в 16,30. Имам да вземам доста решения.

Лусинда: Както кажете, госпожо Борьогар.

Дафни: За десети път ти казвам, Лусинда, няма нужда да ме наричаш госпожо Борьогар.

Лусинда: Извинете, госпожо.

Дафни: Така е много по-добре. Утре ще обядвам в града. Моля те през това време да избършеш праха от колекцията ми от снежни кълба. И гледай да го свършиш, докато Роуз спи. Не искам да ги докосва.

Лусинда: Знам това, госпожо Борьогар.

Дафни: За бога, моля те, наричай ме само госпожо.

В този момент спрях да рецитирам репликите наум. Разсеях се от мъжа, който седеше до мен. Беше извадил малък бележник, а вътре беше написал няколко думи. Проточих врат, за да видя какво е написал.

Голяма лъжица за нейната уста.

Голяма лъжица за нейната уста. О, боже. Дали пък нямаше предвид прислужницата? *О, моля ти се, боже, дано да има предвид прислужницата.* Може пък да беше от „Нюздей“. Щяхме да оцелеем след лоша рецензия в „Нюздей“. Само да не беше от „Таймс“. Господи, Иисусе Христе, след само седем реплики той вече смяташе, че това е голяма лъжица за нейната уста. А все още не беше забравила да говори с южняшкия си акцент. Това се случва някъде около второ действие.

В този момент съпругът на Дафни вече беше влязъл в спалнята. Очевидно беше, че я презираше. Както беше очевидно, че и критикът я презираше. Той написа една дума, която най-малко очаквах да видя:

Амбициозна

Може би смятате, че това е дума, която описва черта от характера. Но аз знаех, че не е така. Представих си рецензията му:

Госпожица Уинстън можеше да избере не толкова амбициозна роля за дебюта си на Бродуей. Роля, в която нямаше да се налага произношението ѝ да ходи по-далеч от родния ѝ Лос Анджелис, не по-далеч от, да речем — Пасадена.

На сцената: Реджи Борьогар взе най-ценното снежно кълбо на Дафни — антична репродукция на Ниагарския водопад, и го хвърли на земята.

Дафни изпищя.

Дафни: Не и Ниагарския водопад. Знаеш, че беше на мама!

Реджиналд: Е, сега не принадлежи на никого. И ако не престанеш да ми се бъркаш в работата, и ти няма да принадлежиш на никого.

Реджиналд излезе. Дафни се хвърли на леглото и започна да плаче.

Завесата се спусна за края на първо действие.

Критикът и неговият приятел се отправиха към бара веднага щом включиха светлините за антракта. Аз седнах до тях, поръчах си картини и написах в гугъл „снимки на театралните критици на Ню Йорк Таймс“. Почти се задавих с маслинката, защото от телефона ме гледаше снимката на критика. Човекът, който седеше до мен, беше не кой да е, а Брад Бентли, главният театрален критик на „Ню Йорк Таймс“. Това беше пълен кошмар.

— Прекалено е стара за тази роля, ама наистина е стара. Мъжът, който играе Реджиналд, може да ѝ е син — каза приятелят на критика.

Критикът се съгласи и си поръча двоен скок. Може би щеше да заспи по време на второ действие. Какво щях да правя? Едно лошо ревю в „Ню Йорк Таймс“ щеше да я съсипе. Прекалено стара за ролята? Не можех да си представя ужасите и ботоксът, които щяха да последват подобно изказване.

— Ти поне можеш да си тръгнеш, но аз трябва да остана за второто действие! — каза той на приятеля си.

Приятелят му не го послуша, но аз — да.

Излязох от театъра на бегот, все едно се беше подпалил, и магнах на едно такси. Може би се чудите какво виждам в тази нарцислична примадона, освен безплатен обяд, но аз я обичам. Наистина я обичам. Има нещо под тази лудост, под егото, което ме привлича. И аз съм нейният човек. И всъщност по-добре ми е да съм с нея, отколкото без нея — аз съм безработен актьор, който не е играл в нищо след „Титаник“. И дори тогава героят ми се казваше *Първият, който се дави*. Днес обаче нямаше да се удавя. Днес щях да скоча от

кораба и щях да взема моята скъпа, егоцентрична, главна актриса със себе си.

Погрижих се за всичко, докато пътувах с таксито до хотела, където бяхме отседнали. Второто действие беше само 50 минути, така че трябваше да свърша много неща бързо. Тричасовата разлика между Ню Йорк и Лос Анджелис ми помогна. Обадих се на асистентката на Джордана в Ел Ей и я помолих да ни купи билети първа класа до Париж за полета в полунощ и да резервира апартамент в луксозния хотел „Плаза Атене“. В три през нощта, когато излизаха рецензиите, ние щяхме да сме някъде над Атлантическия океан без интернет връзка. Благодаря на бога и на агента й, че тя така и не подписа договора. Изтичах до апартаментата ни в хотела, хвърлих половината й гардероб и някакви неща от първа необходимост в черния ми куфар, взех паспортите ни и се върнах на мястото си в театъра преди края на пиесата.

В мое отсъствие те се бяха върнали от вечерното парти у семейство Уитман, където Дафни обвинява съпруга си, че е опипвал прислужницата на семейство Уитман в килера. За отмъщение той пък чупи всичките й снежни кълба. Това я докарва до истинска лудост и пиесата свърши със сцена, в която Джордана е облечена в бяла риза с дълги ръкави и я отвеждат в лудница. Завесите се спуснаха. Хората заръкопляскаха, мисля най-вече защото пиесата беше свършила, а аз забързах към кулисите по време на аплодисментите, за да я изчакам в съблекалнята й. Вече бях оставил чантата в нейната гримьорна. Тя се появи, преливайки от щастие и надежди. Всъщност това не беше надежда. Беше повече от сигурна, че се е справила блестящо.

— Нали се справих страхотно, миличък! Кажи ми!

Последното със сигурност беше казано с удивителна накрая, а не с въпросителна. Вече се беше съблякла по бельо и посягаше към *Малката черна рокля*, с която щеше да е облечена на партито по случай премиерата. Нямахше търпение да чуе всичките хвалебствени думи, с които, беше убедена, че ще я обсипят. Казах й всичко много внимателно. Бях сигурен, че няма да я заболи толкова много, ако аз й го кажа. Аз съм нейният човек — това е моята работа.

— Мисля, че игра блестящо, скъпа, наистина, но седях до Брад Бентли, нали се сещаш, критика на „Ню Йорк Таймс“...

Тя ме прекъсна — щастиято се беше превърнало в раздражение:

— Разбира се, че знам кой е Брад Бентли. Не съм вчерашна!

— Ами, той изглежда е забелязал това. Убеден съм, че ще напише, че си твърде стара за тази роля и че пиесата е голяма лъжица за твоята уста. Съжалявам.

Тя седна и си пое дъх. Тя можеше да се държи много трезво, когато ставаше дума за овладяване на щетите върху собственото ѝ реноме.

— Статиите ще излязат в три часа през нощта, нали така?

Кимнах.

— Успя ли да разбереш още нещо?

— Написа думата „амбициозна“ — тихо казах аз.

Лицето ѝ се сбръчка. Знаеше много добре, че тази дума беше фатална.

— Трябва да избягаме колкото се може по-скоро, колкото се може по-далеч оттук, когато статиите излязат! — изстена тя.

— Какво ще кажеш за Париж?

Взех куфара, който бях оставил в съблекалнята и ѝ казах, че съм уредил всичко. Тя съблече *Малката черна рокля*, сложи я в багажа и навлече дрехите за прикритие, които ѝ бях донесъл — анцуг на *Juicy Couture* и тъмнокестенява перука. Измъкнахме се през главния вход, защото всички чакаха на страничния вход за актьорите, и се качихме в колата, която ни чакаше.

— Шоуто трябва да продължи без мен! — заяви тя величествено.

— Към летище „Джей Еф Кей“, моля — казах аз на шофьора. Възхищавах се на духа ѝ.

20

АНЦУГЪТ НА JUICY COUTURE СРЕЩУ БУРКАТА

ОТ МЕДИНА КАРИМ

ВЪЗРАСТ: 16 ГОДИНИ

Бях свикнала с погледите, но сестра ми никога не можа да свикне с тях. Въпреки че беше две години по-голяма от мен — мислех си, че това са две години повече време, за да свикнеш. Тя се оплакваше през целия ни престой в Ню Йорк заради погледите. Дори и сега, когато някаква жена, която очевидно беше с перука, и в кафяво-червеникав анцуг на *Juicy Couture*, ни зяпаше, сестра ми забеляза това и се заоплакваше.

Може да се изненадате, че съм чувала за *Juicy Couture*, но аз знам всичко за съвременната мода, както и за отминалата. Вероятно смятате това за странно, защото нося бурка, от която се виждат само очите ми. Така са облечени и сестра ми, и майка ми. Но сестра ми чете всички френски модни списания, където живеем... в Париж. Тя си мечтае и живее в един измислен свят, където хората я зяпат, защото е облечена в красиви тоалети на *Chanel* или пък на *Dolce & Gabbana*, а не защото е забулена от главата до петите в религията си. Очите ѝ често се насълзават, заради реакциите на непознатите. Аз мисля, че сълзите ѝ се дължат на разочарованието ѝ, че не е западноевропейка или още по-смешното, че не е модел от страниците на някое от модните списания. Когато тя приключи с някое списание, аз също го прехвърлям, но не живея в приказка и се гордея, че нося бурка. Надявам се, че сестра ми ще потърси утеха в Аллах и ще се откаже от тези мисли.

Изведнъж сестра ми Ширин също забеляза жената в анцуга на *Juicy Couture*. Зачудих се защо ѝ отне толкова време да я забележи.

— Виж, ето там, онази жена в грозния анцуг ни зяпа. Ние също трябва да я зяпнем — как може да се облече в този отвратителен анцуг! Може да носи всичко, което си поиска, а виж какво е избрала?

Стана още по-лошо, когато жената започна да шепне нещо на по-младия мъж до нея и ни посочи. Точно така, сръчка го и после посочи жените мюсюлманки, които се покриват от глава до пети в Западния свят, все едно сме животни в цирк.

— Какво мислиш, че му казва? — попита ме Ширийн за пореден път.

— Тук е горещо, може би казва: „Виж тези момичета с красивите очи, сигурно им е много горещо“ — опитах се да смекча нещата както винаги.

— Наистина ми е горещо — отговори Ширийн още по-раздразнено, когато го осъзна. И двете погледнахме по-малкия ни брат, който беше облечен с тениска на „Ню Йорк Янкис“. Това още повече я вбеси — той с тениска, а ние забулени в религията си. Тя не чувстваше връзката, която аз чувствах, която и майка ми и нейната майка преди това чувстваха с нашата родна Саудитска Арабия. Майка ми осъзнаваше това до известна степен. Миналата година тя дори купи на Ширийн една много красива абая от креп с черно кадифе по краищата на ръкавите. Ширийн ми каза, че кадифето още повече я разстроило, защото било като напомняне за това, което не може да има.

— Далия въобще не беше права за Ню Йорк — прекъсна тя мислите ми, за да се оплаче отново.

Далия е братовчедка ни, която прекара миналото лято в Ню Йорк. Само повтаряше колко по-различен от Париж бил Ню Йорк в това отношение. Как може да се разхождаш с камила по улиците на Ню Йорк и никой нямало да те зяпа. Беше права, че в Ню Йорк съжителстват в разбирателство какви ли не култури. Мисля, че като цяло Америка е по-добре в това отношение от Европа. В държавите в Европа може и да живеят хора от различни националности, но те никога не се сближават. Може и да отидеш да живееш в Германия, но никога няма да станеш германец. Същото важи и за Франция, а аз живея тук от двегодишна. В Америка всеки може да стане истински американец. Това, за което грешеше Далия, бяха погледите. В Ню Йорк има хора, които изглежда бяха доволни да си прекарат целия ден, седнали на някоя пейка и да зяпат другите. Дори имат израз за това —

„да наблюдаваш хора“. Като да наблюдаваш птици, но без бинокъл. И все пак това не ме притесняваше.

Ширийн реши да накаже с очи зяпачката в *Juicy Couture*. Беше ѝ писнало. Тя отиде до *Juicy* и нейния очевидно по-млад приятел и ги зяпна продължително и открито. И това всъщност проработи. Преместиха се в един ъгъл, седнаха и се скриха зад едни списания, докато не дойде време за полета. Толкова се смяхме, че привлякохме вниманието на баща ни, което не беше добре. Извикаха ни да се качваме на самолета точно навреме.

След като се качихме, Ширийн отново се натъжи. Нямаше нужда да я питам защо, знаех какво я притеснява. Щеше да се омъжи след две седмици и пътуването до Ню Йорк, което тя си мислеше, че ще задоволи желанието ѝ за приключения, не ѝ донесе нищо. Баща ни рядко ни изпускаше от поглед и беше глупаво от нейна страна да си въобразява, че в Ню Йорк ще е различно. След две седмици щеше да се омъжи за човек, когото бегло познаваше и когото не обичаше. Знаех, че си мечтае за неща, за които дори не съм си и помисляла. Мечтаеше да се облича с дрехи от страниците на модните списания и така да привлече някой мъж. Въпреки че тези мечти противоречаха на причината да носим бурка, защото бурката защитава жените от похотливите погледи на мъжете. А Ширийн така жадуваше за точно тези похотливи мъжки погледи. Мечтаеше да целуне мъж — не съпруга си, просто някой мъж. Грях е да целунеш каквото и да било с похот, дори и камък, какво пък остава за мъж. Не ѝ завиждах за тези мечти. Те ѝ носеха само недоволство от живота.

НЕБЛАГОРАЗУМИЕ В ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ „ОСТРИЯ“

ОТ АНДИ РАНД, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Бяха минали седмици след срещата ми с Джон Уестмънт, но аз още мислех за това, сякаш беше вчера. Тогава почти през целия път към къщи подскачах. Добре де, не подскачах, но определено стъпвах по-леко. Нямах търпение да говоря с Керълайн и да усетя облекчението ѝ, когато ѝ съобщя добрите новини. Замислих се какво щях да ѝ кажа. „Той не те мами, Керълайн! Ударила си джакпота!“ Звучи непрофесионално, помислих си. За мен е голяма рядкост някой случай да завърши с такъв щастлив край. Всъщност е ставало точно два пъти за трите години, през които съм в този бизнес. Когато човек смята, че половинката му изневерява, повечето пъти е прав. Не говоря за обикновената параноя, която почти всеки изпитва понякога, когато е женен, а за такава, че да потърсиш професионална помощ от детективска агенция. Този случай ми върна вярата в светостта на брака — или поне през 30-те минути, които ми отне да доподскачам до къщи.

Обадих се на мобилния телефон на Керълайн и ѝ оставих съобщение да ме потърси. След няколко минути ми се обади, като шепнеше.

— Защо шепнеш? — попитах аз. Все още бях леко замаяна от откритието си.

— Защото се крия в един гардероб. Джон е тук.

— Пред гардероба?

Той ми каза, че ще се срещнат в 19,00 часа пред ресторант „Льо Сирк“. Все едно ме поляха със студена вода. Дали беше възможно да ме е излъгал? О, боже, обзалагам се, че подаръкът дори не е бил за Керълайн. Прилоша ми.

— Да — отвърна тя, — трябваше да прекарам целия следобед с него! Надявам се да имаш вече достатъчно доказателства, за да отменя плановете ни за вечеря с един грандиозен скандал!

— Прекарала си целия следобед със съпруга си Джон Уестмънт?
— попитах аз озадачено.

— Да, и всяка минута с него ме кара да се чувствам все по-зле и по-зле. Не мога повече да издържам. Моля те, кажи ми, че си открила нещо?

— Открих, че ме лъжеш, само че не мога да разбера защо.

— За какво говориш? За какво те лъжа?

— Трудно е да разбереш за какво говоря, нали? Веднъж като започнеш, няма спирка. Ти ми кажи, припомни си всичко, за което си ме лъгала и опитай отново. Да видим дали отново ще ти мине номерът.

Тя мълчеше, а аз все повече се ядосвах.

— Аз прекарах целия следобед с твоя съпруг — наруших тишината аз. — В „Блумингдейлс“ — избрахме подарък за теб за годишнината. Да започнем с това, какво ще кажеш? Защо ме лъжеш?

Тя се засмя. *Засмя се.* Все едно отговорът ѝ щеше да развесели и мен.

— Добре, хвана ме. Трябваше да съм откровена с теб още от самото начало, но не бях сигурна дали ще го направиш. Аз съм тази, която изневерява, не Джон.

Не можех да изразя с думи колко предадена се почувствах. Подутите ѝ от плач очи и невероятните лъжи са били просто част от плана ѝ да ме накара да се заема със случая. А това, че Джон беше добър човек въобще не ми помагаше. Бях бясна. Никой, освен Дерек не ме е лъгал така — толкова нахално и в лицето ми. Керълайн успя да засегне оголен нерв. Тя продължаваше да говори:

— Всичко това започва да става доста изморително и очевидно не действа. Ще трябва да намерим друг начин. Знаех си, че вероятността Джон да е чист е много голяма — той е самият светец покровител на съпрузите. Надявах се да направи нещо поне малко от малко подозрително, но той е прекалено скучен дори и за това. Но аз имам резервен план — засмя се тя.

Продължи да ми говори за плана си, а аз я слушах, без да кажа нищо — умът ми не го побираше. Трябваше просто да кажа: „Планът ти не ме интересува, ах, ти, лъжлива жено, и да знаеш, вече не си ми

клиент!“. Но изчаках, отчасти от любопитство, отчасти, защото все още не можех да осъзная какво става.

Планът ѝ беше доста сложен. Трябваше да си насроча още един час при масажистката и когато остана сама, за да се съблека, да подхвърля доказателства, включително гола снимка на Джон. Тя пък щяла да отиде малко по-късно същия ден при масажистката, за да се разправа с нея, и щяла да „открие“ доказателствата. Казах ѝ, че това никога няма да проработи, че не подхвърлям доказателства и накрая отказах повече да работя за нея и вече не беше мой клиент. Всъщност планът можеше и да свърши работа, но очевидно беше незаконен и неморален и аз по никакъв начин не исках да съм част от него. Прекарах остатъка от нощта, потънала в тъга над чаша каберне. Мислех си за горкия Джон — представях си как подарява на жена си елегантната черна копринена чантичка и розовата картичка с нарисуваното на нея сърце.

Седмици по-късно все още мислех за него. Беше един от онези дни, в които всяка песен, която чуеш, те разплаква. Беше един от уикендите, в които децата не бяха с мен, и въпреки че това може би звучи забавно и освобождаващо, понякога го намирах за тъжно, самотно и депресиращо. Само ако кучето ми Франи, единственото същество, което ме обичаше безпрекословно, беше с мен сега, нямаше да се чувствам толкова самотно и щях да имам причина да изляза от къщи. Но Франи също беше включена в посещенията на децата при баща им. „Така е по-добре за момичетата“, каза той. Изведнъж вече го беше грижа за децата. Какъв лицемер!

Това е Манхатън и всеки ден има хиляди неща, които можеш да правиш, но тогава седях в офиса си и се чувствах потисната. Реших да проверя какво прави Джон Уестмънт. Искаше ми се да можех да кажа, че това е първият път, в който го проверявах, но щях да излъжа. Първия път го проверих, защото исках да видя дали Керълайн е махнала проследяващото устройство от телефона му, но тя не си беше направила този труд. После се зачудих какво ли правеше той. Поведението ми беше странно, признавам си, но напоследък бях доста отегчена. Той се движеше по Медисън Авеню. Внезапно осъзнах, че това, което правя, си е чисто следене, затова затворих програмата и се заклех никога повече да не го следя. Дори не спрях дотук. Керълайн беше направила така, че да получавам всички входящи имейли на

Джон. Понеже явно нямаше намерение да деактивира и тази програма, реших да направя така, че всичките му мейли от сега нататък да отиват директно в кошчето със спам. Далеч от очите, далеч от мислите.

Докато се занимавах с това, видях, че Джон получи нов имейл от магазина на „Ейпъл“ в Гранд Сентръл. Прочетох го. Не трябваше да го чета, но реших, че сигурно не е нещо лично, щом е от магазина на „Ейпъл“. Имейлът гласеше: „Имате запазено място за консултация с наш служител и скоро ще сме готови да ви обслужим. Ще ви изпратим напомняне, когато дойде вашия ред.“

Реших, че сигурно отива към магазина в Гранд Сентръл Стейшън. Сигурно щеше да се забави там много време. Трябваше и аз да отида днес дотам. Беше перфектната работа, която можех да свърша в ден, в който не бях планирала нищо. Имахме само едно зарядно за лаптоп вкъщи и всички се карахме за него. Могат да измислят устройства, които тежат по-малко от килограм, и на тях да качиш всичките си снимки, филми и какво ли още не, но не можеха да направят зарядни, които да издържат толкова време, колкото самите компютри. Облякох си палтото и излязох навън толкова бързо, че да нямам време да се замисля колко неуместно беше поведението ми.

Не можах да не се разсмея, докато минавах с таксито покрай магазина на „Ейпъл“ на 59-та улица — цели седемнайсет преки и три Авенюта по-близо до къщи от другия магазин на „Ейпъл“, където беше Джон. Бях развълнувана, че ще го видя, а шпионският елемент правеше ситуацията още по-забавна — поне за момента. Обещах си, че ако е там, няма да отида при него. Щях да го оставя той да ме намери. Все едно тази сделка с мен самата превръщаше срещата в съвсем случайна, а не в пълна манипулация, каквато наистина си беше.

Проверих мейла си — тоест неговия имейл — отново. Имаше още едно писмо: „Ще сме готови да ви приемем след малко. Моля, елате в магазина на «Ейпъл».“

Беше прекалено лесно. Често се чудех как са работили хората с моята професия преди бума на модерните технологии. Например детективите, които са вдъхновили историите за измислените герои като Шерлок Холмс и Филип Марлоу. Светът е бил напълно различен. Дъщерите ми се бяха запалили по Нанси Дрю напоследък. Обичам да си мисля, че това има нещо общо с професията на майка им. Купих им пълното издание с твърди корици с всички романи за Нанси Дрю.

Започнах да си измислям заглавия за романи за съвременната Нанси Дрю: „Тайният веб портал“ или пък „Тайнствената фейсбук група“. Таксито ми спря до тротоара при гарата.

Както винаги, когато влизах в голямото хале на Гранд Сентръл, се изпълних с благоговение пред красотата му. Никога не съм ходила на работа с влак, но ако го ползвах, не си представях, че ще се оплаквам, ако минавах през това място. Има нещо много романтично в това да пътуваш с влак, а като се добави величието и историята на Гранд Сентръл Стейшън, гарата се превръща в омагьосващо място: съзвездията, които покриваха тавана, безбройните пъти, когато посетители и нийоркчани са казвали: „Чакай ме под часовника на гарата“, величието на мраморните колони и арки. Можех да се любувам на гарата часове наред, но трябваше да продължа — имах мисия. Отправих се към магазина, когато Джон получи още един имейл от „Ейпъл“: „Благодаря ви, че изчакахте. Готови сме да ви приемем. Моля, обърнете се към нашите специалисти.“ Влязох в тесния магазин точно когато Джон Уестмънт беше насочен към масата на специалистите, където трябваше да изчака. Реших да застана в ползрението му, но да не отида при него първа. Огледах зарядните и избрах две, като се правех, че съм изцяло погълната от това. Приблжих се към един техник, който внимателно съобщаваше лоши новини за компютъра на някаква жена, която сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Мисля, че и двамата се зарадваха на прекъсването.

— Извинете, може ли да ми кажете кое от двете зарядни е за *MacbookAirl* Моят е 13 инча — казах аз и нарочно не добавих коя година е, ако случайно ми потрѣбва повече време, за да ме разпознае Джон.

— Коя година? — попита техникът, както и предполагах.

— 2014 — отговорих аз, а той посочи кутията в дясната ми ръка.

— Не ви ли познавам? — попита Джон, докосвайки лявата ми ръка. Погледнах го, като се надявах изражението ми да е достатъчно учудено.

— Вие сте жената от „Блумингдейлс“, нали така? — Той сведе поглед към обувките си, за да прикрие червенината, избила по бузите му. — Така и не разбрах името ви.

— Не ви го казах. Казвам се Анди — усмихнах се, за да облекча смущението му.

— Просто Анди?

— Точно така — казах аз сдържано.

— Добре тогава — отвърна той и ми подаде ръка. — Аз пък съм просто Джон.

Здрависахме се и все едно през тялото ми премина ток, но това нямаше нищо общо със зарядните, които държах.

— Съпругата ви хареса ли чантичката?

— Мисля, че я смени, или поне каза, че ще го направи — и добави любезно, като премина на „ти“: — Аз мисля обаче, че изборът ти беше много добър, благодаря ти.

Усмихнах се и почувствах леко съжаление. Сега, след като го срещнах, осъзнах, че беше много лоша идея. Последното нещо, от което се нуждаеше този мъж, беше още една жена, която да го лъже. *Ще кажа колко се радвам, че съм го видяла, и ще си тръгна*, помислих си аз. Цялото това нещо нямаше да свърши добре.

— Колко време ще чакаш? — попита той.

— О, тук съм само за едно ново зарядно — отвърнах аз.

— Това е добре — усмихна се той, — моят компютър така се е бѝгнал, че сигурно ще почакам доста.

— Няма ли просто да го оставиш и да се върнеш, когато е готов? — попитах аз, като се надявах едновременно да каже и „да“, и „не“.

— Всъщност ще направя обиколка на Гранд Сентръл — винаги съм искал да го направя.

Лицето ми се озари. Винаги съм искала да обиколя Гранд Сентръл, но никой никога не искаше да дойде с мен. Постоянно канех Дерек да отидем, но той смяташе, че това е тъпо и само за туристи. А през последните няколко години нямаше дори кого да поканя. Тази обиколка определено трябваше да се направи с компания.

— И аз винаги съм искала да разгледам гарата — казах бързо.

Техникът на Джон пристигна точно навреме, представи се и зададе стандартния въпрос:

— Какъв е проблемът?

Това беше шансът ми да се измъкна — просто трябваше да оставя този мъж на мира. Озаптах ентузиазма си и добавих с спокоен тон:

— Успех, беше ми приятно да се срещнем отново.

Обърнах се да си ходя, а той ме спря с леко хващане за ръката.

— Чакай, моля те!

И се обърна към техника:

— Тъчпадът се развали отново — миналия път го оправяхте три часа.

После подаде компютъра на техника, който го погледна, натисна няколко бутона, помоли Джон да въведе паролата си и *voila*.

— Върнете се в 16,00 ч. и ще е като нов или почти като нов.

— Страхотно, благодаря ви! — Джон стана и ме погледна.

— Ела с мен, трябва да дойдеш — каза той мило.

Много ми се иска, помислих си аз, докато отклонявах поканата му.

— Хайде, де. Започва след един час. Преди това може да обядваме в „Ойстър Бар“. Моля те, кажи „да“.

Отдавна искам да отида в ресторанта за морски деликатеси. Можех да си тръгна, да се кача на метрото и да прекарам целия следобед в лежане на дивана със скъпите ми приятели Дон и Бети Дрейпър^[1]. За щастие, разводът ми съвпадна с феномена на прекалено дългото гледане на телевизия. Сега имах извинение да мързелувам по цял ден пред телевизора — развивах културните си познания.

Или пък можех просто да приема поканата. Винаги казвам „да“, когато мъжът от близкото кафене ме пита дали искам мляко в кафето си. Спрях да правя по цяла кана вкъщи след развода, защото си беше чисто разхищение. И сега можех да кажа „да“.

— Да — съгласих се аз.

— Супер — отговори той и добави: — Винаги съпругата ми е тази, която си намира нови приятели.

Нямаш и представа колко си прав, помислих си аз.

„Ойстър Бар“ в Гранд Сентръл Стейшън е като излязъл от друга епоха. Почти очаквах Дон Дрейпър да седне до нас и да поиска огънче за цигарата си „Лъки Страйк“. Покрай стените имаше барплотове, а в средата бяха наредени маси в стил артдеко. Седнахме на единствените свободни места на плота пред откритата кухня. Гледахме как старите готвачи приготвяха храната, и хората, които се спираха, за да си вземат храна за навън. И двамата си поръчахме супа от миди „Манхатън“ и си поделихме една голяма чиния със стриди. Явно наистина действаша

като афродизиак, защото той ми разказа с подробности за голямата любов, която изпитва към жена си. Добави също така, че напоследък усещал, че нещо не е наред, и когато го каза, почувствах как нещо ме бодна в сърцето. Горкият Джон. Осъзна, че ми е споделил прекалено много и че това е странно.

— Извинявай — каза той. — Има нещо облекчаващо в това да си излееш мъката пред някой непознат — преминаваш през невероятен катарзис. Искаш ли да пробваш? Разкажи ми за себе си.

Отклоних въпроса му. Не можех да му кажа с какво се занимавам, а не можех и да понеса да го лъжа, така че му предложих да си говорим като стари приятели, без да си споделяме миналото. Той се съгласи и докато чакахме да стане време за обиколката на гарата, започнахме да си говорим за любимите ни места в Ню Йорк, за политика и за общата ни страст да седим сами на балкона в кино „Париж“.

Обиколката беше много забавна. Научихме както малко известни факти за гарата, така и много интересни истории, които никой от нас не знаеше. Екскурзоводът ни показа снимки на всички известни хора, които са се возили на известния влак „Twentieth Century Limited“^[2]. Мисля, че това беше любимата част на Джон. На мен най-голямо впечатление ми направи историята на „Кембъл Апартамент“, който през 20-те години е служел за частен офис и приемна стая на един магнат, а после е бил превърнат в бар. Беше като версия на тайната градина. След като обиколката приключи, настъпи неудобно мълчание, което преди това успяхме да избегнем.

— Благодаря ти, че ме покани да дойда с теб. Много ми хареса. Следващия път ще доведе децата — казах аз, като забравих за уговорката ни да не споделяме нищо лично. Той веднага се хвана за това.

— О, значи имаш семейство? — усмихна се той.

— Имам две дъщери, разведена съм.

— Жал ми е за глупака, който те е оставил да му се изплъзнеш.

Аз му се усмигнах в отговор. Беше много мило да каже това. Какъв очарователен човек.

— Знаеш ли, има скрит тенис корт в тази сграда, който обаче не ни показаха днес. Може да поиграем някой път тенис.

Женен мъж ме кани на среща — добре, де, може би не беше чак толкова мил все пак. Зачудих се как да му отговоря.

— Знаеш ли, най-добрият ми приятел наскоро се раздели с жена си. Какво ще кажеш след две седмици да излезем на двойна среща — той и ти и жена ми и аз... Може да отидем да играем тенис по двойки.

Значи не ме канеше на среща — поне не с него. Не знаех дали съм щастлива, или разочарована от тази благородна постъпка. *Боже, помислих си, какво правя? Трябва да сложа край веднага и да му откажа.*

— Съжалявам, но не излизам с разведени мъже. Те никога не са готови за срещи и не ми харесва да съм в такава позиция.

— Тогава може да отидем само аз и ти. Съпругата ми няма да има нищо против — отговори той по-бързо от Роджър Федерер на тенис корта.

Сигурна съм, че няма да има нищо против, тъжно си помислих аз. Чувствах се отвратително, че не мога да му кажа истината.

— Добре, съгласна съм — отвърнах.

Това е просто една игра на тенис, помислих си. Нямах да завърши със сватбения марш.

[1] Дон и Бети Дрейпър са измислено семейство от сериала „Момчетата от Медисън Авеню“ (Mad Men), в който действието се развива през 60-те години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Експресен пътнически влак от 1902 до 1967 г., който прави курсове между гарата в Ню Йорк и гарата „Ла Сал Стрийт Стейшън“ в Чикаго. Возел първа и бизнес класа, а пътниците се качвали и слизали от него по червен килим. — Б.пр. ↑

ЉHABIT NE FAIT PAS LE MAINE^[1]

ОТ МЕДИНА КАРИМ

Когато на сутринта пристигнахме в Париж, валеше. Оставихме багажа си в апартамента и се разделихме. Баща ми и брат ми отидоха на работа. Майка ми отиде на пазар. Каза ни на двете с Ширийн да отидем да проверим как е баба ни и да я приберем вкъщи. Тя беше отседнала при братовчедите ни в покрайнините на Париж. В същото предградие щеше да живее и сестра ми след две седмици, когато се омъжи. Казваше, че все едно се връща в Саудитска Арабия. Знаех, че това не е вярно, и ѝ напомнях, че годеникът ѝ дори обеща да я научи да кара кола. Сестра ми отговаряше, че съм наивна.

Излязохме от станцията на метрото в 18-ти район на Париж и все едно прекрачихме в друг свят. Въпреки че имаше време до началото на петъчната обедна молитва, полицаите вече бяха на пост при затворените улици, които скоро щяха да се напълнят с хиляди вярващи мюсюлмани, коленичили на постелките си. Вече нямаше място в джамията за всички молещи се. Раменете на Ширийн се стегнаха напрегнато при тази гледка. Не я разбирах напълно. Ако толкова мразеше да я гледат, както твърдеше постоянно, тогава би трябвало да се чувства щастлива сред своите. А и нека ви обясня нещо за този брак. Въпреки че родителите ми го уредиха, Ширийн имаше правото да откаже. Според исляма за един брак трябва да има съгласието и на мъжа, и на жената. Истината обаче е: въпреки че Ширийн споделя налудничавите си идеи и мечти с мен, никога не би събрала смелост да се опълчи на баща ми. Повечето не биха. Аз определено не бих. Когато дойдеше моето време, щеше да ми е по-лесно. Ширийн си мечтаеше за любов, докато аз бях по-практична, когато станеше дума за брак. Тя беше обсебена от желанието да целуне мъж, наистина обсебена. Мен това въобще не ме интересуваше. Никога не мислех за такива неща.

— Хайде да вземем баба и да се прибираме — обърна се раздразнено към мен тя.

Това означаваше, че не иска да се вижда със семейството на годеника си Фарид, а беше почти невъзможно, защото баба ни беше много сладкодумна, и сигурно вече целият „Гут дор“^[2] знаеше, че сме били на почивка в Ню Йорк и че щяхме да отидем да си я приберем вкъщи.

Когато влязохме в къщата на братовчедите, чух гласовете на много хора и разбрах, че съм била права. Цялото семейство на Фарид се беше събрало — само жените, разбира се. След хиляди въпроси как сме изкарали в Ню Йорк, започнаха да обсъждат сватбата. Когато раменете на Ширийн се стегнаха, аз прекъснах разговора, като се извиних, че трябва да се прибираме вкъщи, за да помогнем на майка ни с прането и вечерята. Ширийн беше благодарна, че ни измъкнах оттам. Стисна ръката ми под масата. Аз ѝ съчувствах, наистина. Смятах, че когато се върнем от това пътуване, вече всичко ще ѝ е ясно и ще се е примирила, но въобще не беше така. Може би даже беше по-зле отпреди. Обедната молитва тъкмо щеше да започне, а щом Ширийн не искаше да се среща със семейството на Фарид, значи не искаше да се срещне и със самия него, когато той отива към джамията. Помогнах на баба да си събере багажа и бързо си тръгнахме. Когато се върнахме, вкъщи нямаше никого, а куфарът ни си стоеше подпрян на вратата на общата ни стая със сестра ми. Отидох да помогна на баба с нейния багаж, а Ширийн каза, че ще започне да разопакова нашия. След като разказах на баба в подробности за престоя ни в Ню Йорк, тя каза, че е уморена и ѝ предложих да поспи. Погледнах часовника си — беше минал час, откакто се бяхме прибрали. Беше ми приятно да видя отново баба. До миналата година никога не се беше оплаквала от умора или задух. Сега обаче доста често ѝ се случваше. Не исках да мисля за деня, в който щеше да ни напусне.

Вратата на нашата стая беше заключена. Почуках. Сигурно Ширийн се беше ядосала, че не съм отишла по-рано да ѝ помогна с разопаковането. Може би вече беше изяла всички шоколади, които бяхме успели да скрием в багажа, за да ме накаже. Най-накрая тя отключи, погледна през откренатата врата и ме издърпа в стаята, а после затвори вратата с трясък и я заключи. Беше облечена в костюм на *Chanel* от вълнен плат с цвят на слонова кост, а полата стигаше

малко над коляното ѝ. На сакото имаше четири черни и златни копчета с буквата „С“ върху тях. Костюмът беше зашеметяващ. Тя изглеждаше зашеметяващо. Нямах представа какво става. Искях да я попитам, но от устата ми не се отрони и звук. Тя взе едно от модните си списания и го завря в лицето ми. Никога не бях виждала такава радост, каквато сега беше изписана на лицето ѝ.

— Виж, от този сезон е! *Chanel* от този сезон! — извика тя.

Все още нямах представа какво става. Тя отвори черния куфар и пред очите ми се разкри истинско съкровище. Нечие чуждо съкровище, разбира се. Сестра ми беше полудяла. Потърсих табелката с името от външната страна на куфара, който приличаше много на нашия и изглеждаше шокиращо евтин в сравнение с дрехите, които бяха вътре. Имаше само телефонен номер на табелката, която беше на туристическа агенция „Протравъл“, Бевърли Хилс, Калифорния.

— Не е наш! Трябва да кажем на някого — запротестирах аз. Ширийн обаче не искаше и да чуе.

— В никакъв случай. Няма да ти позволя да ми съсипеш удоволствието. Това е знак — противопостави ми се тя.

Докато изброявах всички причини, поради които трябваше да ме послуша, а повярвайте ми, списъкът беше много дълъг, тя извади от куфара най-красивата *Малка черна рокля*, която някога бях виждала, и ми я подаде:

— Облечи я!

Едно докосване и се предадох. Докато бързо се съблякох и сложих черната рокля, изброявах всички неща, които можеха да се объркат в този момент. Ширийн се обърна и отвори вратата на банята, така че да мога да се огледам в огледалото. Погледнах смутено. И тогава стомахът ми все едно се преобърна. Бях красива. Наистина красива. Беше ми трудно да се гледам. Опитах се да поема контрола върху ситуацията и да бъда разумно мислещата сестра, каквато винаги съм била. Всичко, което успях да кажа обаче, бяха пет думи, които звучаха толкова странно от моята уста, защото никога преди това не ги бях произнасяла:

— Има ли обувки към роклята?

— Разбира се, че има — отговори тя и зарови из куфара, за да намери подходящи обувки. — Има също и чанти!

Подаде ми чифт черни обувки с висок ток и подходяща чанта. Обух ги и ние започнахме да се усмихваме една на друга и да се смеем, докато се редувахме да се гледаме в огледалото. Тя започна да говори някакви дивотии как ще се измъкнем от къщи и ще отидем в някой клуб на Шанз-Елизе и как щяла да целуне мъж за първи път, но аз почти не я слушах. Бях прекалено заета да съзерцавам момичето в огледалото. Почувствах се замаяна, почувствах се красива и привлекателна. И изведнъж, като вълна ме обля ужасяващо чувство. Седнах на леглото и започнах да плача.

— Не се притеснявай — каза сестра ми. — Няма да загазим. Такива неща постоянно се случват с багажите.

Аз поклатих глава, защото не можех да изкажа това, което чувствах.

— Не това е проблемът — промълвих едва.

Видях, че се почувства зле заради мен, заради нейната роля в смяната на възгледите ми за света. Но всъщност тя не беше виновна. Тя се опитваше да пълни главата ми с неверие и скептицизъм през целия ми живот, но това никога не ми беше повлияло. Знаех, че и двете ще живеем и остареем според традициите ни, както майка ни и баба ни преди нас. Но изведнъж ми стана ясно, че това няма да ми е достатъчно. Докато стоях пред огледалото в *Малката черна рокля*, осъзнах, че гледам жена, която повече никога няма да видя. Искаше ми се да не бях я видяла въобще, но истината беше, че тя винаги си е била там. Не бях честна със себе си, като се преструвах, че тази жена не съществува.

Очи на сестра ми се насълзиха.

— Съжалявам — промълви тихо Ширийн.

Бързо се събух, съблякох *Малката черна рокля* и отново намъкнах бурката. Помогнах ѝ да съберем багажа. Телефонът позвъня и ние някак разбрахме, че звънят от летището. Чухме, че майка ни идва по стълбите. Ширийн все още не беше съблякла костюма на *Chanel*. Бързо взех бурката ѝ от леглото и я нахлузих през главата ѝ върху костюма. Тя се засмя през сълзи. Затворихме ципа на куфара точно когато майка ни вече беше пред вратата на стаята, за да ни попита за него.

— Разопаковахте ли си вече багажа, момичета? От летището търсят един изгубен куфар.

— Още не сме — отговорих аз, когато тя влезе в стаята.

Това беше първият ден, в която излъгах майка си, и последният, в който лъжех себе си.

[1] Френска поговорка, в буквален превод: „Облеклото не прави монаха“, т.е. не се доверявай на външния вид, външният вид лъже. — Б.пр. ↑

[2] Goutte d’Or (фр.) — квартал в Париж в 18-ти район. — Б.пр. ↑

23

РАЗДЯЛАТА

ОТ АРТЪР УИНГЪРС

Валеше дъжд, когато влязох в сградата на Шери преди час, а сега, когато излязох навън, слънцето се подаваше през облаците. Възприех това като знак от Мерилин, че се движа в правилната посока. Това, че изглеждах невероятно нелепо днес, само ми помогна. Бях облечен с вталено спортно сако в индийски десен и тесни дънки, които Шери ме накара да си купя преди няколко седмици. Каза, че съм бил на път да изглеждам яко. Аз ѝ отговорих, че съм на път да ми сменят бедрените стави. И двамата се посмяхме може би за последен път заедно. Имахме различно чувство за хумор и рядко схващяхме шегите на другия.

Възнамерявах да скъсам с нея веднага след като вляза в апартамента ѝ, но веднага започнах да си намирам извинения, за да отложам момента. Баща ѝ я беше изоставил като дете и тя компенсираше тази липса с мен. Не беше с мен, заради парите ми, въпреки че съм сигурен, че това беше огромен плюс, а заради възрастта ми — възприемаше ме като бащина фигура. Това беше и причината да не скъсам с нея по-рано. Не исках да съм поредният „старец“, който я е зарязал. Освен това се надявах, че ще се измори от мен, преди да ми се наложи да проведа този разговор с нея. Погледнах я в очите и се опитах да събера целия си кураж.

Очите ѝ бяха толкова млади и всъщност те най-много ме караха да се чувствам неудобно заради разликата във възрастта ни. Не тялото ѝ на момиче, младежката ѝ усмивка или пък нежната ѝ кожа, която беше виждала наполовина по-малко слънчеви дни от моята, с двойно повече слънцезащитен крем. Не можех да понеса очите ѝ. Все още ги нямаше тънките бръчици, които неизбежно се появяват около очите — като слънчеви лъчи, които сигнализират за възрастта на хората, но също така, че са си поживели. Този, който ги е нарекъл „пачи крак“, не им е

направил услуга. Ако се казваха например „орлов крак“, може би хората щяха да ги носят като медал за заслуги. Преди не съм се замислял за това. Не съм мислил за това, докато бях с Мерилин — ние остаряхме заедно. Но сега виждам повече красота в очите, които са видели много неща в този живот. Когато погледнех в очите на Шери, виждах просто един старец с момиче на половината на неговата възраст. Виждах истината. Харесвах обаче очите на Фелиша. Осъзнах, че това трябва да се опитам да обясня на Шери.

Тя обаче ме изпревари.

— Има ли някакъв проблем? — попита тя, като добави, че е забелязала, че напоследък съм се дистанцирал.

Трябваше да е невероятно глупава, че да не го забележи. Хванах се за това и започнах да ѝ обяснявам внимателно, че се опасявам, че си губи времето с мен и въпреки че искам да се ожения отново, не искам трофейна съпруга, а жена, с която да сме равнопоставени. Жена, която е на същия етап в живота си като мен, която може би е преживяла същите неща, каквито и аз. И тогава младите ѝ очи се напълниха със сълзи, а аз се почувствах зле. Но не направи сцена — поплака малко и просто така всичко свърши. Нямах нищо общо с истериите около *Малката черна рокля*.

Предложих ѝ кърпичката си и тя избърса очите си. После я сгъна отново и прокара пръсти по избродираните ми инициали в единия край.

— Мога ли да я задържа? — попита тя.

— Разбира се — отвърнах.

Изненадах се и се трогнах от тази ѝ реакция, но когато напуснах апартамента ѝ, единственото, което чувствах, беше облекчение.

ОБИЧАМ НЮ ЙОРК!

ОТ САЛИ АН ФЕНЪЛИ, МОДЕЛ, НОВОИЗЛЮПЕНА НЮЙОРКЧАНКА

Ню Йорк буквално ми бе влязъл под кожата и, както изисква етикетът и прочутото гостоприемство на Юга, и аз влязох под кожата на Ню Йорк. Въобще не беше неуловимо, както се влюбваш в Юга, наистина бавно през някой горещ ден през август, докато пиеш сладък чай от стъклен буркан. Беше бързо. Един „Ред Бул“ след два шота „Пейтрън“ в бара на покрива на хотел „Стандарт“ и вече градът ме беше покорил. И повярвайте ми, това не беше като секс за една нощ, защото на следващата сутрин тази любов беше скрепена в магазина за бейгъли на ъгъла. Между двете половини на пресния и топъл бейгъл извираше истинска любов. Сбогом, зърнени закуски!

От този момент аз се влюбвах в града почти всеки ден. И за щастие, чувствата бяха взаимни. Мисля, че Ню Йорк започна първо да се влюбва в акцента ми, който всяка сутрин през първите седмици се опитвах да залича. Но точно заради него хората започнаха да ми обръщат внимание. Оказа се, че хората не са толкова критични, колкото си мислех. Повечето хора, които срещях, ме смятаха за забавна. „Възхитителен“ беше точната дума, която чувах най-много. „Акцентът ти е възхитителен“. Понякога го определяха като „свеж“, често като „очарователен“, а веднъж дори като „омагьосващ“.

И неусетно Ню Йорк си падна по Сали Ан Фенъли. Не заради дългите ми крака, красивата усмивка и вълнистата руса коса, въпреки че съм сигурна, че това ми отвори всички врати. Но това, което казвах, и начинът, по който го казвах, ми осигуряваха поканите. За мен беше от голямо значение, че не само външният ми вид е от значение. Веднага щом го осъзнах, започнах да говоря с южняшки акцент, потежък от крава в памукова ливада. Звучи очарователно, нали? Крава в памукова ливада? А дори няма такъв израз, сама го измислих. Точно заради това хората смятаха, че съм непринудена свежарка.

Първо забелязах реакцията на хората по време на вечеря в женския пансион, където бях отседнала. Да, все още има женски пансиони в Ню Йорк. Когато разбра, че ме вземат на работа в модната агенция, майка ми, която през цялото време ме насърчаваше, изведнъж даде на заден. Изплаши се от това, че ще живея в големия град, и започна да търси в гугъл криминални статистики и индекси за замърсеността на въздуха — и това от жена, която е прекарала половината си живот, пушейки цигара след цигара. Но баба имаше план. Тя беше голяма почитателка на Силвия Плат и ни разказа как Силвия Плат се преместила да живее в Ню Йорк и отседнала в женския пансион „Барбизон“, който бил безопасен. Дори ни прочете за него от „Стъкленият похлупак“^[1]. Тази аналогия, която криеше много рискове, проработи някак — все едно самоубийствената Силвия Плат можеше да играе ролята на модел за подражание.

„Барбизон“ беше затворен много отдавна, но имаше други десет пансиона, от които можех да избира. Накрая наех стая в пансион в Горен Уест Сайд, с включена закуска и вечеря, имаше икономка и портиер 24 часа в денонощието. Освен това правилото да не се допускат мъже в пансиона беше желязно. Майка ми се успокои и зарадва, а и честно казано и аз бях доволна от това правило. Не се чувствах по-пораснала или способна да живея сама само защото ме бяха избрали за модел. Имах чувството, че отивам да живея в женско общежитие в някой колеж, а не в големия град, въпреки че, когато пристигнах тук, никой не се държеше много мило с мен — поне не от самото начало.

Първата седмица седях с грешните момичета на масата — две други моделки, които се представиха с една дума и през цялото време обсъждаха само дали наистина черното си отива с тъмносиньо. (Отива си.) В началото на следващата седмица закъснях за вечеря, защото спипаха съседката ми да вкарва момче в стаята си. Икономката беше в коридора и крещеше истерично, а мен ме беше страх да изляза от стаята и да мина покрай нея. Когато най-накрая слязох долу, седнах на единственото свободно място между две елегантни момичета.

Сигурно съм изглеждала доста уплашена, защото и двете веднага ме попитаха какво става. Бях забравила опитите си да смекча южняшкото си произношение и изтърсих:

— Тази икономка е по-луда от мокра кокошка!

Те започнаха да се смеят. Първоначално реших, че ми се подиграват. Почервенелите ми бузи явно ме издадоха, защото тъмнокосото момиче — Марго, веднага се намеси и спаси положението:

— Какъв страхотен израз — по-луда от мокра кокошка. Трябва да си го запиша!

Оказа се, че тя и другото момиче — Холи, са стажантки в „Ню Йорк Мегъзин“. Не им плащаха много, но получаваха покани за всякакви събития. Едната беше от Бруклин, но родителите ѝ поискали да се изнесе от къщи, а другата беше от Бостън.

Не знам дали упражнявах журналистическите си умения, или просто бяха доста любопитни, но задавах много въпроси. „Откъде си?“, „Защо пък мократа кокошка да е луда?“, „Какви са момчетата от Юга?“, „Как се забавлявате в Алабама?“ Опитах се да им опиша живота в Алабама като вълнуващ, но не беше лесно. Не мислех, че фермите за памук и футболните мачове в събота вечер ще са им много интересни. За щастие, те се влюбиха в произношението ми. Изглежда, че само като ме слушаха как говоря и то за място, където никога не са били, им беше достатъчно интересно. Това беше първият път, когато си помислих, че може би ще остана в този голям и шумен град, пълен с хора. Всяко място става за живеене, ако там имаш приятели. Номерът е да си намериш няколко наистина близки, а до края на вечерята вече имах чувството, че съм ги намерила.

Една вечер Марго беше осигурила чрез връзки в работата си три места за мюзикъл на Бродуей и ни заведе заедно с Холи. Първото нещо, което баба ми каза, когато разбрахме, че ще отида в Ню Йорк, беше задължително да гледам някой голям мюзикъл на Бродуей. Каза, че винаги искала да го направи, но никога не успяла. Почувствах се толкова благодарна и развълнувана, че ще имам тази възможност, но и малко натъжена, че баба никога няма да може. Казах си, че ще запомня всеки малък детайл и после ще ѝ разкажа всичко, когато се чуем по телефона в неделя. Вълнението ми малко поспадна, когато стигнахме до местата си. Оказа се, че синът на шефа на приятелката ми и един негов приятел бяха на съседните места и двамата бяха доста наперени. Преди да започне представлението, ни поканиха да се присъединим към тях на вечеря в един известен стар ресторант „Сардис“. Благодарение на уикипедия и на невероятно дългата опашка за

дамската тоалетна в антракта, научих, че „Сардис“ е популярен със стотиците карикатури на известни личности, които висят по стените му. Звучеше интересно, но двамата мъже въобще не ми харесаха. Колкото повече говореха, толкова по-глупави ми изглеждаха. Абсолютните кухи лейки. Марго настояваше да отидем, за да направи добро впечатление на шефа си, а Холи каза, че трябва да отидем, защото ще е забавно. Така че отидохме, но въобще не беше забавно.

Между предястието и основното вече осъзнавах, че играя ролята на излишното пето колело, извиних се, че трябва да отида „да се изчуркам“, израз, на който Марго и Холи обикновено се заливаха от смях, но тази вечер бяха прекалено заети да впечатлят тези празноглавци и не ми обърнаха никакво внимание. Реших да се забавя още малко, седнах на бара и поръчах един „Космополитни“. Дори не знаех какво има в този коктейл, освен че е розов. Като повечето момичета на моята възраст, знаех как да се държа в бар в Манхатън от повторенията на „Сексът и градът“. Един по-възрастен мъж седеше до мен на бара и по облеклото си личеше, че е някаква важна клечка, въпреки че беше малко пиян. Рисуваше тризъбец и рога на дявол върху една снимка в „Ню Йорк Мегъзин“.

— Приятелките ми работят в „Ню Йорк Мегъзин“ — казах аз, като се опитвах да призова вътрешната си Кари Браншоу.

— Нямам нищо против списанието — отвърна той, като заваляше леко думите. — Само срещу тази кошмарна жена!

Той подхвърли снимката ѝ към мен.

Под сатанинските му драсканици беше снимката на актриса от състава на „Тази южняшка пиеса“. Забелязах едно странно съвпадение. Погледнах по-внимателно — да, нямаше съмнение, актрисата носеше *моята* рокля! Е, тя не беше моя, но беше онази, с която попаднах на корицата на „Уимин Уеърс Дейли“ и заради която получих много предложения за работа като модел.

— Това е моята рокля! — извиках аз гордо.

Мъжът тресна чашата на плота, така че барманът да я напълни отново.

— Не му обръщайте внимание, той беше продуцент на една пиеса, която се очакваше да бъде най-гледаната на сезона, но главната актриса офейка без предупреждение — обясни ми барманът, докато неохотно наливаше още едно на мъжа до мен.

— Това е ужасно!

Наистина беше ужасно.

— Тя беше ужасна — отвърна мъжът. — Отвратително имитираше южняшко произношение, а и отзивите на критиците бяха потресаващи. Наех я само защото инвеститорите ме накараха. Никога повече няма да направя подобна грешка.

— Както обича да казва баба: „Когато лягаш с кучетата, се събуждаш с бълхи.“

Погледнах отново осквернената снимка на актрисата и казах с най-провлаченото си южняшко произношение:

— Господ да ѝ прости.

Когато чу произношението ми, мъжът не можеше да осъзнае дали говоря сериозно, или му се подигравам.

— Какво правиш тук, на бара? Някой да не те е изпратил на прослушване? — попита той.

— Прослушване ли? Разбира се, че не, сър. Просто исках да се измъкна от две момчета, които смятат, че слънцето изгрява само за да ги чуе как кукуригат.

Очите на продуцента изскочиха от орбитите.

— Кой те изпрати? Стивън Шуорц? Нейтън Лейн? Говориш с много силен южняшки акцент!

— По-тежък от крава в памукова ливада! — отвърнах аз.

И така, в „Сардис“ протече прослушването ми с продуцента на „Тази южняшка пиеса“ за първата ми роля като актриса на сцената на Бродуей. Скоро ще е дебютът ми на Бродуей! Не е зле за момиче от Алабама.

Не искам да звуча наперено, но аз наистина обичам Ню Йорк!

[1] Изд. „Сиела“, София, 2015 г., прев. Людмила Колечкова. — Б.пр. ↑

В ДЪЛБОКОТО С ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ „ОСТРИЧ“

ОТ АНДИ РАНД, ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

Тенис мачът в Гранд Сентръл мина добре, защото си паснахме перфектно. Чудех се дали играят заедно с Керълайн. Помислих си, че сигурно играят заедно на летните си почивки, и усетих, че ме прободете странна ревност. Беше ми много трудно да не го попитам. Лъжата ми щеше да стане още по-отвратителна, ако я спомена в разговор все едно не я познавам. Устоях на изкушението. Джон имаше друга работа след мача, но ме помоли да се видим отново.

— Тази седмица в клас ще гледаме и ще обсъждаме филма на Хичкок „Север-северозапад“, трябва да дойдеш.

Погледнах го неразбиращо.

— Говориха за него на обиколката ни на Гранд Сентръл, помниш ли? Алфред Хичкок, Кари Грант и Ева Мари Сейнт?

Не помнех, но ентузиазмът му беше заразителен и Джон изглеждаше много сладък.

— Това ми стига, идвам — усмихнах се аз.

И така два дена след това бях отново в аудитория в университет, където не бях стъпвала от 20 години насам. Беше забавно, почувствах се отново като студентка, когато всичко ми предстоеше и няхах един несполучил брак зад себе си. Джон каза няколко въвеждащи изречения, изключи светлините в залата и седна при мен.

— Радвам се, че успя да дойдеш — прошепна той.

Притеснявах се, че няма да мога да се концентрирам, докато седя в тъмното с Джон, но филмът напълно ме погълна. След като свърши, той зададе и няколко въпроса за Гранд Сентръл по време на лекцията. Неща, които бяхме научили по време на обиколката. Всеки път той ме поглеждаше и безмълвно ме приканваше да отговоря. Докато

отговарях, почувствах невероятно силна връзка с него — бяхме двама души с тайна сред море от непознати.

— В кой друг филм на Хичкок се появяват и Гранд Сентръл и гара „Пенсилвания“?

— В „Омагьосаният“! — отговорих аз, като едва изчаках да ме посочи.

Отговарях толкова ентузиазирано, че няколко студенти от предната редица се обърнаха и ме зяпнаха, все едно се чудеха какво правя там. Когато видях израженията им, осъзнах, че и аз самата не знаех какво правя. Не трябваше да ходя там. Започвах да се влюбвам в женен мъж, когото мамех от самото начало и който често споделяше колко е привързан към жена си (която го лъжеше и му изневеряваше). Реших да не го изчаквам за кафе след лекцията, въпреки че му бях обещала, и се зарекох никога повече да не го виждам.

Две седмици по-късно наруших обещанието си. Този уикенд бях в почивка, но отново седях и следях на компютъра си къде е Джон Уестмънт. Ако трябваше да съм напълно честна, проверявах къде е почти всеки ден, след като се заклек, че няма повече да го правя, но само на проследяващото устройство — не четях имейлите му. Така чувствах, че все пак мога да се контролирам. Беше се превърнало в мания. Беше като пристрастяване. Джон Уестмънт беше моят хероин. Бях се пристрастила след няколко срещи с него и исках още.

В онзи ден той вървеше по Хай Лайн. Знам, вероятно си мислите, че този човек наистина си пада по забележителностите, но мога да ви уверя, че това беше единствената туристическа забележителност, която беше посетил през последните две седмици. Повечето вечери си беше вкъщи, в апартамента на Пето Авеню, който между другото е толкова голям, че излиза като две отделни места на устройството за проследяване. Трудно е да си представиш, че такъв земен човек е толкова богат. Повечето дни беше в или около Колумбийския университет. Миналата неделя отиде до Медисън Скуеър Гардън — за мача на „Никс“, предположих аз; в четвъртък посети конференция в центъра за медийни изследвания „Пейли“, а миналата сряда гледа филм в кино „Париж“. Трябваше да проявя невероятен самоконтрол, за да не се появя на балкона на киното и да седна до него. Представях си какво бих му казала: „Би ли престанал да ме следиш!“ или „О, не, не отново ти!“. Представях си как би ми

предложил от своите пуканки и как ръката ми леко щеше да докосне неговата, когато и двамата едновременно посегнем да си вземем пуканки. Минути след въображаемата сцена с пуканките, излязох на улицата и магнах на едно такси. Държах се като наркоман.

Преди няколко години Хай Лайн беше възстановена и от изоставена влакова линия на естакада се превърна в залесена тясна паркова алея от западната страна на Манхатън. Алеята е много приятна добавка към града. Малката зелена точица на компютъра ми показваше, че Джон се е качил от входа за Хай Лайн при 34-та улица и вървеше надолу, заради това аз щях да изляза на алеята от входа на улица „Гензворт“ и да продължа нагоре. Накрая щяхме да се срещнем, ако никой от двамата не променеше посоката си. Ако не се срещнехме, поне навън беше приятно и една хубава разходка и свеж въздух нямаше да ми навредят. Или поне така си мислех.

Забелязах го след десет пресечки. Сърцето ми прескочи няколко удара, когато го видях. Не знам защо изпитвах такива чувства към един мъж, когото едва познавах, а на всичкото отгоре една връзка с него би съсипала кариерата ми, за която бях работила толкова усилено. Той изглеждаше добре по един непринуден начин. Като Гари Купър или Грег Киниър. Беше сладък, много сладък дори и старомоден, и точно това харесвах в него. Беше умен и много грижовен. Всички тези неща са страхотни, но докато го наблюдавах как си купува сладолед, започнах да се чудя дали го харесвах, защото исках да натрия носа на лъжливата му жена и по този начин да натрия носа на лъжливия ми съпруг, или наистина го харесвах. Продавачът му подаде една фунийка със сладолед. Дали наистина можеше да е това — някакъв вид проекция на желанието ми за отмъщение заради изневярата на съпруга ми? Дали просто не му съчувствах, защото щеше да изпита същата болка като мен. Трябваше да отида на психоаналитик преди три години, когато всички ми го препоръчваха.

— Не задържай гнева в себе си — казваха те, — поговори с някого.

Продавачът на сладолед подаде на Джон още една фунийка. Два сладоледа. Два сладоледа — отне ми известно време, докато се осъзная. Към него пристъпи Керълайн Уестмънт с усмивка на уста. Не знам защо не ми мина през ума тази възможност — може би, защото му изневеряваше или поне преди това му беше изневерявала и той

винаги ходеше навсякъде сам. Наблюдавах ги още няколко минути — изглеждаха като щастлива двойка. Може пък тя да беше променила решението си и да не му изневерява вече. Само един от двамата да погледнеше в моята посока, щяха да ме видят. Обърнах се и побягнах в обратната посока.

Върнах се в офиса си и изтрих малката зелена точка на проследяващото устройство, която показваше къде е Джон Уестмънт. Това беше краят, всички връзки бяха прекъснати. И вече бях решена да стоя далеч от него.

КЪСНО ЗА РОМАНТИКА

ОТ НАТАЛИ

Сутринта не беше натоварено в магазина, което е необичайно. Особено по това време на годината, толкова близо до Коледа и под „толкова близо до Коледа“ имам предвид седмицата след Деня на благодарността. Единственото нещо, което се случи, беше, че ми върнаха *Малката черна рокля* на *Max Hammer*, след като Джордана Уинстън я беше наела. Все още мисля за нея като моя, въпреки че вече кой ли не я беше носил. Пристигна от Париж, стъгната в кутия, въпреки че изглеждаше все едно е пътувала на стоп с френски моряк. Лично я изгладих в склада, но за съжаление, реших, че това е краят ѝ. Беше разтегната, изцапана и беше видяла прекалено много свят. Служителите от *Max Hammer* щяха да си я вземат обратно, защото ни я бяха дали с рекламна цел.

Стана ми мъчно за роклята и за всичко, което се беше случило напоследък, докато пишех бележката за връщане. Защо толкова упорствах и не приех извинението на Джеръми? Може би използвах цялото това недоразумение от страх, че отново ще бъда наранена. Като причина за връщане на роклята написах: „повредена“. *Трябва да окача същото определение на врата си*, помислих си аз. Окачих роклята на закачалка в склада и оставих бележка на Рути да разреши връщането, когато дойде на работа. Това беше рокля! Чувствах се прекрасно в нея.

Когато обличам такава специална рокля, изникват спомени от детството ми. Сестра ми и аз имахме скрин, пълен с рокли на принцеси и стари рокли за църковни причастия, които майка ми събираше оттук-оттам и прибавяше към колекцията ни. Подскачахме из къщата в роклите с бижута от фалшиви перли, с бели ръкавици и старите обувки на токчета на мама. Мисля, че дали една жена се чувства наистина пораснала в красива рокля, зависи от това колко време е прекарвала като малка да се облича като булка или принцеса.

Може би понеже съм все още млада, но всеки път, когато се наглася, когато наистина облека красива рокля, част от мен вярва, че съм като в приказка, където всичко е възможно.

Когато няма никакви клиенти в магазина, може да се отнесеш в размисли, а сега съзнанието ми наистина се беше зареяло из облаците. Добре, че си имах Томас, с когото да си прекарваме времето. С Рути е забавно да си на смяна, когато има много хора, тя е кралица на многозначителните погледи и забавните реплики. Скъсва ме от смях, но когато няма хора, предпочитам да съм с Томас. Когато съм на смяна с Рути и не е натоварено, тя доста често ме кара да излизам в почивка, за да може и тя да излиза по-често да пуши. Тя казва: „Почини си още малко“, така че да може да излезе в допълнителна почивка, което пък на мен ми струва пари, защото се разхождам из магазина и си правя списък на нещата, които искам да си купя на заплата. Обикновено с Томас се подкрепяме взаимно. За да минава по-бързо времето, често играем на „Познай кой съм“ или „Познай какво виждам“. В този ден решихме да играем на „Познай какво виждам“, защото и двамата бяхме изморени и нямахме сили за нещо по-сложно. Беше негов ред.

— Виждам с изморените си, кървясали очи нещо тъжно — той ме погледна и разбрах, че говори за мен. Томас беше много наблюдателен. Напоследък бяхме станали много близки.

— Добре съм. Хайде да продължим играта. Не искам да мисля за нищо днес.

— Добре. Виждам с изморените си кървясали очи нещо синьо — той погледна в посоката на една клиентка и аз се засмях.

— Виждам го — отвърнах аз.

Беше косата на една от онези жени с посивели коси, които се боядисват сами и не забелязват, че цветът става син — малко им е късно да стават звезди на пънк сцената. Беше мой ред. Погледнах през прозореца.

— Виждам с малките си очи нещо като... цепнатина.

— Да не е пропуканият асфалт, който използва и миналата седмица, когато играхме.

— Всъщност да, но виж — дупката е огромна. Вече почти стига от единия от другия край на улицата.

— Леле, някой трябва да направи нещо — каза Томас.

— Така е. Ти си наред.

Той отново насочи вниманието си към вътрешността на магазина.

— *Диос мио* — извика Томас. — Виждам ниския ти, повърхностен, а сега и безсрамен бивш приятел.

Погледнах натам, накъдето гледаше Томас.

— Боже, виждам го. Оф! Играта свърши.

Флип Робърте вървеше през магазина точно към нас. Беше дошъл с извинението, че търси подарък за жена си. За първи път го виждах след срещата ни на острова, но по-важното беше, че за първи път не усетих нищо, когато го видях.

— Флип, за бога, в този град има хиляди магазини, където можеш да купиш подарък — веднага му казах аз.

— „От всички магазини за дрехи във всички градове по света, той взе, че дойде в моя“ — прекъсна ме, като си мислеше, че е много забавен.

Точно такива „смешни“ коментари ме разсмиваха, когато излизахме. Сега звучаха изтъркано... като него.

— Дойдох, за да те видя — призна си той. — Когато видях снимката в „Ню Йорк Поуст“ тази сутрин, предположих, че сте скъсали с приятеля ти, и исках просто да се уверя, че си добре.

Каква снимка в „Ню Йорк Поуст“? Не успях да скрия изумлението и това, че ми се повдигаше от мисълта за Джеръми с друга жена, така че реших да ги прикрия, като казах:

— Ти си вече женен мъж, Флип. Наистина ли мислиш, че жена ти ще се зарадва, че проверяваш дали бившата ти приятелка е добре?

— Тя не знае, че съм тук — направи жалък опит да ми възрази.

— Това ми е ясно — казах с неодобрение.

— Не мога да спра да мисля за теб, откакто се срещнахме последния път, и когато видях снимката тази сутрин, ами, помислих си, че може би... — най-накрая си призна той.

Не ме интересуваше какво си е помислил и исках ясно да му го покажа, заради това го прекъснах.

— Радвам се, че дойде — отвърнах му доста жестоко и лицето му се озари. — Исках да ти благодаря.

— Да ми благодариш? — попита той объркано, но и с надежда. Не мога да повярвам, че толкова бях хлътнала по този мъж — беше такъв глупак.

— Да... Ако не беше осъзнал, че нещо ни липсва, щях да прекарам целия си живот в една неравностойна връзка. Защото нямаше да съм на висотата на това, което ти заслужаваш.

— Но ти не си по-малко от това, което заслужавам аз, ти си великолепно, а аз просто бях прекалено заслепен от някаква снобска версия на жената, за която си мислех, че заслужавам да се ожена — хвана се той на въдицата.

— Жената, за която заслужаваш да се ожениш? Ще ти кажа едно нещо — не заслужаваш мен! Върви си вкъщи при съпругата си, Флип — извърнах се от него със сълзи в очите и тръгнах към пробните. Не плачех заради Флип Робърте. Плачех за Джеръми.

След като се прибрахме в Ню Йорк, той ми звънеше почти всеки ден. Първоначално съобщенията му бяха гневни, за това кой е бил прав. После станаха извинителни, а в последното казваше само, че ще му липсвам, но няма повече да ме притеснява. Беше минала една седмица оттогава. Докато аз правех от това старогръцка трагедия, той беше минал на холивудската версия и беше продължил живота си.

Томас почука на вратата на пробната. Носеше вестника.

— Съжалявам. Искаш ли да я видиш? — попита той и ми подаде вестника.

На една черно-бяла снимка Джеръми се целуваше с някаква актриса на ски лифт във Вермонт. Заглавието гласеше „Затрупани от снега“. Избухнах в смях, не можех да спра да се смея.

— „Затрупани от снега“ е заглавието на новия му филм — казах аз, като се усмихвах все още, а сълзи от щастие пълнеха очите ми. — Това е актрисата, която му партнира, не му е гадже.

Очите на Томас също се напълниха със сълзи. Той е толкова добър приятел, а също така и непоправим романтик.

— Сигурна ли си? — проплака той.

— Разбира се, че съм сигурна. Прочетох сценария и репетирах тази сцена с него.

— Трябва да отидеш там, Натали! Трябва да се срещнеш с него!

Енергията му беше заразителна. Представих си как отивам във Вермонт и се хвърлям в прегръдките му. Но това не се случва в реалния живот. Дори нямах кола, за да отида.

— Нямам представа къде е направена тази снимка, а и не мога просто ей така да се появя на снимачната площадка. Ще изчакам да се

върне.

На Томас не му минаваха такива извинения. Той отново погледна снимката.

— Ами, ако той си падне по нея — погледни я, дори и аз бих си паднал по нея.

Погледнах снимката — беше прав.

— Дори и аз бих си паднала по нея — казах аз.

Докато се смеехме, обмислях какво мога да направя.

— Пиарът му ми даде номера си, когато правихме онази фотосесия — извадих визитната му картичка от портмонето си. Офисът му беше буквално зад ъгъла.

Томас грабна визитната картичка от ръката ми.

— Да отидем там веднага!

— Но така няма да има нито един продавач на етаж.

— Любовта е по-важна от жена, която има нужда от рокля! —

Томас ме хвана за ръката.

— Трябва да останеш, може да ни уволнят! — запротестирах аз.

— Няма начин! — извика той. — Аз съм твоята приятелка в трудни моменти, твоята Бони!

„FOR SHES A JOLLY GOOD FELLOW“^[1]

ОТ АРТЪР УИНГЪРС

Оказа се, че само след две интервюта Фелиша си намери друга работа и много скоро седях на бюрото си и се опитвах да напиша реч в нейна чест. Всичко вече беше подготвено за партито по случай нейното напускане. Бях уредил всичко съвсем сам и наистина се бях постарал, но трябваше да внимавам. Има правила и не исках някой да разбере за нашата връзка. Бях поръчал безброй кейкове от сладкарница „Паяр“, бутилки шампанско *Veuve Clicquot* и ѝ бях взел красив букет от любимата ѝ цветарница. Най-трудно ми беше да напиша речта си. Не знаех какво да кажа. Пожелавам ти късмет, благодаря ти, довиждане. Всичко, освен тези пожелания ми се струваше банално. Притесняваше ме, че след всичките тези години работа заедно, речта ми ще звучи не достатъчно лично. Не на колегите, а на Фелиша. Времето изтичаше, така че прибрах бележките си във вътрешния джоб на сакото и се присъединих към партито.

Дори след двуседмичното предизвестие бях напълно неподготвен. Радвах се за нея и бях щастлив, че най-накрая няма да се налага да се крием, но в същото време ми беше тъжно, че няма да я виждам по цял ден. Нейните знания и лоялност ѝ осигуриха работа в една от най-престижните юридически фирми в града. Офисът се намираше на Уолстрийт, далеч от Мидтаун Манхатън, и когато си мислех за разстоянието помежду ни, в гърлото ми засядаше буца. Наистина трябваше да се стегна.

Влязох в стаята, където беше партито, и изпих на екс първата си чаша шампанско, за да се успокоя. Всички си говореха и времето минаваше неусетно. Не след дълго вече си личеше, че повечето ми колеги искаха да се връщат на работните си места и ме насърчиха да вдигна тоста си. Започнах с думите, които бях написал в бележките си:

— Искам да кажа няколко думи от името на всички в „Кенър, Силфън, Шиншанг и Уинтърс“ и да изкажа нашата благодарност за безценните години отдадена работа на Фелиша. Фелиша беше с нас почти осемнайсет години и през това време тя беше пример на всички за перфектно свършена работа и най-вече — на мен самия.

Засега се държах и бях спокоен. Но когато направих пауза, за да оставя новите съдружници да се засмеят, както е прието, срещнах погледа на Фелиша и се притесних. Стиснах непохватно бележника си, казах си, че трябва да се стегна, и продължих с това, което бях написал.

— Фелиша, седемнайсет години идвах на работа с този асансьор и ти ме посрещаше с усмивка — гласът ми секна и усетих, че очите ми се насълзяват. — Аз... Не мога да си представя, че... повече няма да виждам тази усмивка всеки ден...

Затворих очи, но вече беше късно — една огромна сълза се стече по бузата ми. Хората ахнаха и повечето жени също се просълзиха. В този момент сигурно им беше тъжно, че Фелиша напуска и също така бяха щастливи, че можеш да си толкова добра секретарка, че шефът ти да се просълзи на прощалното ти парти. Погледнах Фелиша — сълзите се стичаха и по нейното лице. Не можех повече да издържа. На шейсет години съм. Вече бях загубил първата любов на живота си и нямаше да стоя повече далеч от втората си любов. Захвърлих бележките си и застанах на едно коляно пред нея.

— Фелиша, отказвам да прекарам дори и един ден без теб. Щом вече не можеш да си ми секретарка, мислиш ли, че можеш да ми окажеш честта да станеш моя съпруга?

Тя едва не ме събори, докато хората около нас викаха и ни поздравяваха.

— Да, да! — извика.

Изведнъж осъзнах, че съм се разплакал и съм предложил брак пред всички колеги.

— Е, сега вече всички разбраха за нас — пошегувах се аз.

Хората се смееха и пиеха за наше здраве и за щастлив и дълъг семеен живот. Съдружниците ми докараха фирмената лимузина и заедно с останалите служители във фирмата ни придружиха до колата с още бутилки шампанско.

Потъгнахме в седалките на колата и затаихме дъх.

— Накъде, г-н Уинтърс?

Нямах никаква представа.

— Нека да попитам годеницата си.

Беше толкова хубаво да произнеса тази дума на глас — „годеница“, а скоро щеше да ми е и съпруга. Фелиша изглежда също се забавляваше. Разсмя се и каза:

— Така и не минахме по Бруклинския мост!

[1] „Защото тя е много добър човек“ — известна песен, която се пее по специални поводи — за рожден ден, повишение, сватба и т.н. — Б.пр. ↑

„КАЖЕТЕ НА ХАНК, ЧЕ ГО ИЗТРЪГНАХА ОТ МЕН С БОЙ“

ОТ АЛБЪРТ, ПИАРА НА ДЖЕРЪМИ

Нахлуха в офиса ми все едно бяха Бони и Клайд на хероин. Секретарката ми се опита да ги спре, но нямаше никакъв шанс.

— Не се безпокой, Девън, всичко е наред. Здравей, Натали, радвам се да те видя отново.

Държах се приятелски, отчасти, защото ми стана симпатична, когато се запознахме, но най-вече заради високия мъж с нея, който беше като глътка свеж въздух. Този латинокрасавец изглеждаше страхотно. (Връзката на Натали и Джеръми не беше единствената, която не оцеля след скандала „Таб Хънтър“, както започнаха да го наричат.)

— Какво мога да направя за теб? — попитах, въпреки че имах чувството, че нахълтването ѝ има връзка със снимката в „Ню Йорк Поуст“.

Натали изглеждаше нервна и високият мъж заговори вместо нея. Той ми се представи сам.

— Здравейте, аз съм Томас. Натали иска да изненада Джеръми на снимачната площадка, но не знае къде снимат филма, така че се надявахме вие да ни кажете.

Беше толкова сладък и определено беше гей, но нямаше начин да спра това, което бях започнал. Аз бях изпратил снимката на „Ню Йорк Поуст“ и подклаждах мълвата за Джеръми и неговата нова приятелка. Заглавието на филма беше единственият текст към снимката. Хората можеха да предполагат каквото си искат.

— Съжалявам, че аз съм този, който трябва да ви го каже, въпреки че смятам, че става кристално ясно от снимката, но Джеръми

продължи напред. Това е снимка на щастливата двойка, която се целува в планината.

Томас изглеждаше така, все едно всеки момент ще се разплаче, но Натали упорстваше.

— Не ти вярвам. Няма начин толкова бързо да ме е забравил, а и прочетох сценария на „Затрупани от снега“. Помня тази сцена.

Беше права, разбира се. Бях се заклел след фиаското на червения килим повече да не режисирам такива измами, но когато пиарът на филма ми изпрати снимката вчера, аз действах бързо и я изпратих на моя човек в „Поуст“. Това беше отчасти, за да му се реванширам за снимките от червения килим, които така и не получи, и отчасти, за да повлияе на мнението на все още съмняващите се в сексуалната ориентация на моето момче. Една снимка струва повече от хиляда думи, та дори и да е кадър с рекламни цели.

Мразя се за това, но отрекох всичко, което Натали каза. Тя имаше шанса да е с него и аз с радост щях да приема тяхната връзка, ако се беше получило — винаги е по-лесно да работиш с истински факти, а не с измислици. Но тя му беше завъртяла главата, видях това със собствените си очи, а Джеръми трябваше да се съсредоточи върху кариерата си. За мен беше най-добре просто да я изплаша, в това нямаше съмнение. Казах сбогом на шансовете си да сваля Томас и не отстъпих.

— Вярно е, че снимат заедно филм, но това между тях е истинска връзка. Той е голяма холивудска звезда, какво очакваше?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Но той не е такъв — извика тя. — Винаги ме караше да се чувствам специална.

О, по дяволите, защо трябваше да казва точно това? Тя беше разбрала защо е толкова специален Джеръми: не беше външният му вид, или усмивката му, или наперената му походка, а това, че изкарваше най-доброто от хората около себе си. Правеше го на екрана, както и в личния си живот. Тя беше разбрала що за човек е той и аз се пречупих.

— Отседнал е в „Екуинокс Ин“ в Манчестър, Върмонт. Тя не му е гадже. Той така и не успя да те превъзмогне — дори не може да произнесе името ти.

Обадих се на Девън:

— Девън, нека фирмената кола ни чака на Трето Авеню и кажи на шофьора да напълни резервоара догоре. Отиваме във Върмонт.

— Всички? — лицето на Томас светна.

— Защо не? — усмигнах се аз и прибавих набързо: — Снимачната площадка е затворена за външни лица, никога няма да успеете да влезете без мен.

Натали ме прегърна и зацелува по лицето. Томас беше видимо доволен. Тя погледна към Томас, после отново мен и ми намигна:

— Може би ще има щастлив край за всички!

„ДОВЕРИСЕНА ПРОФЕСИОНАЛИСТИТЕ“

ОТ СОФИ СТАЙНЪР

Вече се бях подготвила за коледното парти на „Кристис“, когато получих съобщението на Теа Бакстър и то напълно ме извади от релси:

Ще може ли да ми заемеш роклята на Max Hammer, с която беше на събитието в библиотеката?

Не можех да повярвам, че ме моли за такова нещо в последната минута — аз бях приготвила облеклото си в деня, в който тя ме покани. Бях внимателна, когато го избирах, и реших да нося нещо класическо и скромно. Не исках дрехите да ме определят по никакъв начин. По дяволите. Съмнявах се, че още имат от тази рокля в „Блумингдейлс“.

Можех веднага да ѝ пиша, че съм я дала на химическо чистене, но знаех, че с роклята щях да ѝ се отплатя за поканата. Знам, че една рокля не може да се сравнява с възможно работно място, но роклята наистина си я биваше. Хората щяха да се обръщат след нея в тази рокля. А аз трябваше да направя всичко по силите си, за да си намеря работа. Така че реших да изтичам до магазина с надеждата все още да имат от роклята, да я купя с кредитната карта за извънредни ситуации на майка ми и да я върна в срок. Трябваше да забавя отговора си на съобщението ѝ, в случай че планът ми не проработеше. Имах нужда от „алиграм“.

„Алиграм“ е дума, съставена отчасти от алиби, отчасти — от Инстаграм. Алиграм е, когато използваш Инстаграм, за да подплатиш лъжата си. Когато например качиш снимка, която потвърждава думите ти или мястото, където твърдиш, че си. Навлякох пухкавата си бяла

хавлия за баня върху дрехите, вързах косата си на опашка с дебел ластик и се снимах.

#ОбичамМасажите#Блаженство В „Блаженство“

Сега разполагах с 90-те минути, които щеше да отнеме един масаж, за да намеря роклята, или да изпратя извинителен есемес:

Извинявай, че не ти отговорих по-рано, бях в спа център „Блаженство“. ® роклята е в химическото.

Изтичах до „Блумингдейлс“ и едва не се пребих, когато се спънах в някаква огромна цепнатина в цимента, докато пресичах Лексингтън Авеню. Секторът за дамски дрехи беше празен, когато влетях там. Нямаше никого, който да ми помогне. Изглежда всичко вървеше срещу мен днес, а аз нямах никакво време. Трябваше да добавя в Инстаграм, че съм на маникюр и педикюр също така. Огледах се за продавачите навсякъде и тъкмо щях да се откажа, когато ме приближи една по-възрастна жена, която миришеше малко като баба ми Роуз — приятна смесица от парфюм *Shalimar*, цигари „Марлборо Лайт“ и съвсем леко на пържени лукчета. Беше много изненадана, че няма никого в сектора. Изглеждаше като онези твърди жени, които работят на едно и също от място от години и се гордеят с това. Знаех, че ако някой може да ми помогне, то това е тя.

— Къде, за бога, са всички? — попита тя тихо, а след това по-професионално се обърна към мен: — Извинявайте, мога ли да ви помогна с нещо?

— С всичко — отвърнах аз и се оставих веднага на нейната милост.

Изглеждаше пряма жена, така че не увъртах, а веднага ѝ казах в какво положение съм. Като включих и това, че е почти Коледа, аз още нямам работа и роклята на *Max Hammer* може да се окаже от решаващо значение. Тя също беше откровена с мен.

— Имам един малък размер в склада, но на нищо не прилича, а и трябва да се върне на производителя.

— Мога ли да я купя днес и да я върна утре? — попитах аз, като се правех на стеснителна и се надявах тя да се смили над мен.

Тя се замисли за момент и се съгласи.

— Разбира се, за да компенсирам това, че нямаше никого тук, за да ви помогне — тя сложи пръст на устните си. — Но не казвайте на никого. Въведоха правила за това наскоро.

— Гроб съм — казах аз, а тя отиде да вземе роклята.

Може би късметът ми се усмихваше най-накрая. Надявах се да е така. Имах чувството, че тази вечер е последният ми шанс. Аз съм почти на 23.

Отговорих на съобщението на Теа Бакстър:

Разбира се, извинявай, че се забавих. Да я оставя ли на портиера ми?

Тя ми отговори веднага, все едно беше чакала до телефона, въпреки че ми прави впечатление, че не е от онзи тип момичета, които постоянно чакат до телефона.

Еха!!!! Да, изпрати ми адреса.

Източна 71-ва, № 40, но ми трябва за една сватба този уикенд.

Ще ти я върна утре сутринта. Кой се жени?

Най-добрият приятел на гаджето ми от „Чоут“^[1]. Мисля, че е член на фамилията Кенеди.

Какво, по дяволите, ми имаше?

Леле! Трябва да тръгвам. Ще се видим тази вечер.

Така се бях вживяла в новото си амплоа, че се почувствах малко виновна, когато отидох на соарето на „Кристис“. Имам предвид, че нямаше значение дали работех в „Сотбис“, или не — всеки в света на изкуството знае, че „Кристис“ и „Сотбис“ са в постоянна конкуренция. Всяко известно произведение на изкуството, което ще участва на търг, е потенциална жертва на едната или на другата аукционна къща, както и на всеки колекционер. Пазарът на изкуството като цяло, независимо дали в момента е безинтересен, или вълнуващ; дали расте, или се свива, се определя от двете аукционни къщи. Миналата година „Сотбис“ се оказа на върха с годишните си продажби. Най-вече заради огромно наследство от импресионистични творби. Предишните години „Кристис“ беше начело. От начина, по който изглеждаше това парти, си личеше, че биха направили всичко, за да са отново на върха. Включително да отмъкнат млад и готин кадър с изключителен вкус и стил, и ако ми позволите да добавя, с последователи в Инстаграм, които до партието вече наброяваха... 1700 души. Най-накрая нещата се нареждаха. Скоро щях да мога да си купя сама *Малката черна рокля*, без да се налага да я връщам, и да я закача в моя собствен гардероб в собственото ми жилище. Жилище. Почувствах се неловко само като си помислих за думата. Хич не звучах яко.

Теа Бакстър се затича към мен с отворени обятия. Прегърна ме бързо и се завъртя.

— Обичам тази рокля! Ще ми се да можем да я задържа!

Засмях се, както се очакваше от мен.

— Помни, че ще я нося на сватбата този уикенд. Обещай да ми я върнеш.

— Обещавам — нацупи се тя.

Чувствах странна преданост към продавачката в „Блумингдейлс“. Не знам дали се дължеше на това, че миришеше на баба Роуз, или защото изглеждаше толкова отдадена на работата си, но исках да удържа на думата си. Каквото и да струваше „думата ми“ вече.

— Как вървят нещата в „Сотбис“? — тя произнесе „Сотбис“ с такъв тон, с който сигурно би произнесла името на дявола.

— Все същото — отговорих аз все едно това беше реторичен въпрос.

Това проработи и тя продължи:

— Да си вземем шампанско и после ще те запозная с шефката ми Шелдра Файн.

Поведе ме към бара, като говореше за неща, за които си говорите с бивш съученик от гимназията, с когото единствената ви връзка е вашата алма-матер. Неангажиращи и добродушни въпроси за това дали съм чула, че еди-кой си се е сгодил или пък че е в клиника за лекуване на зависимости. Теа беше толкова простодушна. Тъкмо когато вече бяхме изчерпали темите за разговор, Теа срещна погледа на шефката си и тя ни извика. Изглеждаше като жена, която баба ми би нарекла „представителна“.

Говореше с монотонен глас.

— Здравей, София, Теа ми е разказвала толкова много за теб.

Усмяхнах и си помислих, че Теа не знае чак толкова много за мен. Тя отстъпи крачка назад и ме огледа от глава до пети, умишлено и без да го крие.

— Кой, смяташ, че е по-голям новатор — Ширага или Ив Клайн?

О, я стига, това беше толкова лесно.

— Ширага рисува с краката си години, преди Клайн да използва тялото си.

Тя не реагира по никакъв начин.

— Шинзо или Кикуджи? — попита тя.

— Ейко — отговорих аз със самоуверена усмивка.

— Фотограф? Само не казвай Морияма или Каваучи.

— Фан Хо — заради драмата и простотата в творбите му — казах аз със самодоволна усмивка, защото това беше отличният отговор.

— Хм, харесва ми стила ти. Ела в офиса ми в понеделник сутринта за официално интервю.

Теа беше по-развълнувана от мен.

— Справи се страхотно! Хайде да изпием по един шот! — извика тя, когато шефката ѝ се отдалечи на достатъчно голямо разстояние, за да не я чуе.

— Два шота с текила *Patron*, моля — поръча тя на бармана, преди дори да се съглася. Когато се чукнахме с шотовете, аз извадих телефона си и си направихме селфи. Погледнахме снимката, преди да изпием шотовете, за да преценим дали да се снимаме отново.

— Не качвай тази снимка! — бързо се възпротиви тя.

— Защо? Изглеждаш прекрасно на нея — отговорих аз.

— Да, обаче се вижда името „Кристис“ зад нас! — каза тя притеснено.

— И какво от това? — попитах аз спокойно.

— Ами, шефовете ти ще заподозрат нещо!

— Така и така напускам. Каква е разликата? — Цялата тази история започваше да става досадна.

Тя ме изгледа все едно съм абсолютна глупачка.

— Очевидно е, че Шелдра ще иска да ѝ дадеш вътрешна информация, преди да напуснеш, нали се сецаш, корпоративен шпионаж — каза тя, без да се шегува.

— Коя си ти, Едуарда Сноудън? — попитах аз и се засмях на собствената си шега. — Няма начин да шпионирам за вас!

Това, което имах предвид, беше, че не можех да шпионирам никого, защото нямаше как да вляза в сградата на „Сотбис“, но истина беше, че дори и да можех, нямаше да го направя.

Започнах да качвам снимката в Инстаграм, но тя ми взе телефона от ръцете.

— Говоря напълно сериозно, Софи.

Аз също станах сериозна. Това, че лъжех, някак ме правеше още по-уверена в собствените ми морални принципи.

— Виж, Теа, едно е да напусна „Сотбис“, но съвсем друго да ги прецакам и да си тръгна. Ако Шелдра не ме иска заради моя стил и познания, аз не участвам.

— Тогава предполагам, че няма да има предложение за работа — каза тя, остави пълната чашка на бара и ме заряза. Мъглявите ми принципи ме развеселиха. Едно беше да се правя, че напускам място, на което не работех, но съвсем друго да се правя, че прецаквам работодателя си. Когато започнах да се правя на много интересна и да лъжа, не ми мина през ума, че разбира се, няма да мога да шпионирам фирма, в която никога не съм работила. Чувствах се странно добре, че не предадох моралните си ценности, колкото и да бяха сложни.

Мъжът, който седеше до мен, взе шота на Теа и го вдигна за наздравица.

— За теб!

Чукнах чашата си в неговата и изпих шота на екс.

— Това пък защо? — попитах, след като престана да ми пари на гърлото.

— Не срещам често толкова почтени млади хора. Впечатлен съм.

Благодарих му, а той поръча по още един шот.

— Тя добра приятелка ли ти беше?

— Не — отговорих аз, докато прокарях пръст по ръба на чашката. — Не беше мой тип човек. Тя е сноб, а и парите за образованието ѝ не бяха нейни.

— Имаш предвид, че е имала попечителски фонд?

— Не, баща ѝ плати цялото ѝ образование с откраднатите пари от компаниите си.

Той се разсмя от сърце. Хм, аз съм била не само готина, но и забавна.

— Ще ми се да бях в бизнеса с изкуство, веднага щях да те взема на работа.

— С какво се занимаваш? — попитах, повече от учтивост, а не защото ме интересуваше толкова много.

— Притежавам фирма за маркетинг „Довери се на професионалистите“ — каза той така, все едно трябваше да съм чувала за фирмата му. Изражението ми сигурно ме е издало, защото той продължи: — „Довери се“ е група хора, които въздействат на другите, измисляме идеи, които да споделяме с широката публика чрез

социалните медии. Нещо като риалити телевизия за хора, които не си задържат вниманието върху нещо дълго време.

— Всъщност това правя и аз! — възкликнах.

Той ме помоли да му обясня и аз му разказах за пътя, който ме доведе до мястото на бара до него. Разказах му всичко — от първата ми алиграма до заемането на *Малката черна рокля* от „Блумингдейл“, като последен и отчаян опит да запазя репутацията си. Докато му разказвах, осъзнах колко много съм се забавлявала. Не с лъжите, а с това, че трябваше да използвам творческата си сила, за да избера правилната снимка, подходящото заглавие за нея. Харесваше ми непосредственото и постоянно удоволствие, което ми носеха харесванията и новите последователи. Биваше ме в това. Всъщност точно това ме крепеше на повърхността, спасяваше ме от депресията, заради всичките откази и неуспешното търсене на работа. Той се наслаждаваше на всяка подробност от разказа ми и ми обеща, че ако започна работа за него, за нула време ще мога да кача в Инстаграм снимка с хаштаг на моето собствено жилище.

— Добре си се дегизирала — дори обувките ти са скъпи, с червени подметки.

Едно нещо обаче не му признах — обувките ми с червени подметки бяха направени от един много добър обуцар на 82-ра улица и Трето Авеню. Не бяха истински *Louboutan*, както бях подвела всичките си последователи с хаштага #АзОбичамLouboutan.

Що се отнася до малките черни рокли, той ми обеща, че дизайнерите ще ми ги изпратят лично вкъщи в замяна на един коментар в твитър или пък снимка с роклята. Искаше да му помогна да зароби цяло едно поколение, моето поколение невинни последователи. В миналото тази чест се е падала на емблематични фигури като Анди Уорхол и Опра, но сега изглежда, че аз, Софи Стайнър, бях достатъчно готина, че да поведе хората.

Хайде де, тагнете ме!

@СофиСтайнър@ДовериСеНаПрофесионалистите

#работа-мечта#готина

[1] „Чоут“ е частно училище в Уолингфорд, Кънектикът. В него са учили много деца на хора от висшето общество и политическия елит на САЩ. — Б.пр. ↑

30

ЗАГРУПАНИ ОТ СНЕГА

ОТ НАТАЛИ

Бях толкова изнервена, когато се настанихме в лимузината, че започнах да си гриза ноктите, при все че никога преди не съм го правила. Искях да се измъкна и да се откажа, но само трябваше да погледна Албърт и Томас и се досетих, че пътуването вече не беше само заради мен. Всъщност от начина, по който те се гледаха, разбрах, че почти са забравили за мен. Това се потвърди, когато Томас ентусиазирано обяви първата ни планирана спирка — обяд в „Ресторантът на Мис Флорънс“ малко преди Нортхамптън, Масачузетс. Преди да кажа каквото и да било или дори да успея да попитам дали ни е по път, Албърт извика също толкова ентусиазирано:

— О, боже мой, никога не съм бил в Нортхамптън!

Обаче това спиране означаваше, че щях да имам повече време да се превърна в топка от нерви. Сигурно изражението ми ме е издало, защото Томас се обърна към мен все едно бях казала нещо на глас:

— Натали, Албърт никога не е бил в Нортхамптън!

Нямах нищо против, наистина, радвах се за тях и че искрите между тях прелитаха в колата, но аз бях човек, който предпочиташе болезнените моменти да свършват бързо, а сегашното пътуване щеше да се проточи вечно. Опитах се да погледна на това от тяхната гледна точка: Нортхамптън не е просто един готин град. Той е гей столицата на североизтока, място, което обещава гостоприемство и солидарност, място, където Томас и Албърт можеха да се опознаят. Ако не исках Томас да се впусне в разговора за това колко съм привилегирована, защото съм хетеросексуална, трябваше просто да се усмихвам и да се примиря. Освен това наистина трябваше да спрем някъде да хапнем.

Когато пристигнахме в „Мис Флорънс“ тревогата ми се изпари при вида на вкусните палачинки със сладко от боровинки. Не знам

дали се държеше на чудата атмосфера на града, добрата компания или просто на надеждата, която изпитвах, но престанах да мисля за възможния катастрофален край — просто се наслаждавах на пътуването ни. Като човек, който обича да се вре в чуждите работи, Томас ни убеди, че трябва да изненадаме Джеръми. А той ходеше навсякъде с подходящото облекло. Сега, когато вече се наслаждавах, бях напълно съгласна с него. Планът му включваше още едно спиране в някой магазин за ски екипировка в Бенингтън, където щях да се издокарам от глава до пети, така че никой да не ме познае на снимачната площадка. Бях сигурна, че Албърт няма да го позволи, но той толкова беше хлътнал по Томас, че не искаше да задуши ентузиазма му. Аз бях готова за всичко — не се бях забавлявала така от почивката ми с Джеръми. Но след като вече бях облякла ски екипировката, отново се притесних и замолих Албърт да се обади на Джеръми и да проучи как стоят нещата — ами ако никога повече не искаше да ме види? Той не ми обърна внимание, като каза, че иска да притеснява Джеръми — това беше доста абсурдно, като се имаше предвид, че щяхме да се натресем неканени на снимачната площадка. Въпреки това се отказах да убеждавам Албърт.

Според близкия ми приятел и личен асистент Siri, щяхме да пристигнем на снимачната площадка около 17,00 ч. — час преди да се стъмни. Това явно беше много важно, защото Албърт твърдо настояваше да не прекъсваме снимките по никакъв начин, така че с Томас му обещахме, че ще чакаме тихо отвън. Когато пристигнахме, направихме точно както бяхме обещали. Аз дори бях със ски маската, за да не ме разпознае Джеръми и да оплеска снимките. Албърт отиде да пишка, а Томас и аз стояхме настрана, колкото се може незабележими. И двамата бяхме нервни и развълнувани. Тъкмо бяха приключили със снимките на една сцена и се готвеха за друга, а режисьорът викаше статистите на снимачната площадка. Една група от мацки в ски екипировки мина покрай нас и Томас ме бутна да тръгна след тях. Не се възпротивих — явно наистина подходящото облекло дава на една жена нужната самоувереност!

Една стилистка бързо огледа групата, оправяше ръбовете на дрехите, затваряше някои ципове и отваряше други, както й падне. Когато стигна до мен, ми свали маската.

— Това пък откъде се взе? — попита тя.

— Тишина на снимачната площадка! — извика някой и ме спаси.

Помнех сцената много добре. Предупреждение за спойлър: беше финалната сцена, след ски спускането в хижата, точно след последните 10–20 минути от всеки романтичен филм, през които момчето и момичето късат, заради някакъв непреодолим проблем само за да осъзнаят колко глупаво са се държали и отиват пеша или се мятат на такси, кон или, в този случай, снегомобил, за да признаят любовта си един на друг. Осъзнавах много ясно иронията в цялата ситуация.

Джеръми трябваше да седи с крака на масата и да гледа тъжно към планината, докато пие горещ шоколад. Огледах се наоколо, но видях само Албърт, който ми махаше оживено да се разкарам от сцената. Потърсих с поглед Томас за подкрепа, но него никъде го нямаше. Последно го видях да оглежда масата с кетъринга — или беше огладнял, или и той най-накрая се беше изнервил. И той беше една приятелка в трудни моменти, няма що!

Джеръми дойде на снимачната площадка в целия си блясък и сърцето ми слезе в петите, а коленете ми се разтрепериха. Цялата ми самоувереност, когато бях с него и мислех, че е гей, изчезна, заедно с гнева, който изпитвах заради недоразумението.

— Начало! — извика режисьорът.

Сцената започна точно така, както я помнех. Джеръми седеше, пиеше шоколад и се взираше в планината, в далечината се чуваше сирената на снегомобил на планинската спасителна служба. Друг скиор, тъкмо слязъл от планината, изтича при него и го хвана за якето. Това беше Ланс Людвиг Трети, най-големият враг на героя на Джеръми.

— Нанси падна много тежко — изхълца той. — Не съм сигурен дали ще оцелее.

— Нанси! — извика със силна болка в гласа Джеръми, докато се изправяше.

Докато викът ехтеше из околните гори, той взе щеките си и тръгна да я търся. Играеше толкова убедително, че първият ми импулс беше да го спра да не тръгва след нея. Беше автоматичен рефлекс — протегнах крак и спънах Джеръми. Той залитна напред и си удари главата в някакъв пън. Хвана с ръце главата си и охкайки се претърколи на една страна, а аз изтичах и клекнах до него и обхванах с ръце лицето му. Той отвори очи и ми се усмихна, а аз го целунах. Той

се изправи все едно не си беше ударил главата току-що. Хвана ме за ръката и ме придърпа към себе си, за да ме целуне така, както трябваше да целуне главната актриса във филма.

— Хабим светлината тук! — изкрещя режисьорът, а Албърт караше всички хора с фотоапарати да снимат и да качват снимките в социалните мрежи. До залез-слънце бяхме станали сензация.

И така аз най-накрая бях на страниците на „Ню Йорк Поуст“. *Кое е това мистериозно момиче с Джеръми Мадисън? Сладката* (това е цитат) *Натали Канарас*.

Хайде, попитайте ме дали Флип Робърте е видял снимките.

Как ще ви отговоря ли? „Не знам и въобще не ми пука!“

31

А. ТАЗИ ИСТОРИЯ СВЪРШВА ЗЛЕ.

Б. ВИЕ ОБАЧЕ НЯМА ДА СЕ ПОЧУВСТВАТЕ ЗЛЕ.

ОТ РУТИ

Има три типа продавачки, които работят в големите магазини. Някои застават пред пробната и задават въпроси: „Искате ли да пробвате друг размер?“, „Имаме този модел в красив синьо-зелен цвят, ако желаете?“. Други стоят само около касата и задават излишния въпрос: „Имаше ли кой да ви помогне?“. Трети пък обикалят магазина и питат клиентите дали имат нужда от помощ. Когато за първи път започнах работа, аз много обикалях, не се интересувах от клюките, които си разменяха другите продавачки. Около хиляда пъти на ден казвах: „Здравейте, аз съм Рути. Мога ли да ви помогна с нещо?“. Понякога ми отговаряха с ентузиазизирано „да!“, но повечето пъти с „не“. Повечето пъти отговорът беше любезно „не“ или „Благодаря ви, ще се оправя сама“. Понякога обаче се обръщаха към мен със зловна гримаса или снизходително „Не, благодаря“. Сигурна съм, че сте чували този отговор „Не, благодаря“. Произнесено е с намръщване и с поглед, който казва: „Защо въобще ме заговаряш“. След като бях получила достатъчно такива отговори, спрях да задавам този въпрос, просто обикалях тихо магазина и бях винаги наблизко, ако някой се нуждае от помощта ми. Обичам да си говоря с хората и ми беше скучно, докато преди десетина години всички, дори и възрастните хора, не се сдобиха с мобилни телефони. Тогава започна моята ера на подслушване.

Извинението, че трябва да се вършат много неща наведнъж, изритата етикета за говорене по телефон през прозореца на 59-а и това, което започна като неприлично шептене и говорене с ръка на устата по

телефона, постепенно се превърна в разговори на висок глас, без никой да се интересува дали има хора наоколо.

Днес вървах след една добре облечена жена, която говореше по телефона. Скоро ми стана ясно, че е от онзи невероятно отвратителен вид. Тя е в центъра на историята ми и причината да ви кажа, че:

А. Тази история свършва зле.

И

Б. Няма да се почувствате зле след това.

Няма да ѝ казвам името, защото вие я познавате. Срецнали сте я на летния лагер, в гимназията или миналата седмица на мача на детето ви. Прекарали сте много безсънни нощи в чудене какво сте могли да ѝ отговорите, а понякога дори сте се събуждали в лошо настроение, защото сте мислили за нея. Името ѝ е г-жа Х. И всички ние я познаваме.

Тя е момичето, което ви поздравява с въпроса: „Какво *точно* си облякла?“ или пък ви казва, че шегите ви въобще не са смешни. Тази, която все бърза да ви критикува и да посочва недостатъците ви.

— Май си попрекалила с пинсетите! — смее ви се тя, докато вие вадите огледалцето си, за да погледнете веждите си.

Странно е как една добра дума или комплимент минават през едното ухо и излизат през другото, но обидата се загнездва и загнойва с дни, дори години.

Тя е момичето в десети клас с дългите крака, с която сте се държали приятелски, защото е била нова в града. Тази, която е увила краката си около момчето, за което сте ѝ споделили, че харесвате.

Беше момичето, което срещнах в обучителната програма на „Блумингдейлс“ през първата си година тук. Тази, която каза, че е организирала клуб по плетене. „Ооо, съжалявам, Рути, не знаех, че плетеш.“ А след това: „Съжалявам, Рути, всички излязохме с гаджетата си след работа за по питие и аз не мислех, че си имаш някой специален, когото да доведеш, така че не те поканих“.

Или най-лошият вид — тази, която ти се прави на приятелка, но първа започва да говори зад гърба ти.

Не се безпокойте — като изключим клуба по плетене и онази дългокрака кучка в десети клас, нищо друго от тези неща не ми се е случвало лично на мен. Но научавам за такива истории постоянно. Една жена около трийсетте дойде миналата седмица за шопинг

терапия. Докато разглеждаше дрехите, усетих, че има нужда от човек, на когото да си изплаче болката — с времето просто започваш да разпознаваш знаците. Беше вторник и тя ми сподели, че обикновено във вторник се среща с жените от групата за гледане на бебета — тя била една от жените, основали тази група. Скоро обаче някаква майка, което искала бързо да се изкачи по социалната стълба, я избутала от пътя си, привлякла вниманието на всички единствено с парите на съпруга си и променила деня за срещи на групата в сряда. Това бил единственият ден, в който нашето момиче не можело да присъства, защото трябвало да води малкия си Джони на терапия за кривогледство всяка сряда и катерачката много добре знаела това. Това бил денят, в който се събирала групата за двегодишни, страдащи от кривогледство. Ако някога тази вещица прекрачи прага на магазина ми, ще ѝ продам рокля, която прави задника ѝ огромен!

Спрете и се замислете. Кой е вашият най-голям враг? Дори и най-харесваният, уверен и уравновесен пораснал човек може да си спомни онова момиче, което го е накарало да се чувстват гадно. Някой ден ще ѝ се върне тъпкано — за това се молите, докато тя минава покрай вас, след като ви е блъснала със злобата си като тежкотоварен камион и ви е оставила размазана на паважа. Е, мили дами, затегнете коланите и се пригответе, защото ви обещавам, че днес тя ще бъде размазана на паважа.

Последвах г-жа Х, докато тя се разхождаше из рафтовете с дрехи: понякога спираше, за да докосне някоя дреха, понякога, за да погледне цената. Личеше си, че злобата ѝ е в епични размери. Круела Девил на стероиди. Говореше с приятелка по телефона и искаше модни съвети. Жестокостта ѝ беше бавна и подмолна. Тя започна с „Искам съвет от теб, защото си ми приятелка“, така че жертвата ѝ да свали гарда, а тя да нанесе удара с някоя гадна забележка. Разбира се, аз чувах само нея, но в главата си чувах и другата страна. Ето какъв беше разговорът:

— Къде си? — попита жертвата.

— В „Бергдорф“ — излъга г-жа Х — в сектора за дрехи. Искам да съм с нещо ново на рождения ден на Селест. Ти как ще си облечена?

— На партито на Селест? Не съм поканена... Може ли просто да е забравила? Мислех, че сме близки с нея?

— О, съжалявам, че го споменах... Просто предположих, че... Хей, искаш ли да ѝ се обадя и да я попитам?

— Не, недей. Ще стане много неудобно.

— Просто ще го спомена, трябва да говоря с нея така и така — ще ти се обадя след минута — и прекъсна разговора.

Г-жа Х се обърна към мен, като държеше *Малката черна рокля*.

— Размер S. Не го виждам.

Беше от онези жени, които смятат, че всички други съществуват единствено за да ѝ служат, така че даже не си направи труда да изкаже искането си под формата на въпрос.

— Съжалявам, това е най-търсената рокля за сезона, останаха ни само две от най-големия размер. Можете да пробвате.

— Нямам време за проби и не нося голям размер! — започна троснато тя. — Щом е най-търсената, би трябвало да имате от всички размери!

Мразех я.

— Не отговарям за зареждането, но ми казаха, че производителят няма повече от този модел. Съжалявам, нямате късмет.

Аз се обърнах и се отдалечих, а тя измърмори под носа си:

— Нямам късмет... нещо, с което ти определено си свикнала, без съмнение.

Томас я чу и ѝ се изплези зад гърба, а тя отново се обади по телефона.

— Селест, готова ли си за партито? Познай с кого говорих току-що? С Вероника Блок. Нямах представа, че не си я поканила — засмя се тя и изчака Селест да налапа въдицата. — Ами, да, сигурно си забравила. Лесно е да я забравиш... — Отново пауза: — О, не, сигурна съм, че няма проблем с това, даже ми каза, че има по-интересни планове за вечерта... — Още една пауза: — Да, мисля, че каза „по-интересни“ или пък каза „по-въълнуващи“. Не мога да си спомня точно, но така или иначе знаеш колко са скучни Вероника и съпругът ѝ. Това, което прави едно парти хубаво, са хората, които не каниш, не тези, които каниш.

И с тази последна гадна забележка затвори телефона.

Тази кучка наистина беше най-злобната, която бях срещала. Можеше да вземе медал за най-гаден клиент. Но аз знаех как тихомълком да отмъщавам на хора като нея. Тази сутрин онова сладко

и отчаяно момиче с дългата история беше върнала малкия размер рокля *Max Hammer*, както се бяхме разбрали. Роклята беше в още по-лошо състояние, но това въобще не ме интересуваше. Отидох в склада и я намерих, за да я дам на най-гадната клиентка, като се надявах, че когато се върне вкъщи и види в какво състояние е, ще се опита да я върне. Нямах търпение да я обвиня, че е съсипала роклята и да не я приема.

— Предполагам, че отново нямате късмет — щях да ѝ кажа аз.

Гаднярката отново говореше по телефона е горката Вероника:

— Ами, споменах го, скъпа, но тя не захапа въдицата. Обясни ми, че ще е събиране с най-близките и мили за нея хора. Може би следващия път, нали знаеш, когато разшири списъка с гости.

Горката Вероника дори не подозираше на какво е станала жертва.

— Не, нямах идея, бъбрек, казваш... Ами, хубаво е, че няма нужда от него. Знаеш ли, трябва да си по-внимателна на кого предлагаш бъбрека си, Вероника, наистина.

Опасявах се, че може да ѝ извия врата с роклята, така че я подадох на Томас и излязох навън за почивката си. По принцип не бих му причинила такова нещо, но все още бях малко ядосана, че миналия ден с Натали бяха оставили етаж без продавач и бяха запитали на любовно приключение. Последното нещо, което чух, беше:

— Предполагам, че се е нуждаела от някой по-млад, който все още вижда, за да намери моя размер.

Трябва да призная, че от това ме заболя. След Лилиан аз бях най-възрастната продавачка тук. Вече не бях момичето, което започна в магазина. Може би щях да изпуша две цигари през почивката си.

Стоях на ъгъла с Лилиан и тъкмо бях дръпнала два пъти от втората цигара, когато видях, че най-гадната клиентка излиза от магазина. Тъкмо бях разказала на Лилиан цялата история.

— Ето я! — посочих аз. Беше на един хвърлей разстояние — заменям кралство за камък.

Лилиан я изгледа продължително.

— Не може да е толкова лоша. Виж, помага на една възрастна жена да си хване такси.

Това беше странно. Наистина стоеше на тротоара и помагаше на възрастната жена да спре такси. Усмихна се и каза нещо, което не успяхме да разберем. Проточихме вратове, за да чуем какво си говорят.

Жената ѝ благодари, а гаднярката слезе на улицата и помахаша с ръка на едно такси да спре. Възрастната жена изглеждаше трогната от добрината ѝ. И тогава се случи. Едно такси отби и най-гадната клиентка се оказа, че е най-гадната нюйоркчанка, защото се качи в него, затръшна вратата и отпраши.

— О, боже, та тя ѝ открадна таксито! — извика Лилиан.

И двете се притекохме на помощ на възрастната жена.

— Видяхте ли какво направи току-що тази кучка? — попита жената, когато стигнахме до нея. Обичах това в нюйоркчаните — крехки възрастни жени да говорят като закоравели гангстери.

Тъкмо бях стъпила на бордюра и махах за такси, когато земята се разтресе. Първоначално се паникьосах, защото помислих, че е бомба. Хората крещяха, когато земята отново се разтресе. Погледнах към 59-а улица тъкмо когато земята се отвори, все едно бях в научнофантастичен филм, и буквално погълна таксито, заедно с всичко в него. Никога не съм вярвала в кармата, но този ден повярвах.

На следващия ден Томас и Натали застанаха от двете ми страни, докато им четях първа страница на „Ню Йорк Поуст“. И двамата все още ми се подмазваха и се опитаха да ми се реваншират за онзи ден, когато изчезнаха от магазина. Вече им бях простила — беше ми приятно, че и двамата са толкова щастливи. Никой от тях нямаше много късмет в любовта, откакто ги познавах. През годините съм работила с много по-млади хора и с ръка на сърцето можех да кажа, че тези двамата ми бяха любимците. Дори ме поканиха да отида с тях на двойна среща. Отказах, но беше толкова мило от тяхна страна.

Натали смяташе, че заглавието на статията „Дяволската дупка“ е проява на лош вкус, като се има предвид, че една жена е загинала, но вестникът си има свои собствени морални граници. Като се започне с най-скандалното им заглавие: „Труп без глава в топлес бар“^[1] и се стигне до любимото ми „Осама бил влюбен“, заради порното, което бяха намерили в дупката на Бин Ладен. Явно търсеха хумористичния ефект преди всичко друго. Разбирах ги, защото и аз имам такава склонност.

Днешната история ме доближаваше толкова много до това да съм в новините от първа страница, колкото никога досега.

Вчера земята наистина се разцепи и се отвори дупка, която погълна едно такси. Има и една жертва. Хората в близост до „Блумингдейлс“ се опасяваха, че може да е избухнала бомба, когато на ъгъла на 59-а и Лексингтън земята се разтресе. Причината беше дупка, дълга 3 метра и дълбока 3,5 метра, която е следствие от повреда в канализационната система. Хора, които работят в близост до мястото, споделиха, че били забелязали растящата цепнатина в асфалта, но не мислели, че е повод за тревога.

Таксиметровият шофьор е оцелял, защото предната част на таксито е поела удара. Шофьорът се е отървал с множество счупвания и други наранявания, които не представляват опасност за живота му. Полицията все още не е съобщила името на загиналата жена, но свидетелите твърдят, че била излязла от магазина на „Блумингдейлс“ и носела чанта с покупки от него.

— Смятате ли, че Селест е отменила партито за рождения си ден? — попита Томас с престорено сериозен глас.

— Сега вече ще има място за другата жена на масата! — отговорих аз и се засмях. — Боже мой, аз съм наричала „жертва“ грешното момиче!

Знаех, че не се държим подобаващо, но тази жена наистина беше ужасна. Стана ми тъжно, че нашата красива рокля на *Max Hammer* имаше такава незавидна съдба.

[1] „Headless Body in Topless Bar“ („Труп без глава в бар без дрехи“) — това е истинско заглавие на статия в „Ню Йорк Поуст“ от 15 април 1983 г. — Б.пр. ↑

БАЛКОНЪТ НА КИНО „ПАРИЖ“

ОТ ДЖОН УЕСТМЪНТ

Седях на бюрото в кабинета си и гледах през прозореца към Сентръл Парк. Има по един стол от двете страни на бюрото ми — единият гледа към вътрешността на стаята, а другият — към прозореца. Избирам къде да седна според това дали искам да се концентрирам, или да помечтая. На бюрото ми имаше една голяма купчина от курсови работи и аз трябваше да се съсредоточа върху нея, но умът ми се рееше някъде другаде.

Мислех за Анди и се чудех какво прави и защо не ме изчака след лекцията онзи ден. Надявах се да е, защото е добър човек и знае, че въпреки че не правим нищо лошо и неприлично, все пак не е редно. Една част от мен почувства облекчение, когато не се появи онзи ден. Никога не бях изпитвал такива чувства към никого, след като срещнах Керълайн. Чудех се дали тези чувства се дължат на растящата пропаст между нас — дали тази празнота не беше причината да се появи някой, с когото можех да я запълня. Това е класическото извинение на хората, когато мамят половинките си — да запълнят празнотата.

Знаех, че бракът ми не е стабилен, но също така знаех, че беше започнало още преди да срещна Анди. Дните се редяха едни и същи. Когато се прибирах вкъщи, Керълайн ме посрещаше с приветлива усмивка, но имах чувството, че не е искрена. Питах я много пъти дали има някакъв проблем, но тя винаги отричаше. Чувствах се сам, дори и когато не бях. Няма по-неприятно нещо от това да се чувстваш самотен, когато лежиш до човека, който би трябвало да те допълва. Въпреки всичко, нямаше да използвам това като извинение, за да ѝ изневеря. Не вярвам да има каквото и да било извинение за изневяратата. Реших, че тази вечер ще накарам Керълайн да седнем и да се разберем да потърсим професионална помощ за брака ни.

Най-накрая се отказах да оценявам курсовите работи и проверих какви филми прожектират в кино „Париж“. Бяха минали седмици от последния път, когато гледах филм там, и предположих, че са сменили програмата. Наистина я бяха сменили и аз хванах такси до моето любимо място за бягство от реалността.

Докато изкачвах стълбите към балкона, безпокойството ми се изпари. Седнах на обичайното си място в киното, сложих кутията с пуканки на парапета и съблякох палтото си. Тогава я видях. Сърцето ми отиде в петите. Анди седеше в края на моя ред. Почувствах се виновен и развълнуван едновременно. Почувствах се жив. И изплашен. Почувствах, че трябва да избягам. И след това тя ме видя. Усмихна ми се и мога да се закълна, че очите ѝ се насълзиха. Светлините угаснаха, а ние тихо се преместихме на седалките в средата на реда. Не казахме и дума. След като филмът започна, аз ѝ предложих от пуканките. След няколко минути двамата посегнахме едновременно към кутията. Ръцете ни се докоснаха и кутията падна на пода. Сграбчих ръката ѝ в моята и не я пуснах до края на прожекцията. Не мога дори да ви кажа дали филмът беше хубав, или не, защото единственото, което усещах, беше нейната ръка в моята. Имах чувството, че през цялото време задържам дъха си. Нямах представа какво ме е прихванало — знаех, че това е грешно, но също така беше толкова естествено, приятно и *правилно*.

Финалните надписи се появиха на екрана, ние облякохме палтата си и отново я хванах за ръката, докато слизахме от балкона. В края на стълбището светлината отвън влизаше и осветяваше лобито на киното, все едно ни напомняше за реалността. Пуснахме ръцете си. Погледнах я с отчаяна усмивка. Тя ми отговори със същото.

Застанахме на 59-а улица на онази пресечка, която толкова напомня за Стария свят и която гледа към площада пред хотел „Плаза“. Като преподавател по филмово изкуство през главата ми често минават сцени от филми. Точно това място ми се струваше доста иронично. Анди се наведе да завърже връзката на обувката си и сякаш пред очите ми се разигра финалната сцена от „Каквито бяхме“ — филм за хора, които не могат да са заедно. Барбара Стрейзънд казва: „Момичето ти е прекрасно, Хъбъл“, преди да прокара ръка през косата на Робърт Редфорд за последен път. Той отговаря с болка в очите: „Довиждане,

Кейти“, а тя прошепва на въздуха: „Довиждане“, защото той вече тича към таксито, което го чака.

Бях се побъркал — няколко срещи с тази жена, която въобще не познавах, и вече ни сравнявах с героите в една от най-големите любовни истории в киното на всички времена. Трябваше да започна да гледам повече фантастика и филми за края на света. Имам любящо семейство, което е всичко за мен и аз за тях. Когато Анди се изправеше, щях да ѝ кажа: „Довиждане, Анди“. И щях да си тръгна, всъщност щях да избягам и никога нямаше да погледна отново назад.

— О, боже! — каза тя, когато се изправи. Лицето ѝ пребледня. Изглеждаше така все едно е видяла призрак.

— Какво има? — положих ръка на рамото ѝ.

— Не ме докосвай! — отскочи тя назад.

Бях объркан. Тя въздъхна, погледна отново към обувките си и започна да ми обяснява. Беше спокойна и пряма.

— Джон, има един фотограф от другата страна на площада, който ни снима. Съпругата ти го е наела, защото иска да докаже, че ѝ изневеряваш.

Не можех да повярвам на ушите си. Имах чувството, че ме е зашлевила през лицето.

— Откъде знаеш? — успях да изпелтеча аз.

— Знам, защото съм частен детектив и понякога работя със същия фотограф.

Помислих, че се шегува, и дори се засмях. Но тя продължи:

— Съпругата ти Керълайн ме нае преди няколко месеца, за да докаже, че имаш любовница, и така да се възползва от клаузата за изневяра в предбрачния ви договор.

— Предбрачният ни договор? Какво, по дяволите, знаеш ти за предбрачния ни договор? — чувствах се нестабилен на краката си. Предаден. Объркан. Сърцето ми прескачаше лудо и ми стана много горещо.

— Казах ти, жена ти ме нае да те следя. Съжалявам, Джон, но накрая се оказа, че тя е тази, която има извънбрачна връзка. Тя те мами, но иска да докаже обратното заради парите ти.

Фонтанът по средата на площада започна да се върти пред очите ми. Трудно ми беше да осмисля това, което ми казва. Отстъпих назад и се подпрях на стената.

— Дай ми минутка...

Тя наведе глава, а аз стоях така, облегнат на стената на сградата, докато се опитвах да събера мислите си и да разбера какво се случва. Това ли беше краят на брака ми?

— Искаш да кажеш, че всичко това е било постановка? Ти и аз, всичко е било само капан, за да излезе, че аз изневерявам? — попитах я, когато отново почувствах земята стабилна под краката си.

По лицето ѝ започнах да се стичат сълзи. Ядосах се, че се прави на жертва.

— Не, не, не — извика тя. — Само първата ни среща беше постановка, за да те разобличи — в „Блумингдейл“. Аз престанах да работя за Керълайн, когато разбрах истината, но очевидно тя е наела друг. Съжалявам, Джон, трябваше да ти кажа, но не е етично. О, боже, чуй ме само как говоря за морал.

Погледнах я в очите изпитателно.

— Никога не сме се срещали по прищявка на съдбата. Аз те следях дори и след като жена ти вече не ми беше клиент. Знам колко извратно и ужасно звучи. Днес беше единствената ни случайна среща.

Тя млъкна за момент и погледна надолу обезсърчена.

— Сигурна съм, че това е последната ни среща... случайна или не.

Не реагирах по никакъв начин и тя продължи да говори:

— Джон, не искам да ѝ помагам с фалшиви доказателства срещу теб. Засега няма нито една компрометираща снимка на нас двамата. Излязохме от театъра като приятели, които просто са гледали заедно филм. Ще свидетелствам, ако трябва, че тя се опитва да те натопи и че няма нищо между нас.

— Фотографът все още ли ни гледа? — попитах тихо, когато се свързах.

— Да, апаратът му е насочен точно към нас — погледна тя над рамото ми.

— Защо продължи да ме следиш? — попитах я, като се молах да каже това, което исках да чуя. — След като си спряла да работиш за жена ми, имам предвид. Защо продължи?

— Съжалявам — каза тя тихо. — Аз... те харесвам. Липсваше ми. Не можех да стоя далеч от теб.

Изведнъж започнах да виждам кристално ясно цялата заплетена ситуация. Жена ми дванайсет години искаше толкова много да се махне от мен и беше стигнала до такива крайности, за да се отърве от мен, а Анди не можеше да стои далеч от мен. Аз не казах нищо и това явно я изплаши, защото тонът ѝ стана много делови.

— Чуй ме — каза тя. — Битката ще е дълга и най-вероятно ще е в съдебната зала, но без значение какво ще стане с кариерата ми, аз ще разкажа под клетва какво съм направила и какво не сме правили заедно. Ще свидетелствам, че тя се е опитала да склучи с мен тайно споразумение в твой ущърб и да ме склони към измама. Няма да е лесно, но тя няма да си тръгне с твоите пари.

Пред очите ми минаха сцени от всеки филм за развод — от „Крамър срещу Крамър“ до „Войната на семейство Роуз“. Фонтанът пред хотел „Плаза“ започна отново да се върти. Затворих очи. Може би се дължеше на мястото, където се намирахме, или пък на внезапния момент на прояснение, но знаех какво трябва да направя.

На най-култовия ъгъл в Манхатън аз обхванах с ръце лицето на Анди Ранд и я целунах с такава страст, каквата не бях изпитвал години наред. В главата си чувах звука от фотоапарата.

— Какво правиш? Полудя ли? — запротестира тя.

— Да целуна жената, която си мечтая да целуна от седмици насам, или да прахосам месеци в битка в съда със съпругата си, която ми изневерява, но да не забравяме, че е и майка на детето ми? Определено не съм луд — казах и се усмихнах. Не се бях чувствал толкова сигурен в себе си от много време насам.

Целунах я отново. Този път тя напълно се отдаде на целувката.

— Тази целувка ще ти струва много скъпо — засмя се тя, когато най-накрая се отделихме един от друг, за да си поемем дъх.

— Какво са 10 млн. долара, когато имаш повече пари, отколкото можеш да похарчиш — засмях се аз на свой ред.

— Имах предвид обяд — отвърна тя шеговито.

— Какво ще кажеш да отидем в „Ойстър Бар“? — предложих аз.

— Каниш ме на среща? — попита тя.

— Да, това е първата ни среща — отвърнах с усмивка, хванах я за ръка и двамата се отправихме надолу по Пето Авеню почти подскачайки, а нашият личен фотограф ни следваше. Знаех, че ме

чакат много важни решения, но засега щях да се съсредоточа върху първото — супа от омари или супа от миди?

33

ОЩЕ ЕДИН ТРУП

ОТ СЕТ МОРГАН

ВЪЗРАСТ: ДОСТАТЪЧНО ВЪЗРАСТЕН, ЧЕ ДА СИ НАМЕРИ НЕЩО ПО-ДОБРО

Работя в погребалния дом на Франк И. Кембъл на Медисън Авеню. Може да ви се стори, че се гордея с това, но не е така. Единственото нещо, с което се гордея, са бицепсите ми. Други хора, които работят тук, определено се гордеят с това. Дори и нощният пазач се държи така, все едно пази кралските бижута на Великобритания. Ако тръгнете да умира в Ню Йорк, мястото, където трябва да отидете, е погребалният дом на Франк И. Кембъл — последният клуб, към който си заслужава да се присъедините. Ще сте в компанията на известни актьори, певци, политици и цяла върволица от невероятно богати хора. Шефът ми все още разказва за погребенията на Джуди Гарланд и Джон Ленън, но ако трябваше аз да се хваля с клиентите ни, щях да спомена името на Биги Смолс и на мафията Франк Костело. Нямах да имам нищо против да съм тук за тези двамата. Повечето дни има само нормални хора — нормални мъртви хора, имам предвид.

Надявах се да свърша до 17,00 ч., така че да мога да избера подарък за рождения ден на новата ми приятелка, но този бизнес е отчайващо непредвидим. Шефът ми постоянно повтаря: Винаги трябва да си на линия, Сет. Хората не ни се обаждат във вторник, за да кажат, че смятат да дръпнат шалтера на леля Беки в четвъртък. Никой не изпраща предварително копие на предсмъртното си писмо на погребалния агент — „Чувствам се невероятно депресиран и няма да издържа дълго така. Моля, очаквайте ме следващия четвъртък в 3,00 ч.!“

Смята, че е много забавен и става още по-зле, защото всички се смеят на шегите му. Мен лично това много ме дразни. Всичко друго трябва да се запази предварително — вечери в ресторант, коламаска на

гърба, почистване на колата, всичко, но не и смъртта. Ето така жената от първа страница на днешния „Ню Йорк Поуст“ ми обърка плановете за петък вечер.

Донесоха я в 14,00 ч. за балсамиране. Принципно това отнема около три часа, а обличането и гримът — един час. Работата ми беше да обличам и да полагам в ковчега мъртъвците. Не съм учил как да балсамiram хора, а също така ми бяха казали, че не съм достатъчно симпатичен, за да контактувам с роднините. Трябва да си изключително деликатен, а аз явно не съм такъв. По-добре се справям с мъртъвците. Както и да е. Тук се задържах на работа най-дълго, след като отпаднах от колежа, и започвах да свиквам с работата. Въпреки че, повярвайте ми, отне ми известно време, за да свикна.

Дори казах истината на новата ми приятелка за това какво работя. Излъгах предишните две, с които излизах. Но това момиче изглеждаше толкова открито и разбиращо. Запознахме се онлайн преди два месеца. В профила ми все още пишеше, че съм брокер, което беше преди четири други работи. Никога не съм се задържал толкова дълго на някое място, че да се занимавам да сменям информацията на профила ми. А и това не е информация, която да искаш да споделиш в профил за запознанства. Но все пак ѝ казах какво работя и тя го прие много добре. Знаеше, че Хийт Леджър е погребан от нас и дори смяташе, че това е достойна за уважение работа. Може би следващата седмица ще ѝ кажа, че в действителност не съм висок 175 см.

Опитах се да се измъкна, когато дойде време за балсамирането, но шефът ми ме хвана и поиска да му помогна. Един от най-добрите ни балсаматори вече работеше по-малко часове и графикът беше кошмар. Шефът ми все ме караше да изкарам разрешително за балсамиране, като ми казваше, че дори ще го плати, ако сключи дългосрочен договор с него. Обаче аз никога нямаше да се върна в колежа. Това наистина беше убийствена работа.

Казах на балсаматора, един наистина странен тип на име Гюс, че много бързам. Той обеща да ми помогне да облечем жената и да я сложим в ковчега, когато приключим. Това беше добре дошло, но означаваше, че трябва да слушам нескончаемите му глупости. Вече минаваше 17,00 ч., когато приключихме с балсамирането и започнахме да я обличаме. Ако побързах, щях да имам време да избира нещо за

рождения ден на приятелката ми. Нямах да имам време да си взема душ, но затова пък има *Drakkar Noir*.

Направих грешката да коментирам в какво ще е облечена мъртвата жена, докато вадох дрехата от плика на „Блумингдейл“. Беше *Малката черна рокля* от новата колекция на един дизайнер, като от нея все още висеше етикетът.

— Направо си е праросване на нова рокля — казах аз.

Това накара Гюс да изрецитира цял списък с подробности кой с какво бил облечен на погребението си.

— Принцеса Даяна също била облечена в черна рокля, която купила малко преди това — каза той, все едно беше научил наизуст уикипедия.

Кимнах и продължих.

— Уитни Хюстън пък била погребана с толкова бижута, че все още се нуждае от бодигард! — Той чакаше да се засмея, но аз не го направих.

Когато започна да се чуди дали Майкъл Джексън е бил погребан с белите си ръкавици с пайети, или не, шефът ми влезе, като държеше чифт черни обувки на висок ток и костюм в изумруденозелен цвят.

— Семейството донесе дрехите... Велики Скот^[1], какво правите вие двамата?

— Името му е Сет, сър — отговори Гюс като пълен кретен.

— И двамата сте малоумници! — каза шефът с поклащане глава.

Не исках да ме слага в една категория с Гюс и заради това се защитих:

— Някой вече беше оставил дрехи за нея в чантата от „Блумингдейл“.

— Казах ти, че тази чанта е била с нея по време на смъртта. Целият град вече знае, че тази жена е била с чанта от магазина при инцидента — той взе костюма. — А ето с това семейството очаква тя да е облечена.

Той остави дрехите и си тръгна, като поклащаше глава и ругаеше под нос си. Аз, от друга страна, прекарах следващия час също ругаейки, но на висок глас, така че всеки можеше да ме чуе, освен починалата жена, облечена в грешната рокля.

[1] Остаряла фраза в английския език, с която се изразява изумление. — Б.пр. ↑

34

СВАТЪБЕН СЕЗОН

ОТ РУТИ

Магазинът беше прекалено пълен с хора, дори за седмицата преди Коледа. Може би това се дължеше на гигантската дупка в земята, която се виждаше от източните ни прозорци. Не сме виждали толкова много туристи, откакто през 70-те години някакъв маркетингов гений превърнал дамските бикини на „Блумингдейлс“ в задължителен сувенир. Имаше толкова много хора, че не забелязах как Артър Уинтърс крачи целеустремено през сектора за дамски дрехи към Томас. Но Томас определено го беше забелязал и почти се навря в един рафт с рокли. Не бяхме виждали Артър, откакто Томас спретна номера с размяната, и няхмахме представа как са се развили събитията след това. Очевидно беше, че Томас се страхува, че се е случило най-лошото. Аз се притекох на помощ на Томас, а той неохотно ме последва.

— Здравей, Артър, как си? — посрещнах го малко повесело от нужното.

— Добре съм, Рути, благодаря ти. Не че искам да те пренебрегна, но дойдох да видя този приятел — Томас, нали така?

Томас кимаше, докато търсеше с очи всички възможни изходи.

— Праща ме моята годеница — добави Артър.

Неговата годеница? Спогледахме се с Томас и двамата предположихме едно и също — че Артър говореше за Шери. Гледахме се тъжно и съчувствено, а Артър продължи:

— Тя ми каза, че ти имаш най-добрия вкус за мода от всички хора, които познава, и се надява, че Рути ще ти позволи да дойдеш с мен до сектора за мъжки дрехи, за да ми помогнеш да си избера костюм за сватбата.

Ама това трябваше да е Фелиша! Помня, че Томас прекара часове с нея, за да я подготви за първата им среща. Толкова се

зарадвах. Томас пък буквално щеше да се пръсне от ентузиазъм. Той хвана Артър за раменете и го разтърси.

— Ще се жениш за Фелиша? Ще се жениш за Фелиша? — крещеше той, напълно непрофесионално.

Артър кимна и ние го прегърнахме едновременно. Изглеждаше напълно объркан, а Томас обясни:

— Бъркотията с пакетите беше по моя вина и да кажем, че бях малко притеснен за това.

— Объркването на пакетите беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало от доста време насам — усмихна се Артър.

— Не беше объркване! Ние сме твоите приказни кръстници! — извика Томас. — Моля те, разкажи ни всичко!

Артър обясни как вечерята в „Четирите сезона“ започнала неловко, но след това той искал да я види отново. Разказа ни как се целунали за първи път пред сградата на кметството на път за Бруклинския мост и как ще отидат отново в кметството тази седмица, за да се оженят.

— Леле! — не успях да се сдържа и ми се изплъзна от устата.

Томас и Артър ме изгледаха.

— Много сте бързи! — бях много развълнувана.

— Бързи? Фелиша чака този момент седемнайсет години! — отговори ми Томас вместо Артър.

— Мога ли да го отвлека за един час? — засмя се Артър.

— Разбира се! — Аз сияех. — Но само ако обещаеш да оставиш на мен да избира подарък за Фелиша за първата ви годишнина.

— Нямам нищо напротив. А също и подаръка за рождения ден на новата ми секретарка.

Една точка за жените на средна възраст навсякъде по света, помислих си аз, докато двамата с Томас отиваха да изберат перфектния костюм за сватба.

35

ВСИЧКО Е ДОБРЕ, КОГАТО СВЪРШВА ДОБРЕ

ОТ ЛЮК СИЙГЪЛ

ЛЕКАР НА ВЪЗРАСТ ЗА ЖЕНЕНЕ

Докато излизах от стаята за прегледи номер 1, телефонът ми отново извести за съобщение. Ставаше ми все по-трудно да не му обръщам внимание. Съобщенията бяха едни и същи: „Обади ми се, когато си в почивка, между прегледите. Обади се на бабчето, Лукас. Не е хубаво така.“

О, как проклинам деня, в който научих баба си да пише съобщения. Мислех, че така ще е по-лесно, отколкото честите телефонни обаждания, но сега беше още по-зле — постоянно ми пишеше. Беше като 17-годишно момиче, което търси гаджето си, защото е изчезнало безследно в деня на абитуриентския бал. Знаех какво искаше. На следващата вечер беше събирането по повод пенсионирането на дядо ми Морис. През последните седемдесет и пет години той беше работил като крояч в Модния център в Манхатън. Седемдесет и пет години — това беше огромно постижение, достойно за рекордите на Гинес. Разбира се, че брат ми и аз щяхме да присъстваме. Но брат ми имаше жена и дете, а аз едва успях да изляза от спешното отделение на среща, камо ли да намеря време да създам потомство. Дълго време това, че станах лекар, ми осигуряваше статута на любим внук, но напоследък титлата вече се износваше. Наближавах трийсетте и докторската титла вече не можеше да компенсира липсата на г-жа Сийгъл до мен. Липсата на съпруга или на приятелка, липсата дори на такава възможност, беше постоянен трън в очите на бабчето ми. Главна цел на нейното съществуване вече беше да прекрати тази пародия, както наричаше положението ми тя.

— Няма да умра, докато моят Лукас не се задоми — казваше тя.

— Ако наистина е така, тогава никога няма да се ожения! — отговарях аз.

— Nor a shteyn zol zaun aleyu — казваше баба на идиш с усмивка и клатеше глава.

В превод това означаваше: „Само камъкът е сам“. За мен това нямаше смисъл на какъвто и да е език.

Почуках и влязох в стаята за прегледи номер 2, за да прегледам следващия си пациент. Една жена, която изглеждаше доста неспокойна, и приятелката ѝ, която дъвчеше дъвка, седяха напълно облечени на леглото. Здрависах се с тях.

— Аз съм д-р Сийгъл, кой е болен и какъв е проблемът?

Момичето с дъвката отговори вместо приятелката си:

— Бяхме навън, празнувахме рождения ѝ ден и изведнъж започна да я сърби навсякъде и не можеше да спре да се чеше.

И наистина, момичето се чешеше навсякъде, където можеше да се достигне.

— Добре, облечи тази нощница, остави я отворена отпред и не сваляй бельото си. Ще се върна след няколко минути... Искаш ли приятелката ти да остане за прегледа?

— Да, моля... Чете ми едно клюкарско списание, за да ме разсейва.

Изчаках пред завесата и написах съобщение на баба ми: „Какво става, бабче?“, докато приятелката на момичето четеше на висок глас.

— „Годежи.“ Може на следващия си рожден ден вече да си сгодена. Сет ти направи такъв хубав подарък, а сте заедно от толкова скоро.

— Не се увличай, имам предвид — това е страхотен подарък, но все пак кой сега е с мен в спешното?

— Имаш право — отегчено отговори момичето с дъвката и продължи да чете: — „Годежи. Актьорът Джеръми Мадисън ще склучи брак със служителката в «Блумингдейлс» Натали Канарас. Двамата се сгодиха в метрото в Куинс, където Джеръми беше напълнил мотрисата с хора, които изпълниха «Любовта ти ме кара да летя» на Джаки Уилсън. Свидетелите на годежа казаха, че той паднал на колене и предложил брак на Натали с пръстен с 5-каратов диамант.“

— Готова ли сте? — попитах през завесата.

— Готова е — отговори приятелката ѝ. Започнах да се чудя дали някога самата пациентка ще ми каже нещо, когато тя се обърна към мен.

— Предпочитам роклята на *Max Hammer* пред пръстен с 5-каратов диамант! — каза момичето с обрива, когато дръпнах завесата.

— Ха, бях сигурен, че тази рокля ми е позната — вмъкнах се в разговора аз. — Дядо ми работи за Макс Хамър. Е, поне до скоро работеше — утре се пенсионира.

— Леле, Макс Хамър е любимият ми дизайнер. Сега уча магистратура по дизайн в университета „Парсънс“. Приятелят ми ми купи негова рокля за рождения ми ден тази вечер — каза тя и посочи роклята, която беше закачила внимателно на закачалка, все едно беше безценна. — Това е роклята на сезона — развъълнува се тя и за момент забрави за подлудяващия я сърбеж.

Прегледах я. Имаше ужасен обрив, който се беше появил само там, където роклята се е допирала до кожата ѝ.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но се опасявам, че не бива да носите повече тази рокля. Имате контактен дерматит. Той е два вида: алергичен и неалергичен.

Взех картоната ѝ и погледнах телефона си, който отново сигнализираше. Погледнах го, за да проверя дали не е нещо спешно. Съобщението гласеше: „Ще доведеш ли момиче на партито?“. Простенах и двете момичета ме погледнаха.

— Какво става? — попита директно момичето с дъвката.

— Нищо особено, баба ми е — направо ме подлудява с тези съобщения — засмях се аз.

Момичето с обрива, което, като изключим постоянното почесване, беше много красиво, реши, че това е най-сладкото нещо, което е чувала. Бях сигурен, защото каза:

— Това е най-сладкото нещо, което съм чувала — баба, която пише съобщения.

— Аз я научих — отговорих, като много добре знаех, че вече това ще е най-сладкото нещо, което е чувала. И бях прав.

— О, боже мой, вие сте я научили! Ето, това вече е най-сладкото нещо, което някога съм чувала — усмихна ми се тя, докато се чешеше. Щеше да оцелее. Погледнах картоната ѝ.

— Така, Саманта Шварц (еврейка, отбелязах аз наум и също така проклех баба си за това, че ми беше промила мозъка), тук пише, че не сте алергична към нищо. Вярно ли е това?

— Точно така... или поне до днес — добави тя тъжно. Виждах, че много харесва роклята.

— Нека да ви включим система с бенадрил и да погледна от какво е направена тази рокля.

Приятелката ѝ взе роклята и ми я подаде. Наистина беше *Роклята на сезона*. Знаех това само защото бабчето ми беше изпратила снимка с роклята на корицата на списание „Уиминс Уеър Дейли“ преди няколко месеца. Беше озаглавила съобщението: „Роклята на дядо ти е на върха“. Обикновено не се заговарям толкова много с пациентите, особено като се има предвид, че красивото момиче си имаше сериозен приятел, но дядо ми буквално е моят идол. Гордеех се с него и постиженията му, особено сега, когато щеше да се пенсионира. Взех телефона си и потърсих снимката на роклята, докато една медицинска сестра подготвяше момичето за системата.

— Виж, роклята ти е била на корицата на „Уиминс Уеър Дейли“.

Саманта Шварц взе телефона. Усмихна се и го подаде на момичето с дъвката, което изглеждаше много впечатлено.

— Тя си мечтае да е на корицата на „Уиминс Уеър Дейли“.

Донесоха ми бенадрила и аз включих системата сам.

— Може да ти се доспи от това лекарство, но би трябвало обривът да ти мине бързо. Нека сега да погледна от какво е направена тази рокля.

Взех роклята и усетих позната миризма. Подуших я отблизо и миризмата веднага ме върна назад във времето, когато бях първа година студент по медицина в университета и започвахме да работим с трупове. Формалдехид. Това не е миризма, която се забравя лесно.

— Откъде е купил приятелят ти роклята? — попитах аз.

— От „Блумингдейлс“. Подари ми я в чанта от „Блумингдейлс“ — отговори тя нервно.

— Не ми е приятно да ти кажа, но цялата рокля е пропита с формалдехид.

Саманта Шварц повърна върху обувките ми и започна да плаче. Не можех да я успокоя по никакъв начин. Приятелката ѝ с дъвката ми обясни с какво се занимава приятелят на Саманта и какво най-вероятно

се е случило. Трябва да призная, че почти се разплаках от съчувствие. Какъв идиот трябва да си, че да свалиш рокля от труп и да я подариш на приятелката си. Виждал съм много ненормални неща в спешното отделение, но това беше най-гнусното досега.

Телефонът ми кликна отново и този път приех с благодарност разсейването. Беше баба: „Люк, ако си нямаш приятелка, която да доведеш, познавам едно приятно момиче, племенницата на г-жа Манделбаум, която можеш да доведеш на партито. Притеснявам се, че ще дойдеш сам.“

— Отново ли беше бабчето ти? — попита тя между две хълцания. Реших да я разсея и да ѝ разкажа за какво става дума.

— Опитва се да ме накара да отида с момиче на партито на дядо ми по случай пенсионирането му. Казва, че се притеснява, че ще отида сам — усмихнах се аз.

— Нормално е да се притеснява — ти също трябва да си притеснен. Симпатичен доктор евреин, който отива сам на парти — сигурно ще е пълно с любопитни дядовци и баби на момичета, които си нямат приятел. Ще си като жива стръв за тях — сподели мнението си момичето с дъвката.

— Права е, просто заведи някого, когото и да е — съгласи се Саманта и си издуха носа.

— Виж, обривът почти изчезна — казах аз, като погледнах крака ѝ.

— Благодаря... Чувствам се по-добре — усмихна се тя.

— Можеш да се облечеш и да си ходиш...

Всички осъзнахме едновременно каква глупост бях казал. Нямахме какво да облече, освен роклята на мъртвата жена. Прехапах устни. Момичето с дъвката завъртя очи, а Саманта започна отново да плаче.

— Повярвай ми, не за първи път пациент на спешното отделение ще си отиде вкъщи с лекарски дрехи. Ще ти ги донеса.

— Това е първият и последен път, когато нося *Max Hammer*. И да се случи на рождения ми ден. Искам да умра — каза тя на приятелката си, докато аз се отдалечавах.

Да го направя ли?, чудех се. Не ми беше в стила, но беше най-очевидното нещо, което можех да направя. Взех телефона си и написах

съобщение на баба ми: „Ще дойда с момиче, бабче. Мислиш ли, че дядо може да ми даде една рокля?“

ДАФНИ БОРЪОГАР ВЪЗКРЪСВА

ОТ САЛИ АН ФЕНЪЛИ, МОДЕЛ, НЮЙОРКЧАНКА, ЗВЕЗДА НА БРОДУЕЙ

Чаках зад кулисите, точно както преди първото ми модно дефиле преди само няколко месеца. Тогава ме беше страх да изляза и да ходя по подиума, а сега ме беше страх да изляза и да говоря. Дойде моят ред и излязох на сцената на театър „Брукс Аткинсън“. Усетих как не ми достига въздух. Трябваше да кажа първата си реплика и бях сигурна, че единственото, което ще излезе от устата ми, е шепот. Но когато проговорих, се случи нещо съвсем различно. Превърнах се в героинята си. Превърнах се в Дафни Боръогар.

Аз бях Дафни, борех се да не загубя здравия си разум, борех се с отвратителния си съпруг, борех се да не ме изпратят в лудница, където бях сигурна, че ще ме подложат на лоботомия. Когато по време на второ действие се поряха на парчетата на счупеното снежно кълбо с Ниагарския водопад, публиката ахна шумно. Те съпреживяваха всичко с мен. Или би трябвало да кажа — с Дафни. Всички, освен трите жени, които седяха на трети ред на запазените места. Това беше първата пиеса на Бродуей, която гледаха майка ми, сестра ми Карли и баба ми.

Те бяха там с мен.

„Уиминс Уеър Дейли“, които твърдяха, че са ме открили, написаха статия за пиесата. Журналистът, който я написа, ми я показа вечерта след представлението на малкото тържество, организирано в моя чест в „Сардис“:

Сали Ан Фенъли от Алабама се издигна от нищото и стигна до модния подиум и до сцената на Бродуей след само няколко месеца в Ню Йорк. След дебюта ѝ на корицата на „Уиминс Уеърс Дейли“, автентичният южняшки акцент на г-ца Фенъли пленил продуцента на „Тази

южняшка пиеса“ Ърнест Купър, когато се видели в „Сардис“ миналия месец. Той я завел на кастинг за ролята и я одобрили, въпреки че досега тя не е играла никъде. Говори се, че на Купър му било дошло до гуша от холивудските примадони, след като Джордана Уинстън напусна пиесата без никаква причина и предупреждение. Чули са го да казва: „Защо да вземеш звезда, когато можеш да създадеш такава!“. Той е развълнуван, че е открил актриса, която според него притежава истинска южняшка деликатност. Съдейки по аплодисментите след пиесата, може спокойно да кажем, че както публиката, така и критиката бяха възхитени от играта на г-ца Феньли. Г-ца Уинстън, която в момента е в Япония, където снима реклама за диетична газирана напитка, не може да бъде намерена за коментар.

КРАЙ И НАЧАЛО

ОТ ЛЮК СИЙГЪЛ, ДОКТОР

На следващата вечер отидох да взема Саманта Шварц с рокля на *Max Hammer* в ръка. Изчаках я, докато се преоблече — изглеждаше невероятно в нея. Странно е да си заобиколен от цялото си семейство на първа среща. Много се притеснявах как ще я представя на роднините. Какво знаех за нея, освен че имаше лош вкус за мъже? Някой все щеше да попита как сме се запознали, а аз не знаех какво точно да отговоря. През цялото време обаче се вдигаха наздрависи, хората танцуваха и се разказваха страхотни истории за дядо ми, така че никой нямаше време да любопитства. А красивото момиче действаше като репелент^[1] срещу всички клюкарки на празненството.

Младите колеги на дядо ми говореха колко много са научили от него и каква чест е било за тях да работят с него. Научили повече неща, отколкото в училището по дизайн в Роуд Айланд, Парсънс или пък в Института по модни технологии. Саманта очевидно го боготвореше. Разказваха как научили думи на идиш — един от тях вдигна дори наздравица на идиш. Друг пък каза, че най-големият комплимент, който е получил по време на работата с дядо ми, бил, когато дядо го нарекъл „*mensch*“^[2]. Едно момиче разказа за чувството за хумор на дядо ми, който постоянно правел коментари и шеговити забележки за тяхното поколение. Със сълзи в очите продължи да говори за дядо ми и за това как той с удоволствие се научил да изпраща съобщения от телефона си, но когато емотиконите станаха популярни, той се разгневил.

— „Отне ми толкова време да науча добре английски език, а ето че се връщаме към ерата на пещерните хора и си общуваме с йероглифи!“ — каза тя като имитираше полския му акцент.

Държаха се седем или осем речи. Стаята беше изпълнена със смях, веселие, сълзи от щастие и ръкопляскане. Но когато синът на

Макс Хамър помоли дядо ми да каже няколко думи, всички притихнаха.

Морис Сийгъл, дядо ми, разказа историята как, когато бил на тринайсет години, случайно бил спасен на кораба за Америка от Макс Хамър. Говори за първите години в Америка и това колко било важно да изградят живот тук, за да почетат жертвата на тези, които останали в родината им. Когато най-накрая свърши, нямаше и един човек, който да не се беше просълзил. Когато си лекар, си мислиш, че работата ти е много важна, защото от теб зависи спасяването на човешки живот. Но животът на дядо ми и обяснението му какво значи за него да прави рокли за жени, ме свали на земята.

— Седемдесет и пет години правя рокли за жени. Това означава, че седемдесет и пет години съм правил жените щастливи. Седемдесет и пет години съм карал зрели жени да се въртят пред огледалото като малки момичета. Седемдесет и пет години съм правил така, че млади момичета да се гледат в огледалото и за първи път да виждат, че оттам ги гледа жена. Карал съм очите на младите мъже да изскачат от орбита; възрастни мъже да се ококорват. Защото така действа красивата рокля. Прави така, че обикновената жена да се чувства необикновена. Като моята Матилда, всички жени са наистина необикновени. Просто невинаги могат да си позволят да се увият с панделка и да покажат на света истинското си аз. Когато успеят обаче, роклята е от най-голямо значение. Никой, получил покана за вечеря, сватба или пък бал, не си казва: „Ох, трябва да си купя нова шапка“. Не, казва, че трябва да си купи нова рокля. Никой не губи седмици в търсене на перфектния пуловер или блуза, не, но перфектната рокля може да накара жените да влязат в почти всеки магазин в Манхатън. Роклята е тази, за която се търси подходяща чанта, обувки, подходящо червило, а не обратното. Роклята, която носят на абитуриентския си бал, на сватбата си, дори и на втората си сватба, е може би най-важното решение, което трябва да вземат за този съдбовен ден. Може би отделят повече време да обмислят каква рокля ще носят, отколкото да обмислят самото предложение за брак. Мога да се обзаложа, че не стъклените обувчици дават самочувствие на Пепеляшка да отиде непоканена на бала, а роклята. Роклята ѝ дава силата да го направи! Аз съм скромен човек, но ако не го кажа сега, няма да го кажа никога. Горд съм, че съм помогнал на хиляди жени да се почувстват красиви; че моите творения

са карали хората да се обръщат след жените и са стопляли сърца; че роклите на Макс Хамър са висели на закачалки в гардеробите, обвити в спомени за всички тези специални поводи, когато са били носени. За разлика от мен, красивата рокля не остарява. Тя е вечна. Красивата рокля носи и мъничко магия. Крояч като мен е щастлив, че може да се нарече и магьосник. Щастлив съм, че ви познавам, щастлив съм, че познавах Макс Хамър и че прекарах живота си, като украсявах живота на необикновените жени.

Някъде по средата на речта на дядо ми Саманта ме хвана за ръката и останахме така, докато го слушахме. Почувствах неочаквана връзка с нея. Видях, че баба ми ни поглежда често и това почти ме накара да пусна ръката ѝ. Но вечерта беше изпълнена с толкова хубави емоции, че оставих баба ми да се наслади докрай. Освен това ми харесваше усещането на ръката на Саманта в моята. Никога не съм водил момиче вкъщи, защото семейството ми се бъркаше навсякъде. Но беше приятно да споделя този личен момент с някого извън семейството — някой, който беше там само за мен.

Почудих се дали наистина една рокля може да има толкова много власт? Погледнах красивото момиче до мен, облечено в рокля на *Max Hammer*. В очите ѝ блестяха сълзи и се замислих дали дядо ми е прав. Все едно ми беше прочел мислите, защото след това дойде при мен и ме целуна по бузата. Хвана Саманта за ръката и я завъртя.

— Магия — каза той.

Наистина е много красива в роклята, но чак пък магия?, помислих си аз.

— Как се запознахте вие двамата? — попита той.

Саманта забеляза, че се притесних, и отговори вместо мен:

— Срегнахме се заради една от вашите рокли.

Беше права. Една от неговите рокли ни срещна. Може би имаше магия все пак.

[1] Вещества, които отблъскват насекомите. — Б.р. ↑

[2] Mensch (от идиш) — честен и достоен човек. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа благодарности на много хора, някои от които ще спомена по-долу.

Първо искам да благодаря на редакторката ми Клодия Хер — беше такова удоволствие да работя с теб. Благодаря ти, че беше толкова невероятна, брилянтна и страшно търпелива.

Благодаря на редакторката ми на великобританското издание Селина Уокър за проникателните ѝ коментари.

На Вальри Кейтс за това, че хареса историята ми и за непреклонната ѝ вяра в мен.

Огромно благодаря на пламенната ми и страхотна агентка Александра Мъшинист и на всички останали в *ICM*.

На Джуди Джакоби, Сюзан Херц, Тод Даути и Виктория Чоу от *Doubleday* за това, че харесаха книгата ми, направиха така, че и други хора да я харесат и ме научиха на толкова много неща в този бизнес.

На Софи Бекър от *Curtis Brown*, че събра толкова много любов за нашата малка черна рокля в други държави.

На Мара Кенър, че никога не каза „не“, и на Джордж Шианшанг, че винаги казваше „да“.

На Линда Копола, Андреа Левенбаум, Елън Краун и Фийби Клайн — написах много страници, преди окончателната версия и ви благодаря за това, че ги изчетохте и ме окуражаваште. Благодаря ви за помощта.

През целия си живот съм била заобиколена от любящо семейство и истински приятели, които изключително много ценя. Вие сте моята котва. Благодаря ви, че приемате лудостта ми и писателските ми начинания.

На майка ми Флорънс Левенбаум — нямам думи, за да опиша любовта и куража, които си ми давала през целия ми живот. Ти ме вдъхновяваш. Много те обичам. Благодаря ти.

На моите три красиви, пламенни и подкрепящи ме дъщери: Рейчъл, Мелоди и Талия. Всяка една от вас е забележителна, за вас

няма граници, когато сте заедно. Искам само да съм достойна за любовта, която виждам в очите ви. Всеки ден ме вдъхновявате да съм по-добра жена, майка и човек.

Малко повече благодарност към най-малката ми дъщеря, която смело води своя битка, докато аз пишех книгата. Талия Рут Роузън, за мен ти си читател номер едно — твоята сила, кураж и дисциплина ме изумяват и мотивират всеки ден. Ти си моят герой.

И накрая на Уорън, моят съпруг и най-добър приятел. Казват, че човек трябва да пише за това, което знае, а ако аз познавам нещо, то това е истинската любов, благодарение на теб. Както пее Брус Спрингстийн, нашият поет лауреат:

*През вятър, дъжд и сняг,
вятър и дъжд,
ти си моята любов,
сърце и душа.*

Издание:

Автор: Джейн Л. Роузън

Заглавие: Малката черна рокля

Преводач: Николета Росенова Стойкова; Силвия Цветанова
Николова

Година на превод: 2016 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Кръгзор“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Камея Груп“ ЕООД — София

Излязла от печат: 15.07.2016 г.

Редактор: Стефка Ангелова

Технически редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Анжела Кьосева

ISBN: 978-954-771-363-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16352>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.